

ஜீபாதி

100/-

99

புரதம ஆசிரியர் : க.பரணீதரன்

மார்கழி 2016

ரட்ணேஸ்வரன் சுயந்தன். உடப்பூர் வீரசொக்கன். க.பரணீதரன். அ.யேசுராசா.
த.கோபலகிருஸ்ணன். க.நவம். சாத்திரி. ஆனந்தி.
செ.அன்புராசா. கனக.ரமேஷ். ஈழக்கவி. வ.ஜ.ச.ஜெயபாலன்.
க.சட்டநாதன். தென்பொலிகையூர் குமாரதீபன். அலெக்ஸ் பரந்தாமன்.
க.முத்துராஜா. வடஅல்வை கே.சின்னராஜன்.
கொற்றை பி.கிருஸ்ணானந்தன். த.கலாமணி.

NOOLAHAM
FOUNDATION

ஈழத்தின் எண்ணிய நூலகம்

www.noolaham.org

சஞ்சிகைகள் இணைத்தல்

ஈழத்து ஆவணப்படுத்தலில் 12 ஆண்டுகளாக ஈடுபட்டு வரும் நூலக
நிறுவனத்தினராகிய நாம்

ஈழத்து தமிழ் சஞ்சிகைகள் அனைத்தையும் எமது நூலகத்தில்
இணைக்க முயற்சித்து வருகின்றோம்

இதுவரையில் 7300 இற்கும் அதிகமான சஞ்சிகைகள் எமது நூலகத்தில்
இணைக்கப்பட்டுள்ளது எனினும் பல சஞ்சிகைகள் பூரணமாக இணைக்க
முடியாமல் உள்ளது. பழைய சஞ்சிகைகளை வைத்திருப்போர்
தங்களிடம் உள்ள சஞ்சிகைகளை எமது நூலகத்தில் இணைத்து எமது
சஞ்சிகைகளை பாதுகாப்பதற்கு ஆதரவு அளியுங்கள். அண்மையில் 1948-
1950 காலப்பகுதியில் வெளியான பாரதி சஞ்சிகையின் தொகுப்பில் முதல்
இதழ் கிடைக்கப்பெறாமல் ஏனைய 9 இதழ்களுமே இணைக்கப்பெற்றமை
அனைவரும் அறிந்ததே. இவ்வாறான நிலைமை பிறசஞ்சிகைகளுக்கும்
வராமல் பாதுகாக்க வேண்டும்.

எனவே தங்களிடம் உள்ள பழைய இதழ்களை எமக்கு தந்து உதவுவதன்
மூலம் எமது ஆவணங்களை அழிவில் இருந்து பாதுகாக்கலாம்.

முழுமைப்படுத்தப்பட்ட சஞ்சிகைகள் பற்றிய விபரக் குறிப்புகளை புத்
தகமாகவும் வெளியீடு செய்யவுள்ளோம் அதற்கு சஞ்சிகைகளை பூரணமாக
இணைத்தல் அவசியம்.

தொடர்புகளுக்கு

Noolaham Foundation
95, Vaddakulathady,
Point pedro Road, Kaddapiray,
Kopay, Jaffna.
Phone : 0094 212231292

Noolaham Foundation
No.7, 57th Lane, Colombo - 6
Tel : +94 112 363 261
noolaham.org
noolahamfoundation.org
noolahamfoundation@gmail.com

ஜீபாதி

கட்டுரைகள்

ஒளவையின் “எல்லை கடத்தலும்”	
“நாம்” பற்றிய சுயபார்வையில் ஒரு ஓவியமும்	
ரட்ணேஸ்வரன் சுயந்தன்.....	03
தேசிய இலக்கியத்திற்கு வித்திடும் புத்தளம்	
பிராந்திய இலக்கிய எழுத்தாளர்களின்	
செந்நெறிகள் ஒரு பார்வை	
உட்பூர் வீரசொக்கன்.....	11
மண்ணூரிலிருந்து வெளிவந்த பாரதி	
க.பரணீதரன்.....	18
விருந்து (பார்ட்டி - 112 நி., ஹிந்தி, 1984)	
நிழல்கள் - 6	
அ.யேசுராசா.....	26
“தமிழர் அரசியலில் மாற்றுச் சிந்தனைகள்”	
நூல் வெளியீடு - சில குறிப்புகள்	
தம்பியப்பா கோபாலகிருஷ்ணன்	47

சிறுகதைகள்

க.நவம்	06
சாத்திரி.....	33
ஆனந்தி.....	42

குறுங்கதைகள்

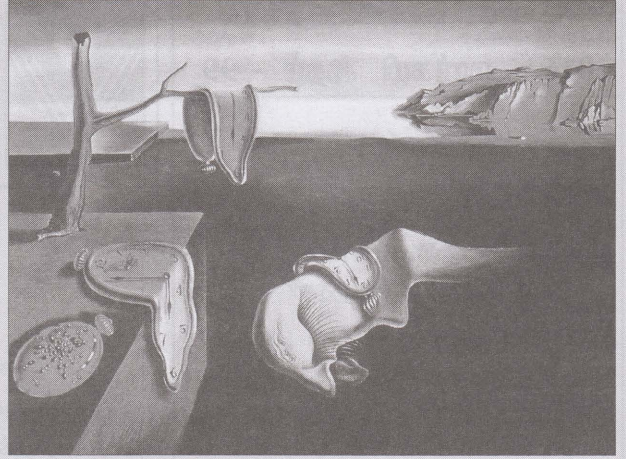
வடஅல்வை கே.சின்னராஜன்.....	15
கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்.....	16

கவிதைகள்

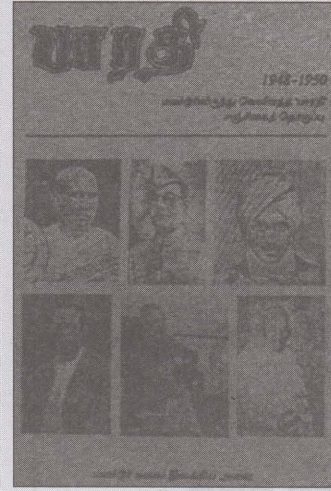
செ.அன்புராசா.....	05
கனக.ரமேஷ்.....	10
ஈழக்கவி.....	24
வ.ஜ.ச.ஜெயபாலன்.....	24
க.சட்டநாதன்.....	25
தென்பொலிகையூர் குமாரதீபன்.....	32
அலெக்ஸ் பரந்தாமன்.....	45
க.முத்துராஜா.....	46

நூலகம்

த.கலாமணி.....	36
---------------	----

ஒளவையின் “எல்லை கடத்தலும்” “நாம்” பற்றிய
சுயபார்வையில் ஒரு ஓவியமும்
-ரட்ணேஸ்வரன் சுயந்தன் -

மண்ணூரிலிருந்து வெளிவந்த பாரதி
- க.பரணீதரன் -

அட்வை ஓவியம்
நன்றி இணையம்

ஜீவநதி

2016 மார்ச்சு இதழ் - 99

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவையந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெணியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தனிவர்தி - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,
Kalaiaham ,
Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை வமாண்டு
செறி நரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!
- யாரதிதாசன்-

கலைமரபு பேணலும் புதுக்கியளித்தலும்

இன்று பிரதேச செயலகங்கள் ஆண்டுதோறும் கலாசார விழாக்களைக் கொண்டாடி வருகின்றன. இவ்விழாக்களில் பாரம்பரியக்கலைஞர்கள் கௌரவிக்கப்படுகின்றனர். பாரம்பரிய கலை நிகழ்ச்சிகள் இவ்விழாக்களில் இடம்பெறுகின்றன. சில பிரதேச செயலகங்கள் தமது பிரதேசங்களின் சிறப்புணர்த்தும் சிறப்புமலர்களுக்கும் வெளியிட்டு வருகின்றன.

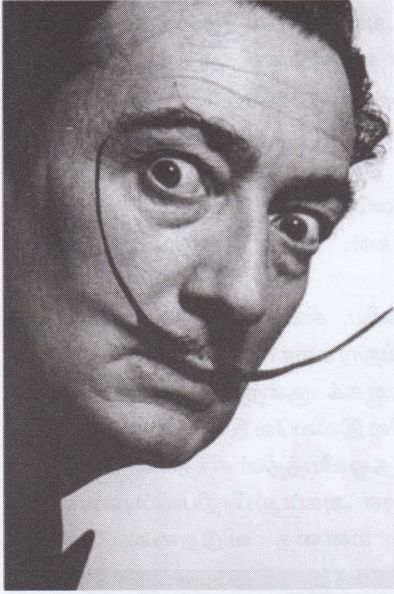
இவை எல்லாம் “நமக்கென்று நலியாக் கலையுடையோம்” என்ற எமது நம்பிக்கைகளையே எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஆனால், எமது பாரம்பரியக் கலைகளை இன்றும் அவற்றின் பழைய வடிவங்களிலேயே பேண வேண்டுமா அல்லது காலத்திற்குத் தகுந்தாற் போல் அவற்றைப் புதுக்கியளிக்க வேண்டுமா என்ற வாதப் பிரதிவாதங்கள் எம்மிடையே உண்டு.

இக்கலைகளுள் ஆற்றுகைக் கலைகள் ஆற்றுகை முடிவுற்றதுமே மறைந்து விடுவன. ஒரு பாரம்பரியப் பேணலின் தொடர்ச்சியாகவே இவை இன்றும் உயிர் வாழ்கின்றன. ஆனால் இன்றைய நவீன, இலத்திரனியல் யுகத்தில் இக்கலைகளின் மீதான எமது ஈடுபாடு குறைவடைந்து செல்வதோடு அவற்றின் மீதான அக்கறையும், அருகிக் கொண்டு வருகின்றது. “பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்” காலத்தின் தேவையையாயினும் பழைமையைச் செரித்தவர்களாலே புதியவற்றைப் புகுத்த முடியும். எனவே, பிரதேச செயலகங்கள் பாரம்பரியக் கலைஞர்களைக் கௌரவிக்கும் வேளை வாழும் கலைஞர்களின் பாரம்பரியக் கலைகளை காணொளி இறுவட்டுகளிற் பதிவு செய்தும் அக்கலைகளிற் புதிய தலைமுறையினர்க்குப் பயிற்சியளித்தலும் அவசியம்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்ப - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புகல்ப - திருநெல்வேலி,
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
படிப்பகம் - ஆரியகுளம்,
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

ஒளவையின் “எல்லை கடத்தலும்”, “நாம்” பற்றிய சுயபார்வையில் ஒரு ஓவியமும்

■ ரட்னேஸ்வரன் சுயாந்தன்

உனது பிழையா?

எனது பிழையா?

வரலாற்றுச் சாயமா - போகட்டும்.

கருத்துக்களுக்கு விமர்சனம் எழுதி எழுதி

மூட்டுக்கள் செயலிழந்து போனதால்

இலக்கியக்குழுவிலும்,

அரசியல் குழுவிலும்

தனிநபர் தாக்குதல் தொடங்கியுள்ளது.

ஏ.கே தூக்கும் பலத்தை இழந்ததால் பேனையும் வாயும்

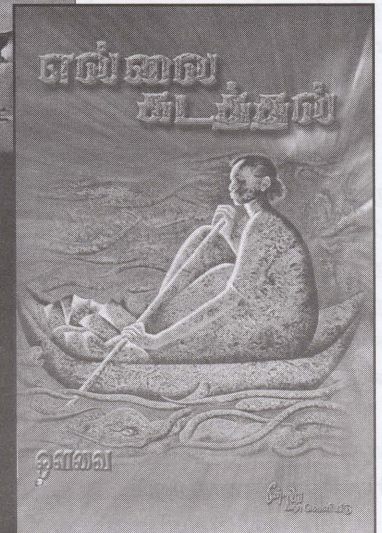
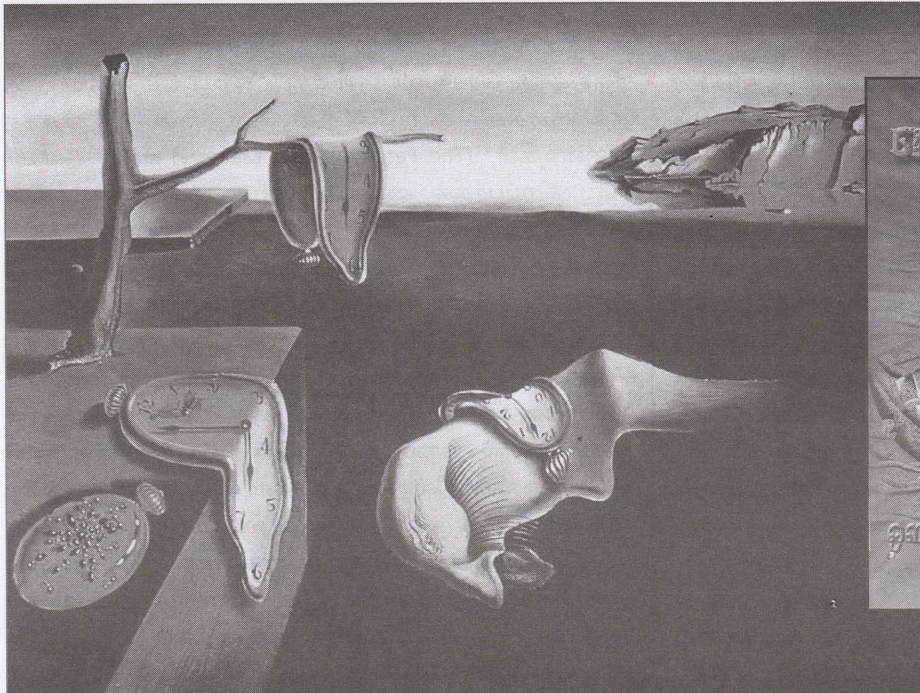
அதன் பணி தொடர்கின்றன.”

இது அண்மையில் வாசித்த ஈழக்கவிஞர் ஒளவையின் “எல்லை கடத்தல்” எனும் தொகுப்பிலிருந்து, “எதை நினைந்தழுவதும் சாத்தியமில்லை” என்ற கவிதையின் நடுப்பகுதி. 2000 ஆம் ஆண்டு எழுதப்

பட்டிருந்தது. நாம் பற்றிய சுய பார்வைக்கு நல்ல சான்றா தாரத்துடன் கட்டுரையை நகர்த்தவே இக்கவிதையை இங்கறிமுகக் செய்தேன். பெண்ணியப் பார்வைகளின் அதீத யதார்த்தத்தைப் பால்நிலையில் பெண் எழுத்தாளர்களால் மட்டுமே அகப்புற கருத்து நிலையில் முன் வைக்க முடியும். அதற்கு சான்றாக ஒளவையின் கவிதை களே உள்ளன. (விமர்சனப் பார்வையில் என் தனிக் கருத்து)

“சமூகவெளியின் கால அடுக்குகளை உணராத வர்களால் அரசியல் கவிதைகளை எழுதமுடியாது” இது கலாப்ரியாவின் வாக்கியம். இது போன்ற நெடுங்கட்டுரை களின் சாராம்ச நோக்கிற்கு இக்கருத்து அதிசக்தி வாய்ந்த உண்மைதாம்.

இங்கு “நாம் எனும் சுய-பார்வை”; பால்நிலை

சாராத, ஜாதி, பிரதேச மற்றும் மத வாதங்களை அகற்றிய மொழியியல் நோக்கு எனலாம். சுய தூண்டுகை மூலமான உளவியல் மருட்சிகள் (Psychotic Hallucinations) ஓவியங்களில் மாத்திரமின்றி நம் மொழிசார் கவிதைகளிலும் அத்தன்மை இருப்பது பிரக்ஞைபூர்வமான உண்மை. அது யுத்தகால யதார்த்தங்களாகவோ, ஆணாதிக்க வன்புணர்வு சார் மனோநிலையாகவோ அல்லது தனி மனித உணர்வு சம்பந்தப்பட்ட ஏனைய சித்தாந்தங்களாகவோ இருக்கலாம். அவை காலம், இடம் அல்லது பௌதீகப் பொருண்மை, சார்ந்து ஏதேனும் ஒரு கோணத்தில் மூலக்கருத்துக்களை விமர்சன ரீதியில் விட்டுச் செல்லும். அதுபோலத்தான் சர்ரியலிச ஓவியர் சல்வடோர் டாலி (Salvador Dali) யின் “நீங்காத நினைவு” (The Persistence Of Memory) என்ற மனோவியல் விமர்சன முறையில் படைக்கப்பட்ட ஓவியமும், ஈழக்கவிஞரின் சுயபார்வை சார்ந்த சமூகப் பிரக்ஞையும் எங்ஙனம் ஆலிங்கனம் கொள்கிறது என்பதை தெளிவாக காணலாம்.

“போராட வந்தவள் மனைவியாய்
சமையலறையில் அடைபட்டிருக்கிறாள்.
புலம்பெயர்வதைத் துரோகமென்றவர்
பெயர்ந்த நிலத்தில் வீடு கட்டுகிறார்.
சித்திரவதை முகாமுக்குப்பொறுப்பாக இருந்தவன்
குழந்தை பெறும் மனைவிக்காக அழுகிறான்.
முகமற்றுப் போனவர்கள் யார்?”

இப்படிச் சமூகக் கண்ணோட்டத்தில் கன்னங்களில் கவிதைகளால் செருப்படி வழங்க கவிஞர்களால் தான் முடியும் போல. ஆணாதிக்கம், தன்னிலை நியாயம், யுத்தகால பிரபுத்துவம் அதீத சுயநலம் மற்றும் பாசிஸம். உள்ளிட்ட கடைந்தெடுத்த சமூகவியல் எதிர்நலப் பண்புச்சட்டிகளை வைத்து முகழிழந்து போனவர்கள் யாரென்று கேட்பதுடன், தான் (Self) பல இன்னல்களால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கூறி அதனை இளையோர் சிந்திக்க வேண்டிய செயல்நிலை யதார்த்தம் அங்கு உட்பரவவும் காணலாம். இதற்கான விடையை,

“இரவல் கருத்தில் சுவாரி செய்தவர்
முகமிழந்து போனார்.

காலம் பதில் சொன்னபடி நகர்கிறது”.

என்று சாதாரண பாஷைவடிவில் (Prose) சொல்லி யிருப்பார். போராட்டம், புலம்பெயர்வு, சித்திரவதை என்ற மூவகை மானிடநிலை அல்லது உணர்வு சம்பந்தப்பட்ட இடங்களில் வரும் தொய்வுக்கு ஒரு காரணம் அது சுயசிந்தையற்று முடுக்கிவிடப்பட்ட பாசிஸம்தான் என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது.

மீளவும் ஒரு வன்முறைக் கலாசாரங்களும், சகோதரப் படுகொலைகளும் தேவையற்ற ஒன்று என்று தான் எண்ணவிளைகிறது.

இக்கவிதையினை அதீத சர்ரியலியத் (Surrealism) தொனியில் கூறியிருந்தால் ஒருவேளை நம்மவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருப்பார்களோ தெரிய

வில்லை. அல்லது அவர்களிடம் மூன்று தசாப்தமாக ஊறிக்கிடந்த பாசிஸ உணர்வுகள் அதற்குத் தடையிட வும் செய்யலாம். இந்த விமர்சனத்துக்கு எதிர்விமர்சனம் செய்பவர்கள் நீங்கள் வாழும் சமூகத்தின் கடப்பாடு களில் தீவிர தமிழ்த் தேசியம் உங்களுக்கு அடிப்படை வாதத்தைத் தவிர வேறென்ன பெற்றுத்தந்தது என்று ஆராய்ந்து நிறுவுங்கள். சுயமரியாதையைக் கற்றுத் தந்தார்களா?

உலக இலக்கிய, சினிமா சார்ந்த காட்சிநிலை களை அறிமுகம் செய்தார்களா?

என்றாவது ஆகக் குறைந்த கேள்விகளைத் தொடுத்தால் கூட பதில் இல்லவே இல்லைதாம்.

ஆனால் இந்த ஓவியத்தின் சிந்தனை கோட்பாடு ஆழ்மனவெளிப்பாட்டின் அகப்பற பிரதிபலிப்பு எனலாம்.

மனிதனின் மனதை விடுதலை செய்து,

சமூகத்தையும், தனிமனிதனையும் சுதந்திரமாகச் சிந்திக்கச் செய்யலாம் என்று இலக்கிய சர்ரியலிசத் தன்மைகள் கூறுகின்றன. அதனை “நீங்காத நினைவுகள்” (The Persistence Of Memory) என்ற ஓவியம் கூட சிறப்பாகக் கைக்கொண்டுள்ளது ஓவியத்தின் குவிவுப் பார்வைகளால் இதனை விமர்சன நோக்கில் ஆமோதிக்கலாம். பொக்கற் கடிக்காரம் உருகி ஓடுவது ஓவியத்தின் மையப் பொருள். மென்மையும், வன்மையும் பண்பியல் ரீதியில் ஒன்றோடொன்று தொடர்பு கொள்கையிலே; ஒழுங்கு என நாம் கருதும் தன்மையைக் “கடுமை” என எடுத்துக்கொண்டால், சில சமயங்களில் கால ஓட்டத்தில் அதன் தன்மைகள் மாறும், ஓவியத்தில் நின்று கூறினால் அது உருகிவிடுகிற “மென்மை” ஆகும். இவை காலம் மற்றும் நேரத்தை முதுகெலும்பாகக் கொண்டதனால், காலமும், இடமும் தளர்ச்சியானது என்று நாம் உணரும் தன்மையே ஆழ்மன அனுபவம். அதே தன்மையில் யுத்தகாலக் கவிதைக்குள் சங்கேதமாக ஒலிக்கின்ற ஆயுதக்

குழுக்கள் மீதான ஆரம்பகால நம்பிக்கைகளை “கடுமை” (விடுதலையணர்வு) என எடுத்தாலும், காலப் போக்கில் அவற்றின் அட்டுழியம் சிந்தனை நோக்கில் ஒருவித “தளர்ச்சியை” (அவநம்பிக்கை) அல்லது அவர்கள் மீதான வெறுப்பை அளிக்கின்றது எனலாம். விடுதலையணர்வு உருகியோடி புரட்சியாளரிடம் அவநம்பிக்கைகள் திளைக்கக் காணலாம். இதனை ஓளவை அவர்கள் சிந்தனையில் காழ்ப்புணர்வைக் கொட்டித் தீர்க்கும் ஒருவித கவிதை மொழி சார்ந்த சிந்தனை நுட்பத்தையே மையமாகக் கைக் கொண்டிருந்தார். அல்லது அக்கால அடக்குமுறைகளின் அச்சத்தால் அவர் இன்னும் சில ஆழ்மனப் படிமங்களை எழுதாமலே போயிருக்கலாம். ஆனால் இந்த ஓவியத்தைக் “கையால் வரைந்த கனவோவியம்/ நிழற்படம்” (Hand Painted Dream Photograph) என்று கூறத் தக்கதாகவே அவரது சிந்தனை சார்ந்த சுயதூண்டுதலை மருட்சிகள் அமைந்திருந்தன. இரண்டு படைப்பிலும் இடம் என்பது அவரவர் தேசங்களே மையமிட்டுள்ளன. ஓவியத்தில் ஸ்பெய்னின் கப்டி கிரியஸ்(Cap de Creus) எனும் முனையிலுள்ள பாறைப்பகுதியும், கவிதையில் வடகிழக்குப் பகுதியும் இடம்பெற்றிருக்கும். இவற்றின் ஒப்பியலில் பிரதேசம் சார்ந்த மூலகங்கள் கருத்து நிலையுடன் ஓரளவேனும் உள்வாங்கியே இருந்துள்ளது. குறிப்பாக கவிதையில் போராட்டமும், விடுதலையும் ஓவியத்தில் பாறையின் நிரந்தர காலவமைதியும் என உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

ஓவியத்தில் காணப்படும் சில குறியீடுகள் மற்றும் பொருட்கள் மிகமுக்கியமானவை. புழுதியில் குப்புறக்கிடக்கும் மனித உரு, பொக்கற் கடிசாரம்,

மற்றும் அதன் மேலுள்ள எறும்புகள், மலைத்தொடர், பட்டமரம், ஆகியவை அங்கு முக்கியம் பெறுகின்றன. கண்மூடியுள்ள மனித உரு கனவு நிலையிலிருந்து புலனாகிறது. கனவுநிலையில் ஒருவன் புரளும் போது காலம் எப்படி கடந்து செல்கிறது என்ற கருத்துநிலை புலனறிவாக வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. நெகிழ்ச்சியோடு நகரும் நினைவுகள் கனவிலும், கனவற்ற நிலையிலும் “நீங்காத நினைவு” கொள்கின்றன என்பது இவ் வோவியத்தின் அர்த்தப்பாடு. அதே போல ஓளவையின் கவிதையின் முடிவில் “மனிதத்தின் மீது நம்பிக்கை கொண்டு உயிர்த்தெழுதலே வாழ்வு” என்று முரணியல் சார்ந்தும், ஆனால் உந்துதலை ஏற்படுத்தும் வாக்கியத்தையும் காணலாம். கனவுநிலை நீளும்போது நீங்காத நினைவை இருநிலைகளிலும் பிரசவிக்கும் தன்மை ஓவியத்திலும்; “உயிர்த்தெழுதலே வாழ்வு” என்று கவிதையிலும் தொனிக்கக் காணலாம். நிச்சயமாக தற்போதைய நவீன விமர்சனயுகத்தில் நாம் பற்றிய சுயபார்வையானது “எதை நினைந்தமுவதும் சாத்தியமல்ல”. ஆனால் உயிர்த்தெழுதல் என்பது நிதர்சனம். அதுவும் கல்வியியல்-இலக்கியநோக்கில்.

நவீன ஓவியரான பிக்காசோ கூறிய கருத்தானது "There Is No Abstract Art. You Must Always Start With Something. Afterward You Can Remove All Traces Of Reality" என வரும். நுண்கலைகள் என யாதொன்றுமில்லை. சந்தேகத்துடன் அவற்றை அணுகும் போதிலே புதிய கூறுகள் பலவற்றை அங்கே காணலாம் என்கின்ற உணர்வு கவிதைக்கும், ஓவியத்துக்கும் செவ்வியல் நோக்கில் பொருந்துகிறது எனில் மிகையல்ல.

செ.அன்புராசாவின் ஒரு கவிதைகள்

மாடுகள்!

ஒலியெழுப்பும்போது
வீதியைவிட்டு
விலகிச் செல்கின்றன
பட்டி மாடுகள்!
வீதியின் நடுவே
குறிக்கே
விலகாது
வேண்டாமென்றே நிற்கின்றன
பகுத்தறிவு மாடுகள்!

'மேட் இன் சைனா

ஈரரைந்து ஆண்டுகள்
இடைவிடாத் தவத்தினால்
பெற்றனர் ஓர் பிள்ளையை!

குழுமினர் குடும்பத்தினர்!
குதூகலித்தனர் சுற்றத்தினர்!
கோபுரம்போல் குவிந்தன
பரிசுப் பொருள்கள்!

ஊடறுத்துப் பார்த்த கண்கள்
ஓன்றை மட்டும்
உன்னிப்பாய் உணர்த்தின!
குழந்தையைத் தவிர
மற்ற அனைத்தும்
“மேட் இன் சைனா!”

நாட்டில்
சீனர் நடமாட்டத்தை
அவதானிக்கும்போது,
“காலப்போக்கில்
அதற்கும் என்னாகுமோ!” என
ஏங்குகிறது மனம்!

காற்றைப் போன்றதடி என் காதல்!

சித்தப்பிரமை
பிடித்தவனாகவே அவன் எனக்கு
அறிமுகமானான்!

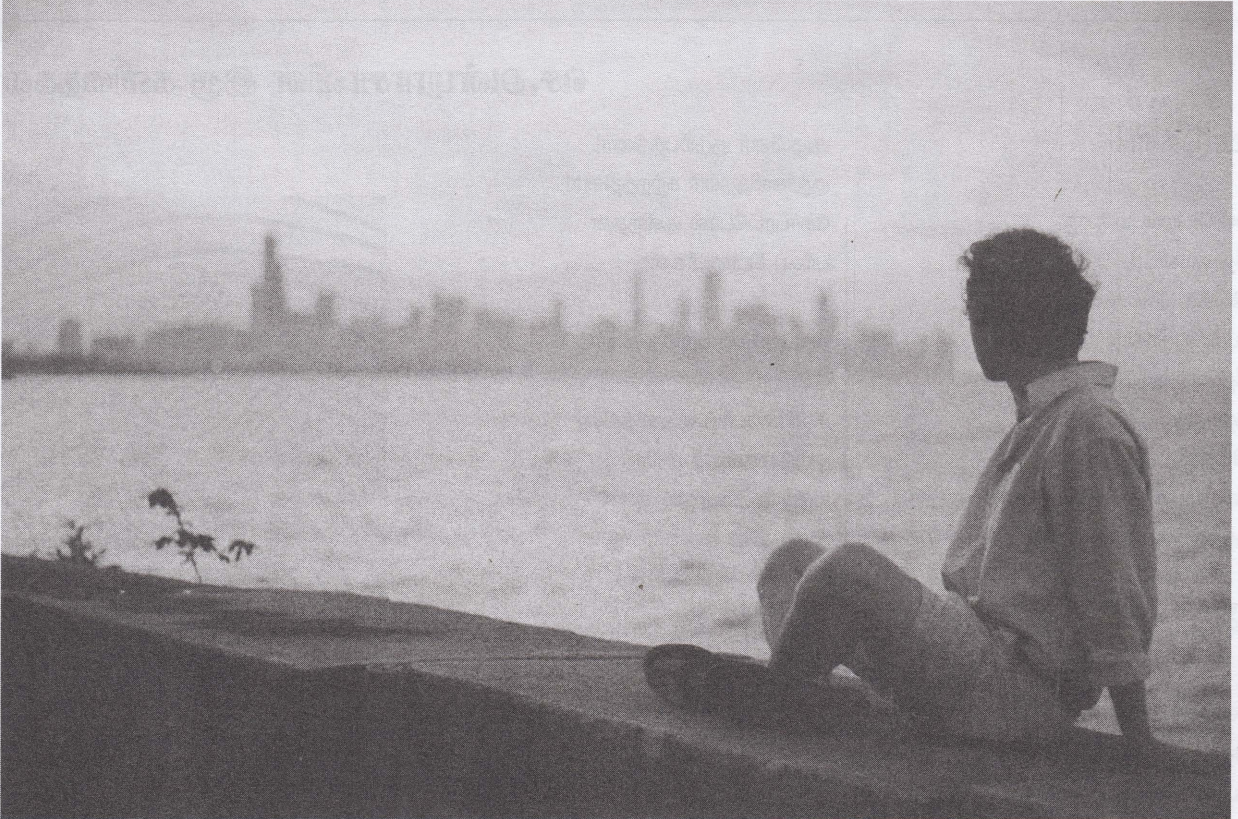
ஸ்காபரோ நகரில்
எப்போதும் பரபரப்பாக
இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் இரண்டு
பிரதான வீதிகள் குறுக்கறுக்கும்
இந்தச் சந்திப்பிலுள்ள, இதே பஸ்
தரிப்பு நிலையத்துச் சீமெந்து
வாங்கில், அவன் அடிக்கடி
உட்கார்ந்திருப்பான்.

சந்திப்பின் வடமேற்கு
மூலையில் பேர்பெற்ற வர்த்தக

வளாகம் ஒன்று அமைந்திருக்கிறது. ஏராளமான அலுவலகங்கள் அடங்கிய,
பல அடுக்கு மாடிகள் கொண்ட “ப” வடிவ வர்த்தக வளாகம். இதே
கட்டடத்தின் தரைத் தளத்தில்தான் நான் பணியாற்றிவரும் அலுவலகமும்
இருக்கிறது.

மடியில் வெடி கட்டி வைத்திருப்பவர்கள் போல, தத்தமது
அலுவலகங்களை நோக்கி அவசர அவசரமாக விரைந்து கொண்டிருப்பவர்
களை அவன் இலக்கின்றிப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். தன்னைக் கடந்து
செல்லும் பாதசாரிகளுள் யாரையோ அவனது விழிகள் தேடியலைவது
போலிருக்கும்..

சலிப்பு ஏற்படும்போது, வானத்தை அண்ணாந்து வெறித்துப்
பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். சிலவேளைகளில் தன்னிலை மறந்த சித்தர்
போலச் சிரித்துக்கொண்டிருப்பான். அவ்வப்போது எழுந்து, எதேச்சையாக
அங்குமிங்கும் நடந்துகொண்டிருப்பான்.

எப்போதாவது அருமையாக யாராவது ஒருவரிடம் -

“கோப்பி குடிக்க வேணும் போல இருக்கு. ஒரு ரூனி வைத்திருக்கிறாயா?” என்று கேட்பான்.

கிடைத்தால் சரி, இல்லாது போனால் -
“ஒரு லூனியாவது...?”

சமூகம் விரும்பாத பிறழ்வு நடத்தைகள் கொண்ட அவன், உண்மையில் சித்தப்பிரமை பிடித்தவன்தானா? என்ற கேள்வியுடன் அடிக்கடி நான் அவனைக் கடந்து சென்றிருக்கிறேன்.

ஒரு வாரத்துக்கு முன்னர் ஒரு நாட்காலை, வேலைக்கு வரும்போது ரிம் ஹோர்ட்டன்ஸில் கோப்பியும் ப்பேகினும் வாங்கி வந்தேன்.

காலநேரக் குளிரில் குறாவியபடி, இதே வாங்கில் வழக்கம் போலக் குந்தியிருந்த அவன், கால்களில் சில்லுப் பூட்டியவர்களாய்ச் சதா ஓடிக்கொண்டிருக்கும் சனக் கூட்டத்துக்குள் தனது தேடலில் குறியாயிருந்தான்.

கோப்பியை நீட்டியபடி அவனை நெருங்கிய என்னைக் கண்டதும், சட்டென்று மறுபுறமாக முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டான். கோப்பியையும் ப்பேகினையும் வாங்கில் அவனருகே வைத்துவிட்டு, நான் அலுவலகம் நோக்கி நடக்கலானேன்.

ஒரு நாலு அடி தன்னிலும் நடந்திருக்க மாட்டேன் - ஏதோவொரு சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

கோப்பியும் ப்பேகிள் பையும் நடைபாதையில் வீழ்ந்து கிடக்கின்றன!

குவளையின் மூடி கழன்று, பாதையில் கோப்பி கொட்டிக் கிடக்கிறது. பாதசாரிகள் விலகி, விரைந்து செல்கின்றனர்.

மறுபுறம் திரும்பியிருந்த அவனது முகத்தை என்னால் சரிவரப் பார்க்க முடியவில்லை.

தமிழ்நாட்டம் தமிழன் கைநீட்டி வாங்கிச் சாப்பிடுவதோ? என்ற தன்மான உணர்வு அல்லது வெட்க உணர்வு காரணமாக இருந்திருக்கலாம்தானே என்று எனது மனம் சமாதானம் சொன்னது!

கோப்பியைத் தட்டிக் கொட்டிய சம்பவத்துக்குப் பிறகு, அவனை நான் இரண்டொரு முறைதான் கண்டிருக்கிறேன். முகத்தைத் திருப்பி வைத்துக் கொள்வதற்குப் பதிலாக, நான் போய் மறையும்வரை அவன் தலை குனிந்திருந்தான்.

எப்போதும்போலக் கடைக் கண்ணால் அவனை அவதானித்தபடியே நான் அலுவலகம் நோக்கிப் போய் வந்துகொண்டிருந்தேன்.

புதிய குடிவரவாளர்களுக்குக் கல்வி, வேலை வாய்ப்புத் துறைகளில் ஆலோசனைகளையும் வழி காட்டல் உதவிகளையும் வழங்கும் எமது அலுவலகத்தில் ஒருநாள், நான் வேலையில் மூழ்கியிருந்த தருணம், றிஸெப்ஷனிஸ்டர் தொலைபேசியில் என்னைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னான் -

“உன்னைத் தேடி, உனது நண்பன் வந்திருக்கிறான்”

“நண்பனா ... யாரது?”

“வந்து பாரேன்”

கணினியில் செய்துகொண்டிருந்த வேலையை நிறுத்திவிட்டு, எழுந்து அலுவலகத்தின் வாசலை அண்டியிருக்கும் றிஸெப்ஷன் மேசையைச் சென்றடைந்தபோது, அங்கு அவன் எனக்காகக் காத்து நிற்பதைக் கண்டேன். என்னைக் கண்டதும் ஒரு கணம் தலை கவிழ்ந்தான். மீண்டும் நிமிர்ந்தபோது,
“என்ன?” என்று பார்வையால் வினவினேன்.
“ஒரு லூனி கைவசமுண்டா?” தயக்கத்துடன் கேட்டான்.

“ஒரு டொலரை வைத்து என்ன வாங்கிச் சாப்பிட முடியும்? என எண்ணியவாறு, இன்னொரு டொலரைக் கூட்டி, ரூனி ஒன்றைப் பேர்ஸிலிருந்து எடுத்து நீட்டினேன்.

“இல்லையில்லை... எனக்கு லூனி போதும்” என்று சொன்னான்.

“பரவாயில்லை.” ரூனி நாணயத்தை அவனது கையில் திணித்தேன்.

றிஸெப்ஷனிஸ்டர் அங்கு நடப்பதை நோட்டமிட்டவாறு, தொலைபேசி அழைப்புகளுக்குப் பதிலளித்துக்கொண்டிருந்தான்.

காசைக் கையில் வாங்கி எடுத்துக்கொண்டு வாசலை நோக்கித் திரும்பியவன், மீண்டும் ஒருமுறை என்னைப் பார்த்துக் கேட்டான் -

“உங்களோடு கொஞ்சநேரம் பேசலாமா?”

“நிச்சயமாக”

“இன்றைக்கு?”

ஒரு கணநேர யோசனையின் பின் சொன்னேன் -
“நாளைக்கு வேலை முடிஞ்சு போகும்போது, அந்தச் சந்தி வட - கிழக்கு மூலையிலிருக்கிற ரிம் ஹோர்ட்டன்ஸ் கோப்பிக் கடையிலை ஐந்து மணிக்கு வருவேன்.”

“தங்கியூ ... சீ யூ ருமேர்ஹோ, சேர்”

அவனுடன் தமிழில் மட்டும் பேசிய என்னோடு, தொடர்ந்தும் தனது அரைகுறை ஆங்கிலத்திலேயே பேசிவிட்டு அவன் போய் மறைந்தான்.

மறுநாள் மாலை அவனைச் சந்திக்கிறேன்.

இவ்வளவு அருகிலிருந்து அவனை ஒருபோதும் நான் பார்த்ததில்லை. என்னை நேருக்குநேர் பார்ப்பதைத் தவிர்க்க முற்படும் அவனது கண்களைச் சுற்றிக் கருமை அப்பியிருக்கிறது. முகத்தில் கோடுகள் விழுந்து சருமம் சுருங்கி இருக்கிறது. கைகள் நிதானமிழந்து பதகழிப்புடன் நடுங்குகின்றன. நீண்ட காலம் என்னை தண்ணி காணாமல் அவனது தலைமூடி சிலும்பிக் கலைந்து கிடக்கிறது. உடலிலும் உடையிலும் இருந்து, சற்றே சகிப்புக்குச் சவால் விடும் நெடியொன்று வளியோடு பரவி வருகிறது.

அந்த முப்பது வயது முதியவனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறது!

நான் வாங்கிக் கொடுத்த உணவை, இம்முறை

மறுப்புச் சொல்லாமல் மனம் விரும்பிச் சாப்பிடுகிறான். சுடச்சுடக் கோப்பியை உறிஞ்சிக் குடிக்கிறான். பசியின் கோரம் தணியவே, தன்னை ஓரளவு தன்னிலும் நிதானப்படுத்த முயற்சித்துக்கொண்டு என்னோடு பேசத் தொடங்குகிறான் -

அவன் கிளிநொச்சியை அண்டியிருக்கும் சின்னக் கிராமம் ஒன்றில் வாழ்ந்துவந்த ஒரு வறிய குடும்பத்தில் பிறந்தவன். விபரம் விளங்காத வயதிலேயே தனது தந்தையின் நோய் தின்ற உடலை, பின்னர் தீ தின்று பசியாறக் கொடுத்துவிட்டு, விதவைத் தாயோடும் தங்கையர் இருவரோடும் வாழ்ந்து வந்தவன். இரண்டாயிரத்தேழாம் ஆண்டு வரை, இயக்கக் கெடுபிடிகளுக்கும் இராணுவ அட்டூழியங்களுக்கும் அடிக்கடி இலக்காகி வந்தவன். தன் தாயின் தளராத முயற்சியினால், கொடிய யுத்தக் காளவாயிலிருந்து தப்பியோடிக் கனடா வந்து சேர்ந்தவன்.

முள்ளிவாய்க்காலில் முடிவுற்ற மனித சாகர சங்கராத்தின் போது, தன் இளைய தங்கை உயிரிழந்தமையும், மூத்தவள் வலது காலைப் பறி கொடுத்து முடமாகிப் போனமையும், அம்மா நித்திய நோயாளி ஆனமையும் துயரச் செய்திகளாகவே வந்து கிடைக்கப்பெற்றவன்.

“கைவசமிருந்த சிறு துண்டுக் காணியையும், நகைநட்டுகளையும், வீட்டையும் அடகு வைத்து வெளியூருக்கு அனுப்பி, உன் உயிர்காத்த தாய்க்கும் தங்கையர்க்கும் என்ன செய்தாய்?” என்ற மனச்சாட்சியின் குறுக்கு விசாரணைக்கு இன்றுவரை விடையின்றித் தவித்துக் கொண்டிருப்பவன்.

கனடாவுக்கு வந்துசேர்ந்த ஆரம்ப காலத்திலிருந்து, தனது காதலியைக் கரைசேர்ப்பதில் மட்டுமே குறியாய் இருந்தவன். கொழும்புக்குத் தப்பியோடிச் சென்று அங்கிருந்து சிங்கப்பூர், ஹொங்கொங், துருக்கி, மெக்ஸிக்கோ, யூஎஸ்ஏ, கடைசியில் கனடா என்று ஒன்பது மாதம் நத்தை போல ஊர்ந்து வந்து சேர்ந்தவளின் முழுச் செலவையும் தனது முதுகில் சுமந்தவன். கனடாவுக்கு வந்த பிறகும், அவளை செனெகா கல்லூரிக்கும் நயஸன் கல்லூரிக்கும் அனுப்பி, ஆங்கிலம், வர்த்தகம், கணினி அறிவியல் ஆகிய பாடங்களைப் படித்துத் தேர்ச்சி பெறவைப்பதற்குத் தேவைப்பட்ட முழுச் செலவினங்களுக்கும் பணத்தை வாரி இறைத்தவன்.

இப்போது இரண்டு வருடங்களாகப் பிரபல வங்கி ஒன்றில் அவள் கொழுத்த சம்பளத்துடன் வேலை செய்துவருவதற்கு இவனது முழு முயற்சியும் முன்னேற்பாடும் தான் காரணம்.

இவனைப் பொறுத்தவரை, ஊரில் படித்து வந்த காலத்தில் கெட்டிகாரன் என்று பேரெடுத்தவன். கனடாவுக்கு வந்த பிறகும் படிப்பைத் தொடர்ந்திருக்க வேண்டியவன். அவளைப் போலவே நல்ல வேலை ஒன்றைப் பெற்றுச் சிறப்பாக வாழ்ந்திருக்கக்கூடிய

எல்லா ஆற்றல்களும் கொண்டவன். ஆனால் அவனோ தனது முன்னேற்றத்தைச் சிறிதேனும் மனதில் கொள்ளாமல், அவளுக்காகத் தன்னை அழித்தவன். கடனட்டைகளிலிருந்து அவளுக்கெனப் பெற்ற பெருந்தொகைப் பணத்தை வட்டியும் முதலுமாகத் திருப்பிக் கொடுப்பதற்கென்று பல வருடங்களாகத் தன் உதிரத்தைப் பிழிந்துகொண்டிருந்தவன். பகலில் ஒரு ஃபக்ரறி வேலை, மாலையில் கிளிநிங் வேலை, வார இறுதியில் செக்கியூரிட்டி வேலை என்று சதா காலமும் இரவு பகலாக மாடாக உழைத்தவன். அவளது உயர்ச்சியும் மகிழ்ச்சியும்தான் தன் இலட்சியம் என்ற வெறியுடன் வாழ்ந்தவன்.

சிக்கனமான ஒரு பதிவுத் திருமணத்தின் பின்னர், அடுக்குக் குடிமனையிலிருந்து வெளியேறி, அவளது பெயரில் சொந்தமாக வீடும், காரும் வாங்கி, ஒரு பெண் குழந்தையையும் பெற்றெடுத்து, ஒரு வருடம் வாழ்க்கை இன்பகரமாக உருண்டோடிக் கொண்டிருந்த தருணம் - அவளது நடத்தையில் சிறு சிறு மாற்றங்கள் தென்படலாயின!

பிள்ளை பராமரித்தல், உடுப்புக் கழுவதல், வீடு துப்புரவாக்குதல், கடை கண்ணிக்குப் போய்ச் சாமான் சக்கட்டு வாங்குதல், சமைத்தல் போன்ற வீட்டுப் பணிகளில் அவளது அக்கறை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறையத் தொடங்கியது.

ஆடையலங்காரம், சிகையலங்காரம், முகவலங்காரம், பாதணியலங்காரம் எனப் பலவகைப்பட்ட அலங்காரங்களிலும் அதிக ஆர்வம் காண்பித்தாள். பெருந்தொகைப் பணத்தை அவற்றில் செலவு செய்தாள். முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியுடனும், கைத்தொலைபேசியுடனும் மிகையாகக் காலம் கழித்தாள். அதிகநேரம் பிள்ளையைப் பராமரிப்பு நிலையத்தில் இருக்கவிட்டு, வேலைக்கு முந்திப் போய்ப் பிந்தி வந்தாள்.

தனது நண்பர்களுக்கும் சகபணியாட்களுக்கும் அவனை அறிமுகம் செய்வதை வேண்டுமென்றே தவிர்க்கலானாள். விருந்துகள் விழாக்களுக்கு அவனின்றித் தனியே போய்வருவதற்குப் புதுப்புது உபாயங்களைக் கையாண்டாள்.

ஒரு சாதாரண தொழிலாளியின் மனைவி எனத் தன்னை இனங்காட்டிக் கொள்ளத் தயங்கினாள்!

ஒருநாள் மாலை, ஒரு அலுவலகக் கட்டடத்தின் அறைகளை அவன் கூட்டித் துடைத்துத் துப்புரவு செய்துகொண்டிருந்தபோது வந்த அநாமதேய அழைப்பு ஒன்று, அவனது தொலைபேசியில் செய்தி ஒன்றை விடுத்திருந்தது.

அவன் அச்செய்தியை நம்பவில்லை.

இரண்டு நாட்களின் பின்னர் வந்த இன்னோரு அநாமதேய அழைப்பு, அச்செய்திக்கு ஆதாரம் சொன்னது.

திடீர்ச் சுகவீனமென்று

மேற்பார்வையாளருக்குப் பொய் சொல்லிவிட்டு, அவன் நேராக வீடு சென்று அவளுக்காகக் காத்திருந்தான்.

பராமரிப்பாளரிடமிருந்து குழந்தையை

எடுத்துக்கொண்டு, ஏழரை மணி போல வீடு வந்து சேர்ந்த அவள், வீட்டில் அந்த நேரம் அவனைச் சற்றேனும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

“இவ்வளவு நேரமும் பிள்ளையைப் போய்க் கூட்டிக்கொண்டு வராமல், எங்கை போய் வாறாய்?”

“நானெங்கை போறது? ஓஃப்ஸீலை கட்டாயம் செய்து முடிக்கவேண்டிய ஓவர்ரைம் வேலை இருந்தது.”

“ஓஃப்ஸீலையா இல்லை, Mr. Greek Restaurant வேலையா?”

சற்றும் எதிர்பார்க்காத கேள்வியால் தடுமாறிப் போனவள், அவனை வெறித்துப் பார்த்தாள்.

“சொல்லு... 5:30 தொடக்கம் Mr. Greek Restaurant ஓவர்ரைம் வேலை இருந்ததோ?”

அவளது முகத்தில் எந்தவித அச்சமோ அவமானமோ தென்படவில்லை. உறங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தைமீது கண் பதித்திருந்தாள்.

“என்ன ... பேசாமலிருக்கிறாய்?”

“ஓம்... என்னோடை வேலை செய்யிற ஒரு ஃப்ரெண்டோடை சாப்பிடப் போனேன். அதுக்கிப்ப என்ன?”

எதிர் தாக்குதலுக்குத் தயார் என்பதை அவளது பதில் சொல்லியது.

“அந்த ஃப்ரெண்டு பெம்பிளையோ, ஆம்பிளையோ?”

“உண்மையான ஒரு ஆம்பிளையான்!”

“அப்பிடியோ? ... எவ்வளவு நாளாக இது நடக்குது?... சொல்லு ... எவ்வளவு நாளாக இது நடக்குது?...”

அவள் மௌனமாக இருந்தாள்.

“சொல்லேண்டி... வாயுக்கை என்ன கொழுக்கட்டையே... அவனுக்கும் உனக்குமிடையிலை ... அந்த நாய்ப் பயலுக்கும் உனக்குமிடையிலை என்னடி தொடுசல் ...?”

“ஓம் தொடுசல்தான்... அவருக்கும் எனக்குமிடையிலை தொடுசல்தான் ... அவரொண்டும் நாய்ப் பயலுமில்லை ... உன்னைப் போலை குப்பை வாளியுமில்லை...”

“என்னடி சொன்னாய் ... எப்ப துவக்கமடி நான் உனக்குக் குப்பை வாளியானது? ... என்றை பிள்ளைக்காகப் பார்க்கிறான்... இல்லாட்டி... உன்னை நான் ...”

கைகால் பதறித் துடிக்க, ஆத்திரத்துடன் அவளை நெருங்கினான்.

சண்டைக்குத் தயாரான பேட்டுக்கோழி போல, குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு அவளும் சிலிர்த்தெழுந்தாள்!

“என்னை ... என்ன செய்ய முடியும், உன்னாலை? அவள்... அவள்... உன்னை பிள்ளை யெண்டு உனக்கார் சொன்னது ...?”

வானம் இடிந்து அவளது தலையில் வீழ்ந்தது!

ஒரு வாரமாக அவனை நான் காணவில்லை. இன்று வேலைக்கு வரும் வழியிலும், என் கண்ணில் அவன் அகப்படவில்லை!

அன்றைய சந்திப்பின் பின்னர், அவனுக்காக மனம் அடிக்கடி என்னை இம்சித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

அவளது வாயிலிருந்து அப்படி ஒரு வார்த்தை வந்து விழுமென்று அவன் கனவிலும் எண்ணிய தில்லை. துரோகத்தின் வலியினால், அவளது உடலின் ஒவ்வொரு உயிர்க் கலமும் நொந்து நொடிந்து போனது!

வாழ்க்கை எனும் அணிநடையில் கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நடக்க நினைத்தவன், இப்போது நொண்டி நொண்டி நடக்கும் நோயாளியானான். போதைப் பொருட்களுக்கும் மதுபானங்களுக்கும் அடிமையாய்ப்போன தெருப் பிச்சைக்காரனானான்!

“காற்றைப் போன்றதடி என் காதல். அது கண்ணுக்குப் புலப்படாதுதான். உன்னால் அதை உணரக்கூடவா முடியாமற் போயிற்று?” எனக் கேட்டுக் குழந்தையாய் அழுதான்!

அவன் ஓர் அநாதையாகிப் போன கதை சொல்லி அழுத காட்சி மனதைக் கசக்கிப் பிழிகிறது!

என்னதான் ஆறுதல், அறிவுரை சொல்லியும் - அவளது மனதில் ஒரு சிறுதுளி நம்பிக்கையை உயிர்ப்புடன் விதைக்கும் முயற்சியில், அன்று நான் தோற்றுப் போன துயரத்தை எண்ணி வருந்தியவாறு, நேராக எனது மேசைக்கு வந்து, கணினியுள் முகம் புதைக்கிறேன்.

றிஸெப்ஷனிஸ்டர் சத்தமின்றி, மெதுவாக எனது மேசை முன்னால் வந்து நிற்கிறான்.

“க்குட் மோர்ணிங்...” சொல்லி, வழமை போலச் சுகம் விசாரித்தபடி, கணினியுள் கண்களை ஓட விடுகிறேன்.

பதிலேதுமில்லாததால், தலை தூக்கி அவளைப் பார்க்கிறேன்.

எனது காதருகே சற்றுக் குனிந்து, மெதுவாகச் சொல்கிறான் -

“நேற்று மாலை அந்தச் சந்திப்பில், அவன் காரடித்துச் செத்துப் போனான்!”

இதயம் ஒரு கணம் நின்று துடிக்கிறது!

“விபத்தென்று சொல்கிறார்கள். தற்கொலை என்றும் கதை அடிபடுகிறது.”

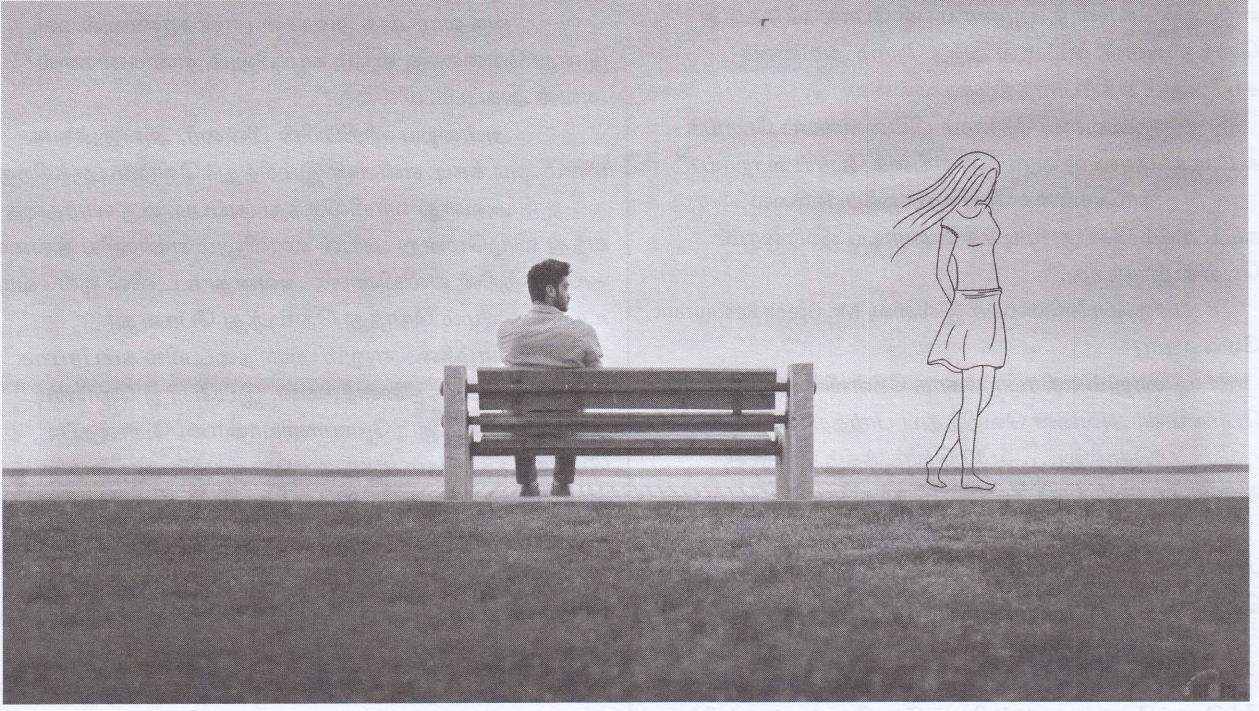
எனக்கு அனுதாபம் தெரிவிப்பதுபோலக் கூறிவிட்டு, தனது இருக்கையை நோக்கி அவள் திரும்பி நடக்கிறாள்.

உணர்வற்ற ஜடமாக கணினித் திரையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

திரையில் மங்கலாய்... வெகு மங்கலாய் ... அவன் குற்ற உணர்வோடு கூனிக் குறுகி என்னைப் பார்த்துக் கைநீட்டியபடி ...

“பசிக்குது சேர்,... ஒரு லூனி கிடக்குமா ...?”

சித்தசுவாதீனம் செத்துப்போனது!

உயிர்ப்பு

கோடையின்
குடை நிழலைப் போல
எனக்குள் உயிர்த்து
எனக்குள் உறையும்
உன் இருப்புக்கள்

வெளிச்சத்தின்
கடைசித் தருணத்தில்
அந்தியாய் கவியும்
உன் நினைவுகளைச்
சுமந்தபடி
தொடரும் இருளை
அர்த்தப்படுத்திக் கொள்கின்றேன்

விழி எறிந்த இடமெங்கும்
இதம் தரும் உணர்வுகள்
நீருள் ஒட்டாத நிலவாய்
மனமூர்ந்து தடமழிக்கும்

உன் பாதத்தில்
ஒட்டிய
பருக்கை மண்ணாய்
நான்
உன்னுள் சிறுத்தாலும்
உயிர்த்துகிறேன்
ஒரு கம்பளிப் பூச்சியாய்
நாளைய
பட்டுச் செட்டைக் கனவுகளுடன்

முள்

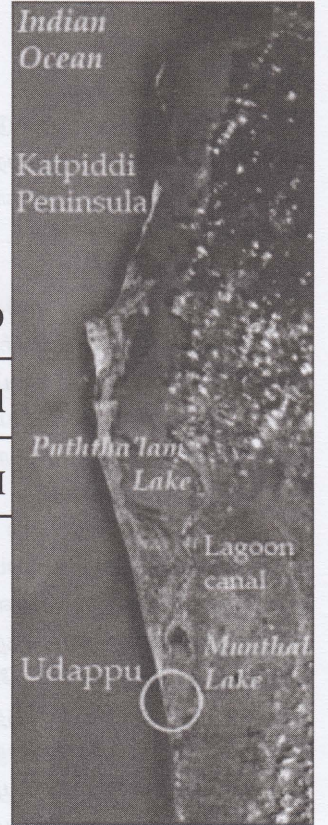
முள்ளாய்க் கீறியபடி
தனிமையின் கொடுமையில்
கரைய மறுக்கும்
பொழுதுகள்
இறந்த காலத்தை
இரை மீட்டியபடி
எருமையாய்க் கனக்கிறது.

நீயோ
விழி எறிக்க
வழியெங்கும் முள்ளிருத்தி
மெதுவாய்ச் செல்கிறாய்

என் மீது - நீயோ
நெருஞ்சியாய் வீழ்ந்தாலும்
பனித்துளியை
நகப் பொட்டில் தாங்கும்
புல்லுனியைப் போல்
உன் நினைவுகளைத் தாங்கி
உயிர்த்திருப்பேன்
உன்னோடு

கனக.ரமேஷ்

தேசிய இலக்கியத்திற்கு வித்தும் புத்தளம் பிராந்திய இலக்கிய எழுத்தாளர்களின் செந்நெறிகள் ஒரு பார்வை

தேசிய இலக்கியத்தைப் பற்றி பேசும் போது நாம் பிராந்திய இலக்கிய தடங்களையும் அதன் செல் நெறிகளையும் பேசுவது காலத்தின் கட்டாயமாகும். குறிப்பாக பிராந்திய இலக்கிய வடிவமைப்பு பேசும் பொருளாக எடுத்துக் கொண்டால் விமர்சனர் மத்தியில் இதை தவறாக எண்ண, எண்ணப்பாடு ஊற்றெடுப்பதை அறியக்கூடியதாக தென்படுகின்றது. இதற்கு எதிர் விசைவாக பிரதேச படைப்புக்கின்றி தேசிய இலக்கிய என்ற செந்நெறி இல்லை என்ற யதார்த்தம் நாம் அறிந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

சிறு சிறு ஆக்கத்தின் படைப்புக்கள் ஒன்றிணைந்து விருட்சங்களாக வந்து விரிந்து கிளை பரப்பி தோப்பாக நிற்கின்ற போது அது ஒரு பெரிய அடவியாக காட்சியளிப்பதை காண்கிறோம். இதன்

தோற்றம் இல்லாவிட்டால் தோட்டம் உருவாக மாட்டாது.

இதை உள்ளீடாகக் கொண்டு பார்க்குகையில் தேசிய இலக்கியத்தின் வடிவத்திற்கு பிரதேசங்கள், கிராமங்களில் உருவாகும் படைப்புக்கள் தான் தேசிய இலக்கிய ஊற்றுக்கு கால்கோளிடப்படும் என்ற யதார்த்தம் வெளிப்படுத்துவதை அறிகின்றோம். தேசியத்துக்கு மூலவேர் பிரதேசபடைப்புக்களே ஆகும்.

பிராந்திய இலக்கிய கட்டமைப்பை கொண்டிராத தேசிய இலக்கிய மட்டத்தில் வெளிவந்த ஆக்கங்கள் விமர்சனங்கள் ஓர் பகுதியை மட்டும் முன்னைப்படுத்திய அமைப்பாங்கத்தை கொண்டிருந்தது. இலங்கையில் பேர் பெற்ற பேராசிரியர்களான கா.சிவத்தம்பி, க.கைலாசபதி போன்றவர்களை தழுவி யே பிற்பாடு வந்த

விமர்சகர்களின் பார்வையும் அதை தழுவி ய முறை மையம் அமைந்திருந்ததை அறியலாம்.

இதன் பின்புலத்தைக் கொண்டு பார்க்குகையில் இலக்கிய வளர்ச்சியின் செந்நெறிகளுக்கு “பிரதேச உணர்வானது” காலத்தின் தேவையென்பது அவசியமாகின்றது. அதன் நிதர்சன வெளிப்பாடானது பிரதேசத்தை மையப்படுத்தி, அதன் தார்ப்பரியத்தை வேட்கையுடன் படைக்கப்பட்டதை அவதானிக்கலாம். இதன் பின்புலத்தைக் கொண்டு தேசிய இலக்கிய ஆக்கப் படைப்பும் அதன் தார்ப்பரிய செந்நெறியும் அனுகூலமானது என்பது

அவதானிக்கப்படுகின்றது.

பிரதேச ஆய்வரங்கு

2013 ஆம் ஆண்டு கொழும்பு தமிழ் சங்கம் நடத்திய இலக்கிய ஆய்வரங்கில் பிரதேச இலக்கியத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தமை கவனத்துக்குரியதாக அமைந்தமை.

இந்த இலக்கிய ஆய்வரங்கில் யாழ்ப்பாண பிரதேச இலக்கியம், மன்னார் பிரதேச இலக்கியம், வன்னி பிரதேச இலக்கியம், திருகோணமலை பிரதேச இலக்கியம், மட்டக்களப்பு பிரதேச இலக்கியம், மலையக பிரதேச இலக்கியம், தென்னிலங்கை பிரதேச இலக்கியம், வடமேல் மாகாண (புத்தளம்) இலக்கியம் என்பன இடம்பெற்றன.

குறிப்பு: வடமேல் மாகாணம் என்னும் போது புத்தளம், குருணாகல் மாவட்டங்கள் உள்ளடக்கப்படும். இவ்வரங்கில் கட்டுரையாளர்கள் புத்தளம் மாவட்டம் சார்ந்த இலக்கிய செந்நெறிகளை கொண்ட ஆய்வுக் கட்டுரை சமர்த்துள்ளார். மேற்படி இலக்கிய ஆய்வரங்கில் கூத்துக் கலை சம்பந்தமாக ஆய்வுக்கட்டுரைகள் முன்வைக்கப்பட்டன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இதுவரை காலமும் பிராந்திய இலக்கியமானாலும் சரி அதையொட்டிய தேசிய இலக்கியமானாலும் சரி வடகிழக்கு மலையக இலக்கியங்களின் தடங்களையும் அது சார்ந்த எச்சங்களையும் அடையாளப்படுத்தப்பட்டதை கொண்டு நாம் அறிவோம். ஆனால் புத்தளம் போன்ற இலக்கிய செந்நெறிகள் உள்வாங்கப்படாமல் புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்துள்ளதை அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

இதை மாற்றியமைக்கும் முகமாக புத்தளம் மாவட்டங்கள் பிரதேச கிராமங்கள் தோறும் இலக்கிய படைப்புக்கள் ஆவணப்படுத்த வேண்டும். தேசிய இலக்கிய நீரோட்டத்தில் கிராமிய இலக்கிய கிளைகளையும் சேர்க்க வேண்டும். மாவட்டத்தில் உருவான தோப்புக்கள் தான் பிரதேச அடவிகளாக பிரகாசிக்க முடியும். அது மாகாண மட்டத்தில் பெரும் விருட்சமான சுடர்விட வேண்டும் என்பது எமது எதிர்பார்ப்பாகும்.

இதை உள்ளீர்க்கும் முகமாக புத்தளம் பிராந்திய எழுத்தாளர்களின் ஆக்க இலக்கிய முனைப்பைப் பற்றி பேசும் போது.

மரபு சார்ந்த இலக்கிய நெறி

1807 ஆம் ஆண்டு பிறந்த சைமன் காசிச் செட்டியின் ஆளுமை தொனிக்கின்றது. அவர் உயர் தமிழ் மொழி பெயர்ப் பாளராகவும் சட்ட நிரூபண சபை உறுப்பினராகவும் நீதிபதியாகவும் பல பதவிகளை வகித்த புத்திஜீவியாகவும் பன்முக ஆற்றல் கொண்ட பெரியார் ஆவார்.

இத்தகைய ஆளுமை பெற்ற பெருந்தகையான சைமன் காசிச்செட்டி தாம் வாழ்ந்த பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் அவர்கள் பேசிய மொழிகள் வாழ்வியல் மரபுகள் முன் வாழ்ந்த மனிதர்கள் ஆகிய பல

துறைகளில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டார். இவரின் ஆய்வுகள் கட்டுரை வடிவிலும் நூல் வடிவிலும் வெளிவந்துள்ளன.

இவர் இப்பிரதேசத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு செய்த ஆய்வுகள் சமூக முற்போக்குச் சிந்தனைகள் எனக் கொள்ள வேண்டும். இவரது ஆய்வுகளில் யதார்த்தம் பன்முக கலாசாரத்தன்மை ஆகியவற்றை அங்கீகரிக்கும் குறிப்புக்கள் அடங்கியுள்ளன. இது இவரது மனித நேய யதார்த்த வாழ்வியலை குறிக்கின்றது. தமிழ் மொழி, தமிழ் இலக்கியம், தமிழ் புலவர்கள் தொடர்பாக காசி செட்டி அவர்கள் ஆற்றிய பணி மேலானது போற்றக்கூடியது.

தமிழ் புலவர் வரலாற்றை முதல் முதலாக முன்னோடியாகக் கொண்டு சைமன் காசிச்செட்டி ஆங்கிலத்திலேயே எழுதினார். இவர் எழுதி குவித்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் நிரைப்படுத்தி அறிந்து கொள்வதே பெரும் சிரமமான செயலாகும்.

இளமைத்துடிப்பான பருவத்தில் தமது பிரதேசமாகிய மேற்குக் கரையோரத்துக் “குதிரை மலை” என்றும் இடத்தின் புராதன பெருமை சிறப்புக்களை ஆராய்ந்து எழுதியுள்ளார். பெரியார் சைமன் காசிச் செட்டியார் 1834 ஆம் ஆண்டு தயாரித்த செய்தி தொகுப்பான “சிலோன் கசற்றியர்” என்ற படைப்பு வெளிவந்தது. இந்த படைப்பு பின் வந்த வர்த்தமானி என்னும் “கசட்” செய்திக்கு முன்னோடியாகும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பழைய வரலாற்றை 1858 வரை எழுதினார். அகராதி அமைப்பில் தமிழ் நூல்களின் பட்டியல் ஒன்றை உருவாக்கினார். சமஸ்கிருத தமிழ் அகராதி, ஆங்கில தமிழ் அகராதி என்னும் இரு அகராதி களைத் தயாரித்தார். திருக்கோணேஸ்வர் திருக்கோடல் பற்றிய பழைய புராணப்பாடல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார்.

முஸ்லீம்களுடைய சீறாப்புராணத்தை ஆய்வு செய்து “சீறாப்புராணத்தின் சிறப்பு” என்றும் நூலை சிருகூடித்தார். இவர் எழுதிய “தமிழ் சாதிப்பகுப்பு முறை”, “புத்தளம் பிரதேசத்துக்கு முக்குவர் உற்பத்தியும் வரலாறும்”, “தமிழ் சடங்கு முறைகள்”, “இலங்கை சோனகரின் பழக்க வழக்கங்கள்” போன்ற நூல்களை அச்ச வாகனம் ஏற்றிய தமிழ் பெரியாரே சைமன் காசி செட்டியார் ஆவார். காசிச் செட்டியார் இளமையில் தாய் மொழியான தமிழையும் வடமொழி, போர்த்துகீசம், ஓல்லாந்தம், ஆங்கிலம், லத்தீன், கிரேக்கம், அரபு, எபிரேயம் ஆகிய மொழிகளையும் கற்ற பன்மொழி புலமை பெற்ற ஆளுமையாளர் என்பது கவனத்துக்குரியது.

ஐம்பத்துக்கு மேற்பட்ட படைப்புக்களை யாத்த அன்னாரின் ஆய்வுகள் ஆழம் நிறைந்தும் காத்திரமானதுமாகும். ஆங்கிலத்தில் வெளியான செட்டியாரின் நூலடியார் உரை மருவியாக்கியான சதகம், நீதி சிந்தாமணி, சன்மார்க்க சாதம் போன்ற காத்திரமான படைப்புக்கள் அன்னாருடையது. “இலக்கிய தாகம்” கொண்ட செட்டியாரின் கைவண்ணத்தில் உதிர்த்த

இந்நூல்கள் காத்திரமான சிருஷ்டியாகும்.

செட்டியாரை புகழுக்கு உயர்த்தி நூல்களான தழிழரின் சாதிப்பாபாடு, பழக்க வழக்கங்கள், குண வியல்புகள், இலக்கிய இலக்கண நூல் என்பன காலத்தால் பேசப்படும் நூல்கள் என்றால் மிகைப்படுத்தப் பாடாத கூற்றாகும். இது 1934 ஆம் ஆண்டு வைத்திய கலாநிதி எஸ்.சிபோரின் அணிந்துரையுடன் வெளி வந்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வாழையடி வாழை

மேற்குறிப்பிட்ட பெரியாரை தொடர்ந்து அவர்களின் அடிச்சுவட்டை பின்பற்றி நீட்சியாக பெரிய இலக்கிய கூட்டமே புத்தளம் பிராந்தியத்தில் தோன்றி யிருக்க வேண்டும். ஆனால் அப்படி எண்ணக்கரு பெருமளவில் தோன்றிருக்கவில்லை என்றே கூறலாம். அவ்வப்போது விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவில் நரக் கள்ளியை பிறப்பிடமாக கொண்ட பி.எஸ்.பிள்ளை அவர்கள் இலக்கியத் துறையில் நாட்டம் உள்ளவராக இனம் காணப்பட்டுள்ளார். இலக்கிய தாகம் கொண்டவரான பிள்ளை ஆழமான புலமை உள்ளவர் இவரின் படைப்புக் கள் நாளிதழ்களை அலங்கரித்துள்ள மரபு சார்ந்த கவி புலமை இவரிடம் பரிணமித்தது. பல காவியங்களை படைத்துள்ளார். அத்துடன் சமய கட்டுரைகள், இலக்கிய கட்டுரைகள், நாடகங்கள் என்பன பத்திரிகைகளில் சஞ்சிகைகளில், வானொலிகளில் ஒலிபரப்பாகியுள்ளன.

செஷ்ய்கு இஸ்மயில்புலவர்:

செஷ்ய்கு அலாவுதீன் புலவர்

புத்தளம் பிராந்திய இலக்கிய பங்களிப்பில் முஸ்லிம் புலவர்களின் தடங்கள் என்றும் நினைவு கொள்ளத்தக்கது. இவர்களில் அப்துல் மஜிதுப் புலவர், காரைத்தீவுப் புலவர் என்று அழைக்கப்படும் செஷ்ய்கு அலாவுதீன் புலவர், “தெள்ளப்பா” என்ற செஷ்ய்கு இஸ்மாயில் புலவர் போன்றோர் முன்னோடியாக கொள்ளத்தக்கவர்கள் என்று கூறலாம்.

இவர்கள் எழுந்தமானகவியாற்றலும், கவி புலமை, செய்யுள்கள், கோலாட்டப்பாடல்கள், தெம்மாங்கு கும்மி என்பன படைத்துள்ளார்கள். 19ஆம் நூற்றாண்டில் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த செஷ்ய்கு இஸ்மாயில் புலவரின் காத்திரமான இலக்கிய செந்நெறிகளைக் கோடிட்டு காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. இவரைப் பற்றிய நூல் 1994 வெளியிடப்பட்டுள்ளது. காரைத்தீவு கிராமத்தைச் சேர்ந்த கவிஞரான (1890 - 1938) செஷ்ய்கு அலாவுதீன் புலவரின் பாடல்கள் இன்றும் பேசப்படுகின்றது. செல்வாக்கு நிறைந்ததாக தென்படுகின்றது. இவர் இயற்றிய கீர்த்தனை, கண்ணீர் சிந்து

போன்றவற்றையும் இயற்றியுள்ளார். இப்புலவர் பத்து பாடல்களைக் கொண்ட “நவ வண்ணக் கீர்த்தனை” என்ற நூலை 1928 இல் வெளியிட்டுள்ளார்.

கீழ்க்கரையை பிறப்பிடமாகக் கொண்டு திகழியில் வாழ்ந்த அப்துல் மஜிதுப்புலவரின் ஆக்கங்கள் கல்பிட்டியில் வாழ்ந்த தனவந்தர் எம்.டி.மரைக்காரின் உதவியுடன் சங்கீர்த்தன மஞ்சலி, ஆசாரக்கோவை என்பன 1902 சென்னையில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

இதைத்தவிர புத்தளம் மதரசுத்துல் காஸி மிய்யாவில் மௌலவி யூசுப் ஆலிம் என்பவரின் கும்மிப் பாடல்கள், மெய்ஞ்ஞானக் குறவஞ்சி மார்க்க வினாவிடைப்பாடல்களையும் ஆக்கியுள்ளார். மற்றொரு முக்கிய நூலாக திகழ்வது 1929 இல் வெளியிடப்பட்டது.

உடப்பு மான்மியம். பூசகரால் வெளியிடப்பட்டது. உடப்பில் வெளிவந்த முதல் நூலாகும்.

எந்த பள்ளிக்கூட்டத்திலும் கல்வி கற்காத கவி புலமை நிறைந்த கதிரவேல் புலவரின் கும்மிப்பாடல், தெம்மாங்கு வடிவமைத்த இசை பாடல்கள், ஊஞ்சல், தாலாட்டு, மரபிசை பாடல்கள் என்பன உடப்பு பிரதேசத்தில் சாகாவரம் பெற்ற பாடல்களாக இன்னமும் போற்றப்பட்டு மதிக்கப்படுகின்றது. ஆனால் எழுதா இசை வடிவம் தவழும் கிராமிய சந்தத்துடன் வீச்சுடன் தவழும் பாடல்களாக இவை காணப்படுகின்றன.

புதிய தலைமுறை

புத்தளம் பிராந்தியத்தில் துடிப்புடன் பல புதிய தலைமுறை படைப்பாளிகள் 1950 - 60 களில் வீறுடன் இலக்கியம் படைக்க முகிழ்ந்தார்கள். இவர்கள் கட்டுரை இலக்கியம், நாவல், சிறுகதை, நாடகம், கிராமிய இலக்கியம் என நவீன இலக்கியம் என்ற புதிய பாய்ச்சலுடன் முனைப்புப் பெற்றனர். பல்வேறு துறைகளில் அகலக்கால்பதித்தனர். பின் வருவோரை நினைவு கொள்ளலாம்.

1. கட்டுரை இலக்கியம் :- அமரர் டி.எஸ். பிள்ளை-கலாபூசுணம், பி.பி.மிரண்டா, கலாபூசுணம் பெரி

சோமஸ்கந்தர், ராஜகுரு சேனாதிபதி கனகரத்தினம், கலாநிதி வ.சிவலோகதாசன், தில்லையடி செல்வம், தெய்வா இராமசந்திரன், கா.மகாதேவன், ஆர்.எஸ்.பி புஸ்ராஜா, உடப்பூர் வீரசொக்கன், கலாநிதி எம்.எஸ்.எம். அனஸ், கலாபூக்ஷணம் எம்.ஐ.எம். அப்துல் லத்தீப், கலாபூக்ஷணம் ஏ.கே. புல்கி, எஸ்.ஐ.எம்.ஏ. ஜப்பார், கலாபூக்ஷணம் ஏ.என்.க்ஷாஜஹான், எம்.அக்ஷ ர்ப்கான் மற்றும் எம் அஸ்வர்கான், திருமதி ஹம்ஹா ஆரிப், தம்பி முகமது சித்திபரினா, கலாபூக்ஷணம் எஸ்.எம்.ஜே.பைஸ்தீன்

2. **கவிதை இலக்கியம் :-** கலாபூக்ஷணம் ஏ.என் க்ஷாஜஹான், ராஜகுரு சேனாதிபதி கனகரத்தினம், பெரிசோமஸ்கந்தர், டி.எஸ்.பிள்ளை, எஸ்.ஐ.எம்.ஏ.யப்ப, ஜவாத்மரைக்கார், ஆர்.எஸ்.பி புஸ்பராஜா, அன்டன் செல்வகுமார், கற்பிட்டி எம்.ஏ.எம்.சொக்கலிங்கசாமி, தில்லையடி செல்வம்.

3. **சிறுகதை :-** சுதாராஜ், அன்டன் செல்வ குமார், வங்கி எம்.நியாஸ், ஏ.கே.புல்கி அப்துல்லத்தீப், உடப்பூர் வீரசொக்கன், தெய்வா இராமசந்திரன்.

4. **நாவல் :-** மொஹிஜீன் ராஜா

5. **நாடக இலக்கியம் :-** பெரிசோமஸ்கந்தர், எஸ்.கேசவமூர்த்தி, ஆர்.பாலகிருஷ்ணன், நம சிவாயம், பி.பி.மிரண்டா, பி.எஸ்.பிள்ளை.

6. **கிராமிய இலக்கியம் (பாடல்கள்) :-** தில்லாலன் சண்முகம், பெ.வீரபத்திரன், ஆர்.முருகேசு, ஆர். பாலகிருஷ்ணன்.

குறிப்பிட்ட துறையில் பிரகாசிக்கும் இவர்கள் பல முனைப்புடன் இலக்கிய செந்நெறிக்கு அகலக் கால்பாச்சியவர் என்றால் மிகைப்படுத்தப்பாடாத கூற்றாகும் (பலரின் பெயர்கள் விடுபட்டிருக்கலாம்)

கவிதை துறை வளர்ச்சியில் பல இளம் தலைமுறை கவிஞர்கள் வீச்சுடன் கவிதைகளை பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளுக்கு அவ்வப்போது எழுதி வருவதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

நாவல், சிறுகதை இலக்கியம்

புத்தளம் பிராந்திய நாவல், சிறுகதை இலக்கியம் அவ்வப்போது பத்திரிகையில் வெளி வந்தாலும் கூட புத்தக வடிவில் குறிப்பிட்டவர்கள் சிறுகதை தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. சுதாராஜ் அன்டன் செல்வகுமார், உடப்பு வீரசொக்கன் போன்ற வர்களின் சிறுகதை தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. இதில் புத்தளத்தை பகைப்புலமாக வடித்தாலும் மண் வாசனையதார்த்தம் மக்களின் வாழ்வாதார பிரச்சினை களை மையப்படுத்தி அக்கதைகள் முகிழ்ந்துள்ளன.

தெய்வா இராமசந்திரன், வங்கி நியாஸ், ஏ.கே. புல்கி லத்தீப் போன்றவர்கள் அவ்வப்போது சிறுகதை களை படைத்துள்ளனர். நாவல் இலக்கியம் மீது பார்வையைச் செலுத்தும் போது மொகைதீன் ராஜாவின் படைப்பே வெளிவந்துள்ளது. என்பதை குறிப்பிட லாம். பெண்கள் எழுத்தாளர்கள் வரிசையில் பெயர் சொல்லும் அளவுக்கு ஓரிருவரே முத்திரை பதித்துள்ளனர்.

நாடக இலக்கியம்

புத்தளம் பிராந்திய நாடக இலக்கிய முன்னோடி யாக இருப்பவர்கள் உடப்பு நாடகக் கலைஞர்களாவார் கள். 1940 ஆம் ஆண்டளவில் இருந்து இத்துறை வளர்ச்சி யடைந்து வருகின்றது. இசை, நாடகம், கூத்து, ராமாக் கள், இதிகாச நாடகங்கள் என்பன அரங்கேற்றப்பட்டு வருகின்றன. இதற்கு பல முன்னோடிக் கலைஞர்கள் முன்னின்று உழைத்தார்கள். கூத்துக்களான பவளக் கொடி, அல்லி அர்ச்சுனா, காத்தவராயன், நளாயினி, கோவலன் சரித்திரம் கூத்து நாடகங்கள் என்பன அளிக்கை செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

இதற்கு பின்னர் நாடக வளர்ச்சியில் விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டு காலத்துக்கு ஏற்ற முறையில் நவீன நாடகங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இதில் பெரி சோமஸ்கந்தர், ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா, நமசிவாயம், ஆர் பால கிருஷ்ணன், எஸ் கேசவமூர்த்தி, தெள்ளப்பா, செல்வ மணி, அமைச்சர் முருகேசு, சொக்கலிங்கம் போன்றவர்கள் நவீன நாடக அரங்கேற்றத்தில் முன்னோடி கலைஞர்கள். இந்நாடக வளர்ச்சியடைய உடப்பில் நிகழும் தீமிதிப்பு விழாவே மூலகாரணமாகும். இவ்விழாவில் இந்நாடகங்கள் அரங் கேற்றப்படுவதுடன் தொடர்ந்து நிகழ்வுற்று வருகின்றன.

முன்னேஸ்வரம் திருவிழாவை முன்னிலைப் படுத்தி மதுரங்குளம், குசலை போன்ற கலைஞர்கள் பல நாடகங்கள் மேடையேற்றியுள்ளனர். தற்போது அம்முறை இல்லை. முந்தல் விழாவிலும் நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதேவேளை கத்தோலிக்க தேவாலயங்களை மையப் படுத்தி பல நாடகங்கள் நரக்கள்ளி, நாவக்காடு, கற்பிட்டி, புத்தளம் போன்ற இடங்களிலும் நாடகங்கள் அறிக்கை செய்யப்பட்டுள்ளன. இவர்களில் வி.எஸ்.பிள்ளை, பி.பி. பிராண்டா போன்றவர்கள் பங்களிப்பானது மிகுந்து காணப்படுகின்றன.

கிராமிய இலக்கியம்

கிராமங்களின் ஜீவநாடியாக இருப்பது கிராமியக் கலையாகும். அதில் ஒன்றே கிராமியப்பாடல்களாகும். இப்பாடல்கள் எழுதா இலக்கியமாகும். எழுந்தமான எதுகை, மோனையுடனும் இன்றியும் படிம கட்டமைப் புடனும் நயந்து பாடப்படும். சாதாரண இலக்கியமான இப்பாடல்கள் பல்வேறு மெட்டமைப்புடன் தெம்மாங்கு வடிவில் கும்மியாக, ஊஞ்சல் பாடலாக, காவுடி சிந்தாக மரபை கொண்ட பாடல்கள் அந்தந்தகிராமங்களில் பாடப்பட்டு வந்தன. இப்பாடல்கள் ஆலய மதஸ்தாபனங் களிலும் குறிப்பாக பாடப்படும்.

புத்தளம் பிராந்தியமானது மரபு இலக்கிய வடிவத் திலும் நவீன இலக்கிய செந்நெறியிலும் முத்திரை பதித்த பிராந்தியமாக காணப்படுகின்றது. இதன் முயற்சி பாங்கானது பின்னடைவையும் தளம்பல் நிலை அடைந்தாலும் தேசிய நேரோட்டத்தில் அதன் பகிபாகம் முன்னுதாரணமாகும் என்பது வெள்ளிடை மலையாகும்.

அங்கமும் வேதமும் ஓதும் நாவால்...

அந்த வீட்டிற்குச் சென்றபோது
மாவிலைகளும் தோரணங்களும் கண்களில் பட்டுத் தெறித்தன. சதுர வடிவில் போடப்பட்ட பந்தலின் நடுவே யாக குண்டம் தெரிந்தது. அதற்குள் சமித்துக் கட்டுக்களினால் மூட்டப் பட்ட அக்கினி இப்பொழுதும் நிறுபூத்த நெருப்பாக இடையிடையே புகைந்து கொண்டிருந்தது. அழகிய பட்டுத்துணியால் சுற்றப்பட்டு பூமாலைகள் சரமாலைகளினால் சாற்றப்பட்ட யாக கும்பங்களை உதவி ஐயர் அகற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

அவசர அவசரமாக செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த சில இளைஞர்கள் பிளாஸ்டிக் கதிரைகளை வரிசை வரிசையாகப் போட்டுக் கொண்டு, அதிலே அமருமாறு வினயமாக அழைக்கின்றனர். நானும் இன்னும் சில இலக்கிய நண்பர்களும் சென்று அமர்ந்து கொள்கின்றோம். யாகப் பந்தலில் உதவி ஐயர் இயந்திரம் போல் இயங்கிக் கொண்டிருந்தார். அவர் விரைவாக நெல்லு, அரிசி, தேங்காய், தானியங்கள் மற்றும் பொருட்களை மூடை மூடையாகக் கட்டிக் கொண்டார்.

அந்தியேட்டிக் கிரியைகள் முடிவடைந்து விட்டன. இனி நினைவு மலர் வெளியீடு தான்.

இப்பொழுது, கல்வெட்டுப் பாடும் கலாசாரம் மெல்ல மெல்ல மறைந்து போகின்றது. அமரராகிப் போனவரீது கொண்டுள்ள பந்த பாசங்களை- இரங்கலை உறவுகளின் குரலாக கவிஞரே பாடுவதை சிலர் விரும்புவதில்லை. இதற்குப் பதிலாக நிகழ்வுக்குப் பொருத்தமாக அறியப்பட்ட அறிஞர் சிலரது பயனுள்ள ஆக்கங்களை வெளியீடு செய்வதிலேயே ஆர்வமாக இருக்கின்றனர். இதுவும் இலக்கிய வளர்ச்சியின் இன்னொரு தளமாக சிலரால் பார்க்கப்படுகின்றது.

குமரன் புத்தகங்களை எடுத்து வந்து அழகாக அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான். நூலை வெளியீடு செய்வதற்காக ஒருவர் வந்துவிட்டார். அவர் ஒரு இலக்கிய ஆர்வலர். கொஞ்சக் காலமாக இலக்கியக் கூட்டங்களில் அவர்தான் நூல் வெளியீட்டுரை செய்து வருபவர்.

அவர், மிகச் சுருக்கமாக வெளியீட்டுரை மட்டும்தான் நிகழ்த்துவேன். விமர்சனம் அல்லது மதிப்பீட்டு உரைக்குள் செல்லமாட்டேன் என்ற வாக்குமூலத்தைச் சொல்லிவிட்டு நேரம் முழுதும் தனது சுய அபிப்பிராயத்தையே முழுக்கிக் கொண்டிருப்பார் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும்.

வெளியீட்டுரைக்கு வந்தவரைக் கண்டதும் மதிப்பீட்டுரை வழங்க வந்த இருவருக்கும் முகம் கறுத்து விட்டது.

“இவன் பாவி இண்டைக்கு என்னதான் அறுக்கப் போறானோ தெரியவில்லை” என்று அலுத்துக் கொண்டனர்.

நான் ஒருமுறை சபையையும் வீட்டை

யும் நோட்டம் விடுகிறேன். நெஞ்சு சுள் என்று அதிர்ந்தது. கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. ஒருவாறு என்னைச் சுதாகரித்துக் கொள்கிறேன்.

அங்கே ஒரு புறமாக அமர்ந்திருக்கும் எங்கள் அம்மன் கோயில் ஐயா, சோடாவைச் சுவைத்துச் சுவைத்துக் குடித்துக் கொண்டிருந்தார். ஆந்தை போன்ற அவரது கண்களைப் பிரட்டிப் பிரட்டி வீட்டுக்காரருடன் சுவாரஸ்யமாக ஏதோ கதைத்துக் கொள்கிறார்.

மூட்டை முடிச்சுக்கள் யாவும் அந்தியேட்டி செய்த கோயில் ஐயாவின் மோட்டச் சயிக்கிளில் மிகக் கச்சிதமாகவும் பக்குவமாகவும் உதவி ஐயா கட்டி, தன் விசுவாசத்தைக் காட்டிவிட்டார்.

நூல் வெளியீடு ஆரம்பமாகிவிட்டது. தலைவர் தனது உரையில் சுயபுராணங்களை விளாசிக்கொண்டார். அவரது இலக்கிய முட்டு, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தணிகிறது.

நான், கோயில் ஐயாவைப் பார்க்கிறேன். அவர் மாயமாக மறைந்துவிட்டார். ஒருவேளை என்னைக் கண்டதும் அவசரமாக மறைந்திருக்கலாமென நினைத்தேன். பாவம் கோயில் ஐயா... அவரது சால்வை மட்டும் நிலத்தில் விழுந்து கிடக்கிறது.

நினைவுத்திரை மெல்ல விலகிறது. போன கிழமை நடந்த அம்மன் கோயில் பொதுக் கூட்டத்தில் ஐயா உரத்துப் பேசினார். “எனது மாதாந்த சம்பளத்தை உயர்த்தித்தர வேண்டும். திருவிழாவிற்கு வரப்போற ஐயர்மார் எல்லாரும் என்னைப் போல பிராமணர்கள் தான். அவைக்கும் இம்முறை தலா ஆயிரம் ரூபாப்படி சம்பளம் உயர்த்த வேண்டும். கோயில் நிர்வாகம் சொல்லுமாப்போல் சம்பளம் உயர்த்த இம்முறை முடியாது என்றால் நீங்கள் மலிவான சம்பளத்திற்கு அந்தியேட்டி செய்யும் ஐயர்மாறைப் பிடியுங்கோ! நான் கோயில் திறப்பை யும் தாறன்.” என்ற அவரது ஆக்ரோசமான உரையின் நினைவில் என்மனம் உறைகிறது.

பல வர்ணங்களும் ஒரு சித்திரமும்

மேகலனுக்கு என்னதான் நடந்து விட்டது. அண்ணன் மாதவனும் இவனும் வெளி நாட்டிலிருந்து இன்றுதான் வந்திறங்கி ஊருக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்கள். பெற்ற தாயின் இறப்புச் செய்தி கிடைத்ததும் உடனே புறப்பட்டு வந்து விட்டார்கள்.

வந்ததும் இவர்களது உறவுகள் சுற்றிவளைத்துக் கதறியழ அவர்களிடமிருந்து தம்மை விடுவித்துக்கொண்டு தாயின் மேல் விழுந்து புரண்டழுதார்கள். இவர்களென்ன... ஊரே அழுதது. ஒப்புக்காக அல்ல உண்மையாகவே தான். ஐம்பது வயதில் நிகழ்ந்து விட்ட மரணத்தை எளிதில் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

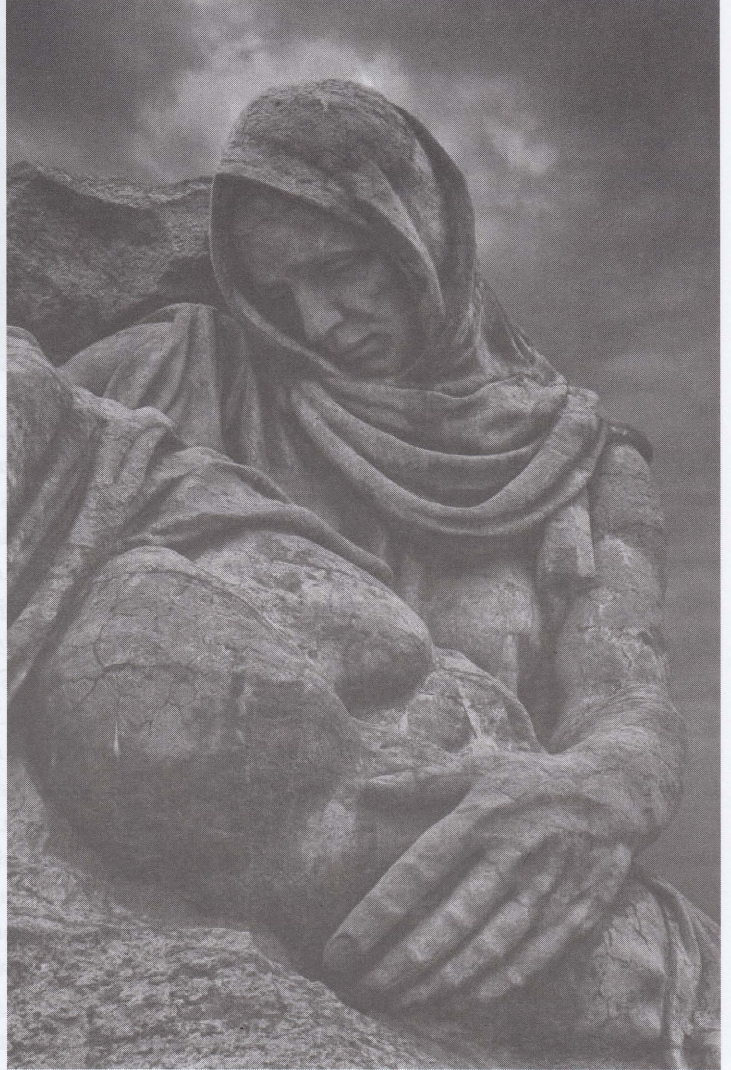
ஈமக்கிரியைகளுக்காக ஐயர் அழைக்கும் வரை மாதவன் தாயின் அருகிலேயே அசையாமல் இருந்தான் தொடர்ந்து அழுதுகொண்டேயிருந்தான்.

மேகலனோ ஒரு மூலையில் போய் உட்கார்ந்திருந்தான். தாயின் மீது விழுந்தழுது போது உதிர்த்த வார்த்தைகளைத்தவிர வேறெதுவுமே அவன் வாயிலிருந்து வரவில்லை.

“பயணக்களைப்போடு வந்தவங்களுக்கு கோப்பித்தண்ணியாவது குடுங்கோ”

பக்கத்து வீட்டுக் கமலாக்கா சொல்லவும் அது செயல்படுத்தப்படுகின்றது அதை மேகலன் குடிக்க மறுப்பதும் தெரிகிறது. பின்னர் அது அப்படியே அவனருகில் ஆறிப்போய் கிடக்கிறது.

அவன் விறைத்துப் போனவன் போல்

இருக்கிறான். விரக்தியில் தோய்ந்த பார்வை வெறிச்சோடியபடி தாயின் மேல் குத்திட்டு நிற்கிறது.

ஈமக்கிரியைகளைச் செய்து முடித்து விடுவதற்காக ஐயர் அழைத்ததும் அவனைக் கூட்டிச் செல்கிறார்கள். ஐயர் சொல்லச்சொல்ல ஏனோதானோ என்று தான் காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறான்.

இரண்டு மூன்று தடவைகள் இவனது கவனம் பிசகி விட தமையன் இவனைக்கடிந்து கொள்வதும் தெரிகின்றது.

மேகலனுக்கு என்னதான் நடந்துவிட்டது?

இவர்களது குடும்பம் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள ஒரு சராசரிக் குடும்பம் தான். தந்தை டோகா - கட்டாரில் வேலை

செய்து கொண்டிருந்தார். தனது இரண்டு ஆண் பிள்ளைகளையும் இரண்டு பெண் பிள்ளைகளையும் A/L வரை படிப்பித்தார். ஆனால் பல்கலைக்கழக அனுமதி ஒருவருக்குமே கிடைக்கவில்லை.

பிள்ளைகளின் கல்வி முயற்சியில் பெரிதாக வெற்றியளிக்காமைக்காக அவர் அங்கிருந்தும், இங்கு வந்து நின்ற சந்தர்ப்பங்களிலும் பலமுறை மனைவியைக் கடிந்ததுண்டு.

அரசாங்க வேலைகளை இவர்கள் எதிர்பார்த்துக்காத்திருந்தார்கள். கடைசிவரையும் அது கானல் நீராகவே போய்விட்டது

இறுதியில் மூத்தவன் தந்தை வேலை பார்க்கும் கம்பனிக்கே வேலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டான். மேகலன் இங்கு மோட்டார் சைக்கிள் மெக்கானிக் வேலையைப் பழகினான். பின்னர் அவனும் டோகா - கட்டாருக்கே போய்விட்டான்.

மேகலனும் போய் மூன்று வருடங்களாகி விட்டன. சந்தர்ப்பம் சரியாக வாய்க்கும் போது ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஏதாவது ஒன்றுக்கு மாறும் திட்டம் மேகலனுக்கு இருந்தது.

இதற்கிடையில் ஒரு தங்கைக்கு கனடா மாப்பிள்ளை பொருந்தி வர அவளுக்கு நகை, நட்டு, காசு என்று நல்ல படியாகக் கொடுத்து கல்யாணத்தை முடித்து அனுப்பிவிட்டார்கள்.

கண்ணூறு பட்டதுவோ என்னவோ... தாய் நோயாளியாகிப் படுக்கையில் விழுந்தாள். மருத்துவப் பரிசோதனைகளில் இரண்டு நுரையீரல்களும் பழுதாகிவிட்டன என்று தெரியவந்தது.

வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற காலங்களிலும், சிகிச்சைக்காகப் போய் வந்து கொண்டிருக்கின்ற நேரங்களிலும் தன்மகள் தன்னோடு படுகின்ற கஸ்டங்களை நினைத்து இவள் பட்ட வேதனை கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. என்றாலும் தங்களுடைய பொருளாதார நிலைமையை நினைத்து நோயின் தீவிரத் தன்மை பற்றி முழுமையாக அறிவிக்காது விட்டமையை தந்தை எப்படியோ யார் மூலமோ அறிந்து விட்டார். ஓட்டோக்காரர்கள் தான் தங்களது கடமைக்கும் மேலாக உதவியும் ஒத்தாசையும் செய்வதாகவும் அறிந்து கொண்டார். வேலைக்கு முடிவு கண்டு இங்கே வந்து சேர்ந்து விட்டார்.

வந்தவன் தன்னுடன் காசுகொண்டு வந்தானோ இல்லையோ நீரிழிவு, கொலஸ்ரோல், உயர் இரத்த அழுத்தம், சிறியளவிலான இதய நோய் எல்லாவற்றையும் கொண்டு வந்தான்.

வந்தவன் தனது உடல் நிலையைக் கருத்தில் எடுக்கவேயில்லை. மனைவிக்காக இரவு பகலாக வைத்தியசாலையும் வீடுமாகத்திரிந்தான். கண்ட மிச்சம் அவளது உயிரைக் காலனுக்குக் காவு கொடுத்தது தான்.

தகவல் கட்டாருக்குக் கிடைக்க பையன்கள் இருவரும் உடனே புறப்படுகின்றோம் என்று இங்கு தகவல் அனுப்ப அதன் படியே மூன்றாம் நாளாகிய இன்று எல்லாம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

இறுதி யாத்திரை தொடங்கிவிட்டது. சோகமும் சோர்வும் தந்த இயலாமையால் மாதவன் தாயின் உடலைத் தாங்கிவந்த ஊர்தியில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டான். தந்தை நெருங்கிய உறவினர் ஒருவரை தோள் கொடுத்துத் தாங்கிவர மெல்ல மெல்ல நடந்து வந்து கொண்டிருக்க... மேகலன்... இவன் என்ன கல் நெஞ்சக்காரனோ...?

முகபாவம் என்ன தான் சொல்கிறது என்று கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி நிமிர்ந்து விறைத்தபடி நடந்து வருகின்றான்.

ஒருவாறு இறுதி ஊர்வலம் மயானத்தை வந்தடைகின்றது. மேகலன் விறகுப்படுக்கையில் கிடக்கும் தாயை கொள்ளிக் குடத்துடன் மூன்று முறை சுற்ற தந்தையும் தமையனும் கத்திக் குழறியபடி அவன் பின்னே வருகிறார்கள்.

கொள்ளிக்குடம் உடைக்கப்படுகின்றது. கொள்ளிவைத்துவிட்டு தாயின் காலடியில் கற்பூரம் கொழுத்தி தமையனுடன் சேர்ந்து விழுந்து வணங்குகிறான். பின்னர் தாயின் பாதத்தைத் தொட்டு வணங்குகிறான். தாயை உற்றுப்பார்க்கிறான்.

சே... இந்த நேரத்தில் கூடவா இவனுக்கு அழுகை வரவில்லை.

உறவினர்கள் அவர்கள் மூவரையும் சனங்களுக்கிடையே வெளியே கூட்டிச் செல்கிறார்கள். ஒரு பத்தடி தூரம் மேகலன் சென்றிருப்பான் தன்னை அணைத்துப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தவர்களிடமிருந்து இடறிக் கொண்டு தாயிடம் ஓடுகிறான். இன்னும் சரியாக நெருப்பு மூளாத தாயின் மேல் முகத்தைப் புதைத்து கதறுகிறான்.

“அம்மா நீ எங்களுக்காக எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டாயம்மா... நீ பெத்த இரண்டு ஆண்பிள்ளைகளிருந்தும் உன்ரை வருத்த நேரத்திலை எங்களாலை ஒண்டுமே செய்ய முடியாமல் போச்சுதே அம்மா... இப்பிடியொரு நிலையிலை வெளிநாடு என்னத்துக்கம்மா... காசு என்னத்துக்கம்மா... நான் போகமாட்டன் நான் வெளிநாட்டுக்குப் போகவே மாட்டன்... உன்ரை புருஷனுக்காவது... என்ரை அப்பாவுக்காவது உனக்குச் செய்யாத கடமையெல்லாம் செய்வனம்மா..... நான் செய்வனம்மா.....”

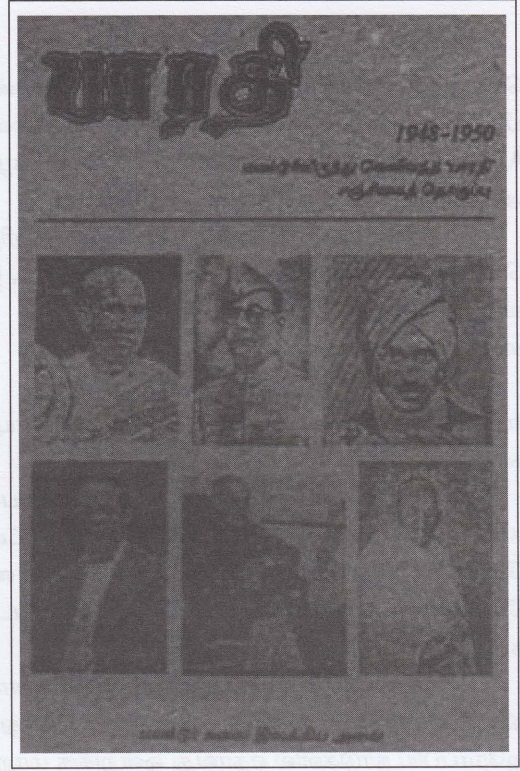
தீச்சவாலை அடியிலிருந்து மேலெழ்த்தொடங்குகிறது. மேகலனை பலவந்தமாக இழுத்துச் செல்கிறார்கள். பலரது கண்களும் பனிக்க மயான அமைதி என்பது இவ்வளவு சனக்கூட்டத்தின் மத்தியிலுங் கூட அப்போது அங்கு நிலவுகிறது.

மண்டுரிலிருந்து வெளிவந்த “பாரதி”

■ க.பரணீதரன்

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் சஞ்சிகைகளின் பங்களிப்பு அளப்பரியது. ஈழத்து இலக்கியம் சஞ்சிகைகளின் வரவின் பின்னரே எழுச்சியடைய ஆரம்பித்ததுடன் பல இலக்கிய கர்த்தாக்கள் சஞ்சிகை வாயிலாகவே இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்துள்ளனர். இன்றுள்ள பல மூத்த எழுத்தாளர்கள் சஞ்சிகைவாயிலாக அறியப்பட்டவர்களாகவும், சஞ்சிகை வாயிலாக இலக்கிய உலகத்திற்கு புருந்தவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை வெவ்வேறு துறை சார்ந்த சஞ்சிகைகள் இன்று வெளியாகின்றன. ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட வகைகளில் சஞ்சிகைகள் ஈழத்தில் வெளியாகியுள்ளன. இன்றும் பல சஞ்சிகைகள் வெளியாகிய வண்ணம் உள்ளன. தரம், தரமின்மை என்பவற்றிற்கு அப்பால் மாதாந்தம் பல புது புது சஞ்சிகைகள் ஈழத்தில் தோற்றமாகிக் கொண்டும் இருக்கின்றன. அவற்றின் ஆயுள் குறித்த கேள்வி, கேள்விக்குறியாகவே இருப்பினும், பல சஞ்சிகைகள் தோன்றுகின்றன. மறைகின்றன. ஆனால் தரமான சஞ்சிகைகள் காலத்தால் அழியாதவை; பல வாசகர்கள், இலக்கியவாதிகள் மத்தியில் பேசப்படுபவையாக உள்ளன. இலக்கியப் பிரக்ஞையுடன் வெளியாகி ஈழத்தில் நின்று போன சஞ்சிகைகள் பல. பாரதி, மறுமலர்ச்சி, ஈழகேசரி, கலைச்செல்வி, அலை, மல்லிகை, எரிமலை, குமரன், சிரித்திரன் போன்ற ஈழத்து இதழ்களின் வருகை ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவை.

ஈழகேசரி, மறுமலர்ச்சி, பாரதி, கலைச்செல்வி ஆகிய கலை இலக்கிய சிற்றிதழ்கள் இன்றும் பேசப்படுவன. தமிழகத்தில் “மணிக்கொடிகாலம்”

“சரஸ்வதிகாலம்” என்று குறிப்பிடப்படுவது போல, ஈழத்தில் “ஈழகேசரிக்காலம்”, “மறுமலர்ச்சிக்காலம்”, “கலைச்செல்விக் காலம்” என அவை வெளிவந்த காலம் சிறப்பிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

ஈழகேசரியின் இதழ்களை இன்று காண்பது மிக அரிதாகவே காணப்படுகின்றது. தி.வரதராசன், அ.செ.முருகானந்தம் ஆகியோரை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளியாகி மறுமலர்ச்சி இதழ்கள் குறிப்பிட்ட சிலரிடத்திலேயே வெளிவராமல் தேங்கிக்கிடந்த நிலையில் கோப்பாய் சிவம் அவர்களின் முன்னெடுப்பில், வெளியாகிய 25 இதழ்களும் ஒன்றாக தொகுக்கப்பட்டு அண்மையில் வெளியிடப்பட்டுள்ளமை பாராட்டிற் குரியது.

சிவசரவணபவன் (சிற்பி) ஐயாவால் வெளியீடு செய்யப்பட்ட கலைச்செல்வி இதழ்கள் இன்றும் பேசப்படும் சஞ்சிகை. சிற்பி ஐயாவின் மரணத்தின் பின்னர் இந்த இதழ்களையும் ஒரு தொகுப்பாகக் கொண்டு வரவேண்டும் என்னும் நோக்குடன் சிற்பி ஐயாவின் மகன் அத்தொகுப்பு வேலைகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றார். விரைவில் கலைச்செல்வி தொகுப்பும் வெளிவரவுள்ளது. இவ்வாறு பழைய முக்கியமான சஞ்சிகைகள் தொகுக்கப்படுதல் என்பது முக்கியமான விடயம் என்பதோடு எம் இலக்கியப் பொக்கிஷங்கள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன என்ற மகிழ்ச்சி எம்மை வலுவடையச் செய்கின்றது. இதே போன்று இன்று காணற்கரியதாக கிடக்கும் பல சஞ்சிகைகள் தொகுக்கப்பட வேண்டும் இன்று அச்சுப்பதிப்பு வசதிகள் இலகுவாக காணப்படுகின்றன. வாசிப்பு அருந்தலாக காணப்படினும் இவ்வாறான பொக்கிஷங்களை

சுவைப் பதற்கு என சில இலக்கியகாரர்கள் வாழ்கின்றார்கள்; வாழ்கின்றோம்.

மண்ணூரில் இருந்து 1948 - 1950 காலப்பகுதியில் வெளியான "பாரதி" சஞ்சிகை பலராலும் பேசப்பட்ட சஞ்சிகையாக விளங்கினாலும் அதனைக் காணுவது என்பது கண்கூடாமல் போன காலத்தில் மண்ணூர் கலை இலக்கிய அவையினரின் அரும்பெரும்பாட்டின் வெளிப்பாடாக "பாரதி"யின் தொகுப்பு வெளியாகியுள்ளது இவ்வரிய செயல் காலத்தால் போற்றப்படத்தக்க செயல்.

மூன்று இளைஞர்களின் கூட்டிணைவின் பயனாக 1948 - 1950 காலப்பகுதியில் பாரதியின் 10 இதழ்கள் வெளியாகியுள்ளன. இவர்களது வெளியீட்டிற்குப் பின்னர் 66 ஆண்டுகளாக மண்ணூர் பிரதேசத்தில் இருந்து எந்த சஞ்சிகைகளும் வெளியாகவில்லை என்பது கவலைக்குரிய விடயமாகும். இதன் ஆசிரியர்களாக அமரர் பண்டிதர் ம.நாகலிங்கம், அமரர் கு.தட்சணாமூர்த்தி, இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கும் த.செபரத்தினம் ஐயா ஆகியோர் திகழ்ந்துள்ளனர். முற்போக்கு சிந்தனையுடன் வெளியான இந்த சஞ்சிகை பாரதியின் கருத்துக்களாலும், நவீன சிந்தனைகளாலும் ஈர்க்கப்பட்ட மேற்கூறப்பட்ட மூவரின் கூட்டிணைவின் பயனாக வெளியாகிய வெளிப்பாடு. பாரதியின் இந்த தொகுப்பில் முதலாவது இதழ் இடம் பெறாமையே துரதிஷ்டமாகவே கொள்ளப்பட வேண்டியது. முதலாவது இதழ் இதுவரை எவர்கையிலும் சிக்கவில்லை. இரண்டாவது இதழின் ஆண்டு, மாதம் குறிப்பிடப்படாத போதும் அதிலுள்ள ஆசிரியரின் வாழ்த்துச் செய்தியில் "வருக வருக 1949 ஆம் ஆண்டே" என்ற வரவேற்பு "1948 இன் பிற்பகுதியில் முதல் இதழை வெளியிட்டிருந்திருக்கலாம் என்ற எண்ணத்தை தோற்றுவித்துள்ளது. மூன்றாம் இதழ் 1949 மாசி மாதத்திலும், நான்காம், ஐந்தாம் இதழ் நேயர் கடித திகதியின் அடிப்படையில் பங்குனி, சித்திரை மாதங்களில் வெளியாகி இருக்கும் எனவும், 6 இதழின் ஆண்டு (1949) எனவும், ஏழு தொடக்கம் ஒன்பது வரையான இதழ்களில் ஆண்டும் திகதியும் தெரியவில்லை எனவும், பத்தாவது இதழ் 1950.06.15 இல் அச்சிடப்பட்டுள்ளது எனவும் கலாநிதி சி.சந்திரசேகரம் அவர்களின் முன்னுரைக் குறிப்பின் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. இன்றைய சஞ்சிகையாளர்கள் எதிர் கொண்டுள்ள பண நெருக்கடி, விற்பனை நெருக்கடியை பாரதி குழுவினரும் சந்தித்துள்ளனர் என்பதை ஆசிரியத்தலையங்கங்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன.. "சந்தாதாரர்க்கோர் நல்வார்த்தை" என்னும் தலைப்பில் 10 ஆவது இதழில், ஆசிரியர் வார்த்தைகள் இதனைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றன:

"சந்தாதாரர்களே! நமது பொறுமையைச் சோதித்தது போதும் பாரதி சிறப்பாகத் தொடர்ந்து வருவதற்கு நாங்கள் பொறுப்புதாரர் அல்ல. நீங்கள் தான் பொறுப்புதாரர். நாங்கள் பணமூட்டை கட்டிப் பட்டம் பெறுவதற்காக பாரதியைத் தொடங்கவில்லை. நம் அனைவரதும் உயர்வுக்காகத்

தொடங்கினோம். நிலையை உணர்ந்து கடமையைச் செய்து எங்களை ஆதரிப்பது உங்கள் பெருந்தொண்டாகும்" (இதழ்-10)

மறுமலர்ச்சி இதழ் தொகுக்கப்பட்ட வேளை, அதனை உள்ளவாறே மின்வருடி (scan), PDF வடிவமாக்கி அதன் பின்னர் அச்சிடப்பட்டது. ஆனால் பாரதி இதழின் தொகுப்பு அவ்வாறு இல்லாமல் இதழ்களில் வெளிவந்த விளம்பரங்களைத் தவிர்த்து கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், கவிதைகள், இளைஞர் பகுதி, மங்கையர் மன்றம், பாலர்பகுதி, ஆசிரியர் கருத்துக்கள், செய்திகள், கடிதங்கள் என்ற பகுதிகளாக பிரிக்கப்பட்டு தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. தொகுப்பின் இறுதியில் பாரதி சஞ்சிகையின் 6 இதழ்களின் அட்டைப் படங்கள் கறுப்பு வெள்ளை பிரதிகளாக இணைக்கப்பட்டுள்ளதோடு தொகுப்பின் பின்னட்டையில் ஆசிரியர்கள் மூவரின் புகைப்படங்களும் அவர்கள் பற்றிய குறிப்பும் இடம்பெற்றுள்ளன.

கட்டுரைகள்

பாரதியில் வெளியாகிய 20 கட்டுரைகள், "கட்டுரைகள்" என்ற தலைப்பின் கீழ் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அ.செ.மு., பண்டிதர் வி.சி.கந்தையா, நாவற்குழியூர் நடராஜன், வி.விசுவலிங்கம், மயிலன், கோணேஸ், சந்திரநாதன், எஸ்.கணபதிப்பிள்ளை, சுவீத்தியானந்தன், கோல் ஸ்மித், சைனாபே ஆ.தம்பிராசா, D.T.செல்வநாயகம், ம.சிவநேசராசா, செல்வம், அ.அமிர்தலிங்கம், எம்.என்.பாலு, ஜோ.தெரேஸ் ரூபாணி, செ.குணபாலசிங்கம், கோ.கோணேசிப்பிள்ளை ஆகியோரின் கட்டுரைகள் வெளியாகியுள்ளன. கட்டுரைகள் பெரும்பாலும் பழந்தமிழ் இலக்கியம் சார்ந்தவையாகவும், புலவர்களின் கவிதைகளில் காணப்படும் ஆளுமைத்திறன், தீண்டாமை, தமிழின் பெருமை, தமிழர், பூமி, அணு, கல்வி சார்ந்தவையாகவே காணப்படுகின்றன.

"புதிய காரியம்" என்னும் அ.செ.முவின் கட்டுரை புதிய பத்திரிகை ஒன்றை தொடங்குவதைப் பற்றியதான கட்டுரை. பத்திரிகை ஒன்றை செய்கிற வரையில் வெகு கண்ணியமாக செய்ய வேண்டும் என்ற சாராம்சத்தில் ஒரு சிறு கட்டுரை எழுதியுள்ளார். பண்டிதர் வி.சி.கந்தையாவால் "விதியும் மதியும் - பாரதி", நாவற்குழியூர் நடராஜனின் "பாரதியார் திறமை என்ன?" ஆகிய கட்டுரைகள் பாரதியைப் பற்றியவையாக காணப்படுகின்றன.

தமிழ் மன்னனான சேரலாதனையும் வான வெளியில் நின்று உலகினைப் புரக்கும் பரிதியையும் கபிலர் எனும் புலவர் பெருமான் தமது உள்ளத் தராசில் எடைபோட்டு, தமிழ் மன்னனுக்கு தூரியன் கூட ஒப்பாகான் என நிறுவிக்காட்டும் கட்டுரையாக வி.விசுவலிங்கம் அவர்களால் எழுதப்பட்ட "பாரதியும் பார்வேந்தரும்" என்ற கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது. செவிலித்தாயின் அரவணைப்பில் வளர்ந்த பெண்குழந்தை பருவபக்குவம் அடைந்ததும் தலைவன் பின்னர் செல்லும் காட்சியை கலித்தொகைப்பாடல்களுடன் ஒப்பிட்டு விளக்குகின்ற கட்டுரையாக மயிலனால் எழுதப்பெற்ற "தலைவனைத் தொடர்வது தருமந்தானா" கட்டுரை அமைகின்றது.

கவிஞர் விழாக் கொண்டாடுவது எக்காலமோ?" என்ற வினாவுடன் கட்டுரையை நிறைவு செய்துள்ளார். கோல் சிமித்தின் "பட்டு வியாபாரிகள்" என்னும் கட்டுரை மூர்த்தி என்பரால் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்ட கட்டுரையாக காணப் படுவதோடு, இந்த ஒரு கட்டுரை மட்டுமே மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட கட்டுரையாக பாரதி இதழில் வெளியாகியுள்ளது.

பாரதி இதழ் முற்போக்கு எண்ணத்துடன் வெளியாகிய சஞ்சிகை. அந்த வகையில் இந்த இதழில் வெளியாகிய சைனாவே எம். தம்பிராசாவின் "தீண்டாமை", டி.ரி.செல்வநாயகத்தின் "தீண்டாமையின் திரு நடனம்" ஆகிய கட்டுரைகள் அக்காலத்தைய தீண்டாமைக் கொடுமைகளைப்பற்றிய கட்டுரையாக அமைகின்றன. தீண்டாமை ஒழிக்கப்பட வேண்டுமானால் மன ரீதியில் ஒவ்வொருவரும் தம்மை சீர் செய்ய வேண்டும் என இக்கட்டுரையாளர்கள் கூறுகின்றார்கள். "ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்" என்ற பாரதியின் மணிவாக்கின் படி அனைவரும் சமத்துவமாக வாழ வேண்டும் என்ற உணர்வை மக்களுக்கு புகட்டும் கட்டுரைகளாக இவை அமைந்திருப்பது சிறப்பு.

ம.சிவநேசராசாவின் "இலங்கைக் கல்வியின் இன்றைய நிலை" என்னும் கட்டுரை இலவசக் கல்வி இலங்கை சிறார்களிடையே ஏற்படுத்திய தாக்கத்தைக் குறிப்பிட்டு தொழில்நுட்பக்கல்லூரி, விவசாயக் கல்லூரி போதிய அளவு நாட்டில் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்பன போன்ற பல அரிய கருத்துக்களுடன் எழுதப்பட்டுள்ளது.

"தமிழா! இன்னுமா தூங்குகிறாய்" - செல்வம், "இலவசக் கல்வியில் தாய்மொழிக் கொலை" - வீ.சி.கந்தையா ஆகியோரின் கட்டுரைகள் தமிழரின் நிலமை, தாய் மொழிக் கொலை என்பன பற்றி பேசுவதாக அமைந்ததுடன் ஆங்கிலக் கல்வியின் வருகையும் ஆங்கில மோகமும் தமிழ்க்கல்வியை, தமிழரைப் படுத்திய பாட்டையும் ஆராய்வு ரீதியாக நிறுவியுள்ளது.

அ.அமிர்தலிங்கம் அவர்களால் எழுதப்பெற்ற

"இலங்கைத் தமிழரின் எதிர் காலம்" என்னும் தலைப்பின் கீழ் வெளியாகிய கட்டுரை அரசியல் சார் கட்டுரையாக, தமிழரின் உரிமை, தமிழரின் விடுதலை, தமிழர்கள் மீது மேற்கொள்ளப்படும் அடக்குமுறைகள், இலங்கையில் அரசியல் மொழிப் பிரச்சினை, தமிழ் மொழி பேசும் மக்களின் இடர் நிலை போன்ற பலவற்றை குறிப்பிட்ட கட்டுரையாக காணப்படுகின்றது.

பேனாப் புரட்சியாளன் சீ.என். அண்ணாத் துரை பற்றிய கட்டுரையை எம்.என்.பாலு எழுதியுள்ளார். ஊழல்களை வெளியுலகிற்கு தன் பேனா முனையின் மூலம் வெளிக்கொணர்ந்த அண்ணாத்துரையின் நூல்கள் வாசகரிடையே அறிவு வளர்ச்சியை, தட்டிக்கேட்கும் மனப்பாங்கை - துணிச்சலை வளர்க்க வல்லவை என்றவாறான கருத்துக்களுடன் எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஜோ.தெரேஸ் ரூபராணி அவர்களால் எழுதப்பெற்ற "சிந்தனைச் சூளு" கவிதை நயத்துடன் கூடிய கட்டுரையாக, வாசகர் மனத்தைக் களிப்பூட்டும் வகையினதாக அமைந்துள்ளது. செ. குணபாலசிங்கம் அவர்களின் "பூமியின் உற்பத்தியும் அதன் காலமும்" கட்டுரையும் கோ. கோணேசபிள்ளையால் எழுதப் பெற்ற "அணு" கட்டுரையும் விஞ்ஞான ரீதியான விளக்கங்களுடன் எழுதப்பட்ட விஞ்ஞானம் சார் கட்டுரைகளாக அமைந்துள்ளன.

பாரதி இதழில் இடம்பெற்றுள்ள கட்டுரைகள் யாவும் இலகு மொழி நடையில் அமைந்துள்ளதோடு அனைவரும் வாசித்து பயன் பெறக்கூடிய சமூக சிந்தனை மிக்க கட்டுரைகளாக அமைந்திருப்பது சிறப்பிற்குரியது. சிறு கட்டுரைகளாக சில கட்டுரைகள் எழுதப் பெற்றிருப்பினும் அவற்றின் பெறுமானமும் கவனத்திற்குரியதாக காணப்படுகின்றது. பாரதி இதழிற்கு வலுச்சேர்த்த விடயங்களாக பாரதியில் வெளியாகிய கட்டுரைகளை குறிப்பிடலாம்.

சிறுகதைகள்

18 சிறுகதைகள் பாரதி இதழில் வெளியாகியுள்ளன. எம்.எஸ்.பாலு, எம்.எஸ்., ராஜு, மூர்த்தி,

செல்வன், அபலை, வ.அ.ராசரத்தினம், ரகுநாதன், பாஞ்சாலி, எம்.எம்.ஸாலிஹ், எஸ்.கே. ராஜு, வெண்ணிலா, என்.சாமித்தம்பி, வி.சந்திரசேகர், கிரிஜா, ஆகியோரின் கதைகள் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன. மூர்த்தியின் “நல்ல காலம்”, “நாகரிக பிச்சைக்காரன்” ஆகிய இருகதைகளும், ஏனையோரின் ஒவ்வொரு கதையும், எழுதியவர் தகவல் இல்லாமல் இரு கதைகளாக (“அவள்”, “பாடையிலே காதல்!”) 18 கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இக்கதைகளைப் பொறுத்தமட்டில் அவை காலத்துடன் ஒன்றிய கருப்பொருட்களை (ஆசிரியத்துவம், காதல், வறுமை, தொழிலாளர் சுரண்டல், பெண்ணியம், சமூகக் கட்டுப்பாடுகள், விதவை) அதிகம் வெளிப்படுத்தியிருப்பினும் காதல் சார்ந்த கருப்பொருளில் எழுதப்பெற்ற கதைகளே அதிகம். இக்கதைகள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்படும் உணர்வுகள் மெய்சிலிர்க்க வைக்கக்கூடியவை. கதைகளின் கதையோட்டம், மொழி என்பவை சீரான சுருதியில் ஏற்ற இறக்கங்களுடன் காணப்படுகின்றன. சில கதைகள் சாதாரண கருப்பொருட்களை கொண்டு எழுதப்பெற்றாலும் வாசகர் இரசனைக்கு தீனி போடுபவையாக அமையப்பெற்றுள்ளன. கதைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள மொழி, சேர்க்கப்பட்ட சொற்கள், உவமானங்கள், உவமையங்கள், வர்ணிப்புகள் கதையை வாசிக்கத் தூண்டுவதாக காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக “அவள்” என்ற கதையின் ஆரம்பத்தில் ஒரு விதவையை வர்ணிக்கும் போது,

“வானத்திலே நிலவு ஊர்வது போல் அவள் நடந்தாள் வெண்ணிலாவைச் சுருள் பிரித்து சுற்றியது போல அவள் உடம்பில் வெள்ளைச் சீலை!

அந்த மோன இரவிலே அவள் பின்னுக்கு நாடஸ்வரக் கத்தலும் தவிலின் பரிதாபக்குரலும் தான் வந்தன!

அவள் நடந்த பாதை முன்னுக்கு நீண்டு சென்று தொலைவில் வானத்துடன் கலக்கிறது! அந்த நிலவின் வெண்மையிலே அந்த வெள்ளிப்பாதை ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போக கந்தர்வர்கள் விரித்த வெண்விரிப்புப் போன்று நீண்டு கிடக்கிறது!

அவள் நடந்தாள்; பின்னால் திரும்பிப்பாராமலேயே நடந்தாள்.

அவள் உடம்பில் வெண்ணிலாவைப் பரித்தது போல வெண்சீலை.

அவள் விதவை.

அவள் விதவையாகப் பிறக்கவில்லை!

காலம் அவளைக் கன்னியாக்கிற்று!!!

எழில் மிக்க குமரியாக்கிற்று!!

கர்வமுள்ள மனைவியாக்கிற்று!!

ஆனால் சமூகம் அவளை விதவையாக்கி வேடிக்கை பார்த்தது!!! சமூகம் அவளுக்கு வெள்ளைச் சீலை உடுத்திப் பழம் நெற்றியாக்கி அந்த ஆளை விழாங்கும் கண்களிலே ஏக்கத்தைப் புகுத்தி அழகு பார்த்தது!

என்றோ ஒரு நாள் அவளுக்கு விவாகம்

என்றோ ஒருநாள் அவள் மனைவி.

அன்று சமூகம் அவள் அழகுக்கு அடிமை.

இன்று அவள் விதவை.

சமூகத்தின் வாயில் அவள் “முண்டச்சி”

காதல் கதைகளாக பல கதைகள் அமையப் பெற்றிருப்பதால் சில கதைகள் திகட்டினாலும் காதல் நெஞ்சம் நிறைந்த வாசகர்களுக்கு திகட்டாத தன்மை வாய்ந்தவையாக பாரதியில் வெளியாகிய கதைகள் இன்றும் சுவையாக இருக்கும். அக்காலத்துடன் ஒன்றிய கதைகளாக பார்க்கும் போது கதைகளின் போக்கை, கருப்பொருட்களை, சொல்லப்படும் முறைமையையே இகழ்முடியாது.

குட்டிக்கதைகள்

இரண்டு குட்டிக்கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

1. வறுமையின் கொடுமை - இ.தங்கம்மா

2. கொடுத்த கடன் - குட்டி

வறுமையின் கொடுமை கதை, வறுமையோடு வாழும் இளைஞன் ஒருவனின் ரயில் பயணத்தையும், அந்த ரயிலில் பயணம் செய்த செல்வந்தப் பெண்ணின் நகைகளை களவாட காத்திருந்த அக்குறிப்பிட்ட இளைஞன் தூங்கி எழு அங்கு நடைபெற்ற சம்பவங்களை யும் விபரித்து நகைச்சுவை உணர்வுடன் எழுதப்பெற்றுள்ளது. கொடுத்த கடன் கதை, வருமானம் குறைந்த ஒருவன் ஊதாரி மனைவி, மகனைப் பெற்று படும் அவஸ்தைகளை நகைச்சுவை ததும்ப கூறும் கதையாக காணப்படுகின்றது.

பாலர் பகுதி

பாலர் பகுதியின் கீழ் கதைகள், கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. பாலர்களை மகிழ்வுட்டக்கூடிய வகையிலான கருத்துக்கள், அறிவுரைகளை முன் வைத்து எழுதப்பெற்ற உப்புக்கஞ்சி, காட்டில் பிரஜா உரிமை, பிறந்தது எலி வேட்டை ஆகிய மூன்று கதைகளும் பாரதி வாழ்க நீ!, பாலர் விளையாட்டு ஆகிய கவிதைகளும் வெளியாகியுள்ளன.

கவிதைகள்

பாரதியில் வெளியாகிய 19 கவிதைகள் இங்கு பிரசுரமாகியிருக்கின்றன. மரபுக்கவிதைகளும் புதுக்கவிதைகளும் பாரதியை அலங்கரித்து இருக்கின்றன. பரமஹம்ஸ தாஸனின் 5 கவிதைகளும், கவி.ஜி.எம்.செல்வராஜின் 2 கவிதைகளும், அன்புதாசனின் 3 கவிதைகளும், எஸ்.கே. ராஜுவின் 2 கவிதைகளும் வித்துவான் ஏ. பெரியதம்பிப் பிள்ளை, ஜோஸ், ராஜாராம், எம்.சோம சுந்தரம்பிள்ளை, சுபமணி, மூனாக்கனா, சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியாரின் ஒவ்வொரு கவிதைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

பரமஹம்ஸதாஸனின் 3 கவிதைகள் சாரதா, கவிக்குயில் சரோஜினியம்மா, பாரதி பற்றிய மனப்பதிவுகளாக அமைந்துள்ளன. ஏனைய இரு கவிதைகளும் தமிழரின் எழச்சி பற்றியதாக கவி பாடப்பட்டுள்ளது. ஜி.எம்.செல்வராஜின் இரு கவிதைகளும் பொங்கல் பற்றியதாக அமைந்துள்ளன.

பொதுவாக கவிதைகளின் கருப் பொருள் பரந்தது அல்ல. மனிதனது அன்றாட வாழ்வுடன் ஒன்றிப்போன விடயங்களையும், தனிநபர் சிறப்புகள் பற்றிய புகழ் மாலைகளாகவும் பல கவிதைகள் அமைந்துள்ளன. காலத்துடன் ஒன்றிய கவிதைகளாயினும் பாரதியில் வெளியாகிய கவிதைகள் குறிப்பிடும் படியாக இல்லை. ஓரிரு கவிதைகள் சிறப்பாக உள்ளன. உதாரணமாக சுபமணியால் எழுதப்பெற்ற “எனது தோழா” கவிதை குறிப்பிட்டு கூறப்படக்கூடியது.

“எழுதுகோல் எனது தோழன்
இப்புவினாடும் ராஜன்!
பழுதிலானெஞ்ச மின்றேல்
படுகொலக் காரணானவன்...!
.....”

இளைஞர் பகுதி

இளைஞர் பகுதியின் கீழ் இளைஞர்களை ஊக்குவிக்கும் நோக்கோடு, அவர்களது ஆக்கங்களுக்கு கள அமைத்து கொடுக்கும் நோக்குடன் பிரசுரமாக்கப் பட்ட 5 கட்டுரைகளும், 2 சிறுகதைகளும் ஒரு கவிதையும் இடம்பெற்றுள்ளன. இப்படைப்புகள் இளைஞர்களின் பயில் களமாக அமைந்திருக்கின்றன.

மங்கையர் மன்றம்

மங்கையர் மன்றம் என்னும் பகுதியின் கீழ் 3 கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

1. செல்வி தேவகி -

“கிராமப் பெண்ணே விழித்தெழுங்கள்!”

2. செல்வி நாகேஸ்வரி -

“பெண்பிறவி”, “கூறையும் தாலியும்”

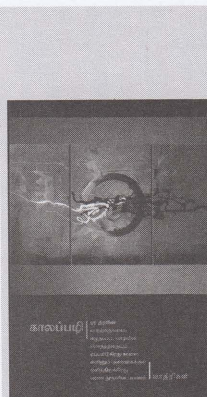
கிராமப் பெண்கள் சகல துறைகளிலும் முன்னேற வேண்டும். கல்வியறிவு பெறவேண்டும், தலைமை தாங்கும் பண்பு வளர வேண்டும், பெண்ணின் பெருமை, விதவைகள் மறுமணம் புரிய வேண்டும் போன்ற விடயங்களில் பெண்கள் விழித்தெழுவேண்டும் என்ற கருத்துப் பட இக்கட்டுரைகள் பிரச்சார ரீதியாக எழுதப் பெற்றுள்ளன. பெண் அடிமை அதிகரித்த காலப்பகுதி

யில் வெளியாகிய இக்கட்டுரைகள் வரவேற்கத்தக்கன.

தொகுப்பின் இறுதிப் பகுதியில் ஆசிரியர் கருத்துக்கள், செய்திகள், கடிதங்கள் இணைக்கப் பட்டுள்ளன. ஆசிரியர் கருத்துக்களின் கீழ் ஆசிச் செய்திகள், சமுதாய சீர்திருத்தக்கருத்துக்கள், அட்டைப் பட விளக்கங்கள், ஆசிய மாநாடு, நூல் அறிமுகங்கள், போதை ஒழிப்பு, அஞ்சலிகள், புதிய பத்திரிகை வரவுகள் பற்றிய செய்திகள், அரசியல், கிராம அபிவிருத்தி, தமிழ் மொழியின் பெருமை என பல அரிய சிறு கருத்துக் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இதழ் - 4 இல் 2 கடிதங்களும், இதழ் - 5 இல் 2 கடிதங்களும் வாசகர்களால் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவை கூட சமூகம் சார்பான விடயங்களை பிரச்சினைகளை பேசின.

முடிவுரை

விரைவான காலவோட்டத்தில் அழிந்து வருகின்ற தமிழ் ஆவணங்களை சேகரிக்க வேண்டியதும் அவற்றை பாதுகாத்து வைக்க வேண்டியதும் இன்று அவசியமாகின்றன. தமிழர்களின் எவ்வளவோ ஆவணங்கள் போர், இடப்பெயர்வுகள், இயற்கை அழிவுகள், வெள்ளம் காரணமாக அழிந்து வருகின்றன. பல அரிய சஞ்சிகைகள், நூல்கள் காணக்கிடையாது அழிந்து போவதுடன், சிலர் வீடுகளில் தேங்கி கறையான்களுக்கு உணவாகின்றன. நம் ஆவணங்கள் அழியாது பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். பாரதியின் முதல் இதழ் இதுவரையில் கிடைக்கப்பெறாதது போன்று பழைய பல இதழ்கள் காணக்கிடையாமல் போவதற்கு வாய்ப்புண்டு. எனவே இவ்வாறான ஆவணங்களை வைத்திருப்போர் நூலகம்.டொட்.கொம், படிப்பகம், மற்றும் ஆவணக்காப்பகங்களுக்கு இவ்வாறான அரிய விடயங்களை கையளித்தல் நன்று. பாரதியின் இத்தொகுப்பு பலருக்கு தமது, தாம் சார்ந்து நின்று வெளியிட்ட சஞ்சிகைகளையும் அழிய விடாது மீண்டும் தொகுப்பாக வெளியிட வேண்டும் என்ற உந்தலைக் கொடுக்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. மிகுந்த சிரமத்தின் மத்தியில் இந்த இதழை மிக நேரத்தியாக வெளியீடு செய்த மன்றர் கலை இலக்கிய அவையினருக்கு மீண்டும் ஒரு பாராட்டும் வாழ்த்தும்.

நூல்
காலப்பழி
(கவிதைத்தொகுதி)

ஆசிரியர்: யாத்ரிகன்

வெளியீடு: வர்ணவி

விலை: 200/-

தொடர்பு: 0773787942

நூல்
ஆ
கு
று
மு
க
ம்

நூல்
துடிப்பின் எல்லை
(கவிதைத்தொகுதி)

ஆசிரியர்: யசோதா கண்ணன்

வெளியீடு:
யா/கோப்பாய் கிரிஸ்தவ கல்.

விலை: 150/-

பறக்கும் ராஜகோபுரம்

வானம் தொடும் உயரத்தில்
ராஜகோபுரம்
உச்சியில் விரலை கைத்து
பார்ப்பவர்கள் எல்லோரும்
இப்படித்தான் சொல்லிக் கொண்டார்கள்

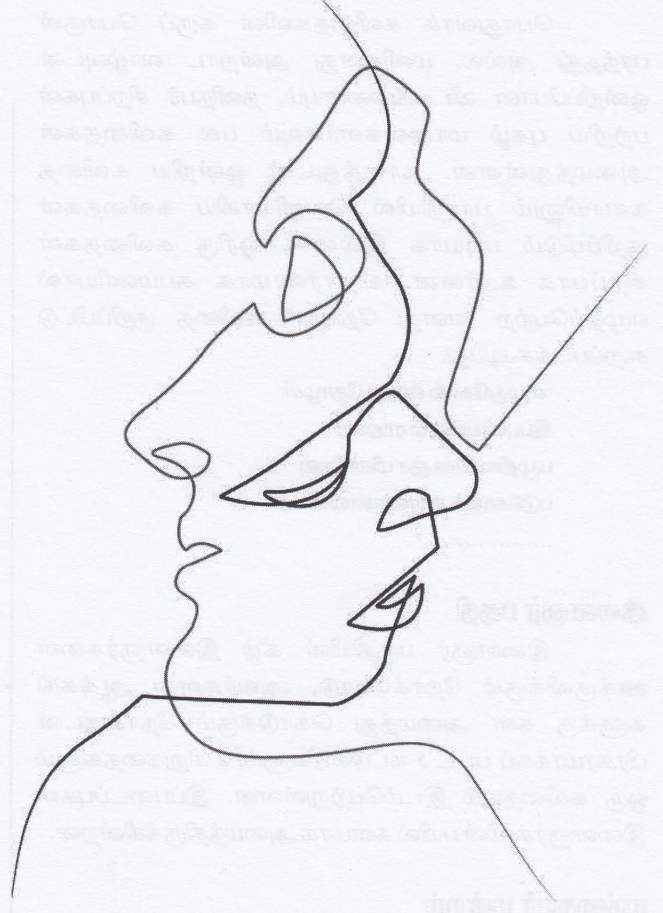
ஆனால் வானம் தொட முடியாத
உயரத்தில் இருப்பதை
ராஜகோபுரம் அண்ணாந்து பார்த்தவாறிருந்தது
இருந்தும்
நிலத்திற்கும் வானத்திற்கும்
நடுவில் தானிருப்பதை எண்ணி
பெருமிதம் கொள்ளாமலுமில்லை

தற்செயலாய் ராஜகோபுரத்தை அவதானித்த
பெண்ணொருத்தி
அதன் உயரத்தை வானத்தோடு
தொடவைத்து
அதிசயித்துக் கொண்டிருந்தாள்

ராஜகோபுரத்திற்கும்
வானத்தை தொட்டுப்பார்க்கும்
ஆசை வந்தது
எண்ணங்கள் சிறகுகளாய்
முளைக்கவே
ஒரு பருந்தின் லாவகத்துடன்
வானம் நோக்கிப் பறந்தது
வானம் தொடமுடியாத தூரத்திலிருந்தது
ஆனாலும் வானம் தொடும்
ஆவலோடு பறந்தது
பூமியின் அழகையெல்லாம்
விழிகளால் ருசித்தவாறு பறந்தது
வியர்க்க வியர்க்க பறந்தது
இன்னும் பறக்கிறது
பறந்தவாறே இருக்கிறது
கற்பனைக்கு
பறக்கவா தெரியாது

என் கற்பனையிடம் கேட்டேன்
ராஜகோபுர குறியீடு
உனக்குப் புரிந்ததா என்று

கற்பனை
அவளைப்பார்த்து
புன்னகைத்தது

பாவைக்கூத்து

அம்ம வாழிய தோழி,
யார் அவன் என்று வினாக்குறியானாய் அறிந்திலையோடி?
வீட்டுக் காவல் மறந்து சந்து பொந்து மரங்களில் எல்லாம்
காலைத் தூக்கி நின்றாடி
பெட்டை நாய்களுக்கு
முத்திரக் குறுச்சேதி எழுதி அலையுமே
அந்த சீமை நாயின் பேர் இல்லத்து வம்பனடி அவன்.
போயும் போயும் அவனையா கேட்டாய்?
பொம்மலாட்டப் பாவையைபோல்
ஒருவர் சொல்லுக்கு ஒருவர் ஆடிய
இனிய நம் நாட்கள் போய்விடும் தோழி.
உன் மதனை அவனை ஆட்டும் நாள் வரை
இனி அவனே உந்தன் பாவைக் கூத்தன்.
காலை தோறும் எண்திகை வானிலும் ஒன்றே போன்ற
சிறு வெண் கொக்குகள் ஆயிரம் ஆயிரம் பறக்க விடுகிற
கழிக் கரையோர புன்னை மரமினி என் துகை ஆகுக.
அறம் இல்லாது ஒரே காதல் சேதியின் ஆயிரம் பிரதி
பலருக்கு அனுப்பும் கைபேசிக் கிளியே
அவனே உனக்குச் சாலவும் பொருத்தம் அப்பாலே போ.

கடவுள்

கடவுள் இல்லை என்று
சொன்ன போது
அதை நான் நம்பவில்லை

கடவுளைத் தேடிப் புறப்பட்டேன்

வெண் சாம்பல் விரிவில்
ஒளி பட்டது போல்
ஒரு விரிவு...
நிறங்கள் அற்ற நிறம்.
இது தான்
கடவுள் என்றார்கள்!

இருக்கலாம்...!

ஆனால், நம்பிக்கை இன்னும் ஆகவில்லை.

திடீரென

ஒளி அலர்ந்த நிறத்தில்
ஒன்று தெரிந்தது

தொட்டுப் பார்த்தேன்;

ஸ்பரிசு சுகம்
இந்த லோகத்துக்கு உரியதல்ல
அதனால்
இது கடவுள் தான்
என்று சிலிர்ப்பு என்னுள் படர்ந்தது!

நம்பிக்கை

கண் இமைகளை மூடாமலேயே பார்த்தேன்
கூழ தூசியப்படலம்
பெருந்தூசி ஒன்றைத் தொட்டேன்
ஆகை ஏதுமில்லாத ஓர் ஆடவன் தோன்றினான்.
காமம் கரைந்து வடிந்தவன் போல இருந்தான்

இச்சைகள் ஏதுமில்லாத ஓர் ஆண்மகன்
எப்படி...?

பரிதவிப்புடன் பார்த்த என்னைத்
தனது புறங்கையால் தள்ளியவன்,
என் கண்களில் மட்டும் முத்தமிட்டான்
அது மட்டும் தான்...!

தூரல விலகிச் செல்லும் அவன்
மீளவும் வருவான்
எனும் நம்பிக்கையுடன்
எனது நாட்கள் கழிகின்றன
தீராத இச்சைகளுடன்!

முடிவிலி

ஆழ்ந்த அமைதியின் போது தான்
உனது ஞாபகங்கள் வருகின்றன
அவை கண்ணீர்த்துளிகளாய்
என் காதலை வருகின்றன

அமைதி காயப்படுவதுண்டா....?
அழுவதுண்டா....?
அமைதியின் அழகை
என்னைத்
துயரத்தில் ஆழ்த்துகின்றது.

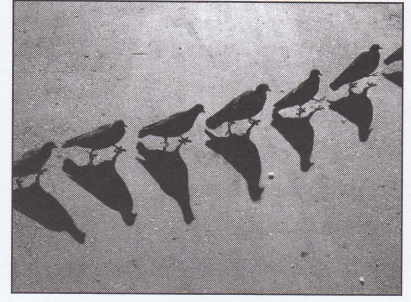
உன்னிடம் பெற்ற காதலை
என்னால் மறக்க முடியவில்லை!
பெற்ற அனைத்தையும்
திருப்பித்தர முயற்சிக்கிறேன்,
முடியவில்லை.

மரணம் கொடியது
உன்னை
என்னிடமிருந்து பறிப்பதற்காக
வந்த எவையும்
கொடுமையானவை தாய்...!

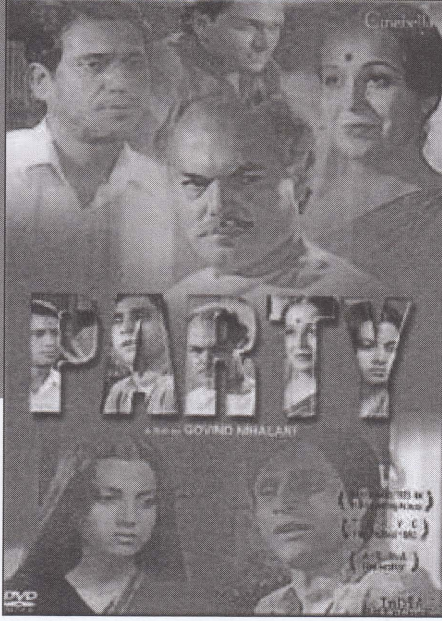
கொடுவாளின் நுனியை
ஸ்பரிசிப்பது போன்ற அனுபவம் அது....!

இத்துயர் தொடர்வது
எனது
மரண பரியந்தமா....?
ம்....

அப்படித்தான் தோன்றுகின்றது.

சி. யேசுராஜா

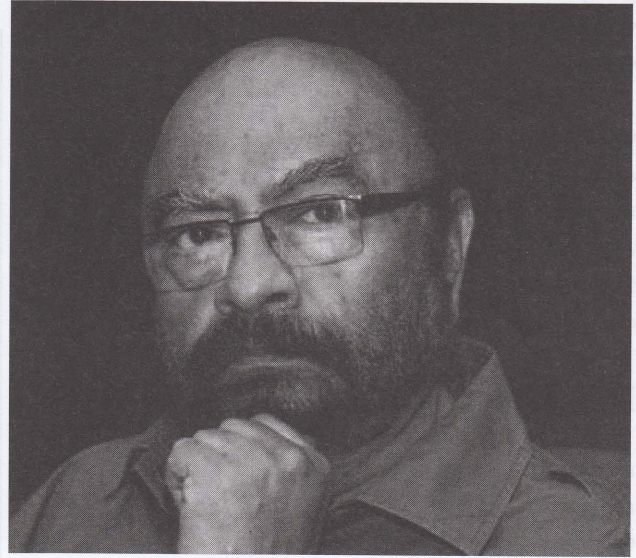
விருந்து

(பார்ட்டி - 112 நி., ஹிந்தி, 1984)

மகேஷ் எல்குஞ்சர் மராத்தியில் எழுதி அரங்கேற்றிய நாடகத்தின் கதைக்கு திரைச்சுவடியை எழுதி, ஒளிப்பதிவையும் நெறியாள்கையையும் கையாண்டு இத்திரைப்படத்தை கோவிந்த் நிறுவனம் உருவாக்கியுள்ளார்.

இத்திரைக்கதை, அரசாங்க இலக்கிய விருது பெறும் திவாகர் பார்வே என்ற நாடகாசிரியருக்குக் கௌரவம் அளிப்பதற்காக, கலை - இலக்கியப் புரவலரான தமயந்தி (திருமதி ரானே) தனது வீட்டில் ஒழுங்குசெய்துள்ள விருந்து நிகழ்வில் நடைபெறுகின்றது. விருந்துக்கு வருவதற்காகச் சிலர் ஆயத்தப்படும் சில காட்சிகள் மட்டும், வெளியே - ஆரம்பத்தில் நடைபெறுகின்றன. பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள், நடத்தைகள் மூலம் கதை நகர்த்தப்படுகின்றது. நாடகாசிரியர், கவிஞர், கலை இலக்கியப் புரவலர், விமர்சகர், பத்திரிகையாளர், பத்திரிகை ஆசிரியர், திரைக்கலைஞர், மொடல் அழகி, நாடக நடிகன், நாடகாசிரியனின் மனைவியான நடிகை, கலை அக்கறைகொண்ட மருத்துவர் முதலிய பாத்திரங்கள் பங்குபற்றுகின்றன; உரையாடுகின்றன. திரைப்படத்தின் முக்கிய பாத்திரமான கவிஞன் அம்ரித், நேரில் காட்டப்படுவதில்லை; ஆனால், பல கட்டங்களிலும் உரையாடல்களில் அப்பாத்திரம் இடம்பெறுகின்றது. கடைசியில் மட்டும், இருவரின் நினைவுகளாக - காயப்படுத்தப்பட்ட குரூரமான அவனது முகத்தோற்றம் காட்டப்படுகிறது.

விருந்தில் பங்கேற்பவர்கள் முக்கிய கலைஞர்கள், கவனத்துக்குரிய ஆளுமைகள் என்பதால் - அவர்களின் உரையாடல்கள் பல்வேறு கருத்துநிலைகள் பற்றியனவாக உள்ளன; அவை

கோவிந்த் நிறுவனம்

முரண்படுபவை. அதுபோல் அவரவரின் தனிப்பண்பு சார்ந்த ஈடுபாடுகள், தேவைகள், ஏமாற்றங்கள், அதுவரை வெளிப்படுத்தப்பட்டிராத நோக்கங்கள், வெற்றிக்கும் புகழுக்குமான தன்நலன் சார்ந்த புத்திசாலித்தனச் செயற்பாடுகள், எழுத்துக்கும் நடைமுறைச் செயலுக்குமுள்ள இடைவெளிகள், சூழ்நிலைகளில் திடீரென மாற்றமுறும் நடத்தைகள், கலையின் நோக்கம், சமூக அரசியல் பிரச்சினைகளில் கலைஞரின் பாத்திரம் முதலியன வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. குறிப்பாகப் பாத்திரங்களின் பேச்சுக்கள் மூலமும் நடத்தைகள் மூலமும், கலை - இலக்கிய - அரசியல் சூழல் பற்றிய புரிதல்கள், பார்வையாளனுக்குக் கடத்தப்படுகின்றன. பெரிதும் உரையாடல்களிலேயே கட்டமைக்கப்பட்ட படைப்பு என்பதால், திரைச்சுவடி இறுக்கமானதாக அமைந்து, முக்கியம் பெறுகிறது.

கருத்துநிலை சார்ந்து, புத்திபூர்வ மதிப்பீடுகள் உரையாடல்களில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

தமயந்தி:

நீண்டகாலமாக கலை - இலக்கிய உலகில் ஒரு புரவலராக இருக்கிறாள். அரசியல் பின்னணி கொண்ட குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் - செல்வந்தர் என்பவையும், அவளுக்கு முக்கியத்தை அளிக்கின்றன. கணவன் இறந்துவிட்டார்; அவர் குடிப்பதில் ஆழ்ந்து போனவர். திருமண வாழ்வில் இடைவெளிகள் இருந்தன. மகள் சோனா தற்போது அவளுடன் வசிக்கிறாள்; மகள் ஒரு குழந்தை யுடன் இருக்கிறாள்; ஆனால் மணமாகவில்லை; காதலனை விலகி விட்டாள். தற்போது அம்ரித் என்ற கவிஞனில் ஈடுபாடு. அவன் பழங் குடியினருடன் வசிக்கிறான்; அவனது பிரச்சினைகள் - பாதிப்புகள், தமயந்தியை மனதளவில் பாதிக்கின்றன. திவாகர் பார்வே தமயந்தியினது காதலனாகவும் சொல்லப்படுகிறது. கலைச் சமூகம் அவளை மதித்தாலும் முரண்படும் மகள், அவளை ஒரு குருவிச்சையாக வர்ணிக்கிறாள்; மற்றவர்களின் பிரபலத்திலும் புகழிலும் தங்கி வாழ்வதாக. தந்தையின் குடிபோதைக்கும் தாயையே குற்றம் சாட்டுகிறாள்; எப்போதும் அவருக்காக வெட்கப்பட்டுத் திட்டிக் கொண்டிருந்ததாக. சோனாவின் பேச்சால் தமயந்தி மனத் தாக்கத்துக்கு உள்ளாகிறாள்.

திவாகர்பார்வே:

புகழ்பெற்ற நாடக எழுத்தாளர். மனைவி மோகினி. அவள் மீதான காதல், தற்போது அவரிடம் இல்லாமல் போய்விட்டது. அவருக்கு அரசாங்க உயர் இலக்கிய விருது வழங்கப்படுகிறது. செல்வாக்குள்ள தமயந்தியின் நண்பராக இருப்பது, அதற்கான வாய்ப்பைத் தருகிறது. நல்ல மனிதனாக இருப்பதும் நல்ல கலைஞனாக இருப்பதும் வேறுவேறு என்று சொல்கிறார். “அநேக குற்றவாளிகள் நல்ல இலக்கிய சாதனைகளைச் செய்துள்ளனர்” எனக்கூறி, ஜெனையை உதாரணம் காட்டுகிறார். புகழை இலகுவாக - தனது புத்திசாலித்தனத்தால் அடைந்ததாக, ஒருகட்டத்தில் தமயந்தியிடம் சொல்கிறார். “எல்லாவற்றையும் கவனமாகவே செய்வேன். எனது புத்திசாலித்தனத்தால்தான் இருபது ஆண்டுகளாகப் புகழிடத்தைத் தக்கவைத்துள்ளேன். புதிய போக்கினை முன்னதாகவே இனங்கண்டு, மற்றவர்களுக்கு முந்திக் கையாள்வேன். வாழ்வில் எதிர்கொள்ளும் கஷ்டங் களைக் கடினமான சொற்களில் விவரிப்பேன். திடீரென அவற்றை இலகுவாக்கி, பெரும் நாடகத்தன்மையுடன் முடித்து வைப்பேன். இது எனது வழமையான பாணி!” காதல், உண்மை என்பவற்றுக்கு அவர் முக்கியம் கொடுப்பதில்லை.

மோகினி:

பார்வேயின் மனைவி. முன்னாள் நடிகை. கணவனால் நடப்பை விட்டு விட்டதாகச் சொல்கிறாள். அன்பற்ற கணவனின் நடத்தை அவளில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியதில், தொடர்ந்து குடிக்கிறாள். “வாழ்வின் ஒவ்வொரு கணமும் பயப்படுகிறேன்.” என்கிறாள். சோனாவுடன் கதைக்கையில், “நான் பாடுவேன். ஒவ்வொரு நாளும் நான்கு மணிநேரம் சாதகம் செய்வேன். இப்போது எனக்குக் குரலே இல்லை” என்கிறாள் கவலையுடன்.

“திவாகருடன் ஏன் வாழ்கிறாய்? - சோனா.

“திவாகரை விட்டு நான் எங்கே போவது?” - மோகினி.

“எங்கேயாவது போகலாம்.”

“நான் ஒரு கொத்தடிமையாக மாறிவிட்டேன். வாழ்வின் ஒவ்வொரு கணமும், நான் பயப்படுகிறேன்.”

ரவீந்திரன்:

சிறந்த நாடக நடிகன். எல்லாச் சிறந்த பாத்திரங்களும் தன்னுள்ளே வாழ்வதாகவும், தேவையானபோது அவை வெளிப்படுவதாகவும் சொல்கிறான்.

“நாங்கள் சமூகத்துக்குக் கடன் பட்டுள்ளோம். எதையாவது இச்சமூகத்துக்குக் கொடுக்கவேண்டியது எமது கடமை; அதுவொரு கட்டாயம். இந்தச் சமூகத்துக்கு நான் என்ன செய்ய முடியுமென்று, எப்போதும் என்னை நான் கேட்டுக்கொள்வேன்.”

மோகினிமீது அவனுக்கு நாட்டம் இருக்கிறது. விருந்தில் மதுமயக்கத்தில் மாடியில் - தனிமையில் - மோகினி வீழும் போது, ஓடிச்சென்று அவளைத் தூக்கித் தாங்கியபடி, அவளிடம் சொல்கிறான் : “அவனை (திவாகர் பார்வேயை) விட்டு நீங்கு மோகினி.... நீங்கு....! நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்!”

அகாஷே:

ஒரு நாடகாசிரியன். ஜனரஞ்சகமான அவனது நாடகமொன்று, நூறாவது காட்சியாக நடைபெறுகிறது. ஆபாசமான விடயங்கள் அவனது நாடகங்களில் இருப்பதாகவும் குற்றஞ்சாட்டப்படுகிறது. நாளாந்தத் துன்பங்களில் வருந்தும் மக்கள் மகிழ்ச்சி யடையுமாறு தனது நாடகங்கள் செய்வதில், என்ன தவறு இருக்கிறது என்று கேட்கிறான். கலாசாரக் குழுவொன்று அமெரிக்கா செல்லப்போவதைக் கேள்வியுற்று, அதில் தன்னையும் சேர்த்து அனுப்புமாறு தமயந்தியிடம் கேட்கிறான்; தமயந்தியும் அங்கிருக்கும் பார்வேயும் சிரிக்கின்றனர். அவர்களுக்கு அவனின் படைப்புகள் மீது மதிப்பில்லை.

தன்னைக் காதலனாக ஏற்கும்படி சோனாவை வற்புறுத்துகிறான்; சோனா வெறுப்புடன் மறுக்கிறாள். ஏற்கெனவேயும் சில தடவை அவ்வாறு அவன் வற்புறுத்தியிருப்பதில், விருந்தின் போது அவன் தன்னிடம் வராமல் பார்க்கும்படி, முன்னரே தாயிடம் சோனா சொல்லியுள்ளான்.

பரத்:

ஓர் இளம் நாடக எழுத்தாளனும்

கவிஞனும் ஆவான்.

விரிந்தாவிடம் சொல்கிறான் :

“உண்மையைச் சொல்லட்டுமா? பேருக்கும் புகழுக்குமாய்த்தான் நான் எழுதுகிறேன். இது கேலிக்குரியதாய்ப் படுகிறதா? ஆனால், இது உண்மை.”

இன்னோரிடத்தில் சொல்கிறான்:

“.... அம்ரித்தின் இதுபோன்ற கவிதை வரிகள் நான்கை என்னால் எழுத முடிந்தால், எனது வாழ்க்கை வெற்றியானதாகும்!”

அம்ரித்தை நேரில் சந்தித்திராத போதும், கேள்விப்பட்டதில் அவன்மீது பிரமிப்பு இருக்கிறது. முதலில் அலட்சியம் செய்த விரிந்தா, திடீரெனத் தன்னுடன் மிக நெருங்கியதில் ஆச்சரியமடைகிறான்; மகிழ்கிறான்.

தமயந்தியும் பார்வேயும் தன்னை ஆரம்ப நிலையிலுள்ளவனாகக் கண்டு, அமெரிக்கா செல்லும் குழுவில் சேர்க்காததில், ஏமாற்றமும் அடைகிறான்.

விரிந்தா:

தன்னைத் தீவிர மார்க்சியவாதியாகக் காட்டிக்கொள்கிறான். தனது விருதுக்குரிய முழுப் பணத்தையும் தொழுநோய் இல்லத்துக்குப் பார்வே வழங்கியதைக் கேள்விக்குட்படுத்துகிறான். “இது பிழையான மனோரதிய முன்னுதாரணம். இதனால் முழுப் பிரச்சினையையும் தீர்த்து விட முடியுமா?” என்பது, அவளது கேள்வி!

“எல்லாக் கலைகளினதும் கலை சார்ந்த முயற்சிகளினதும் உண்மையான நோக்கம், மனித குலத்தை மேன்மையுறச் செய்யவேண்டும்” என்று சொல்கிறான். “நல்ல மனிதனாக இருத்தல் வேறு; சிறந்த கலைஞனாக இருத்தல் வேறு - குற்றவாளிகளும் சிறந்த கலைஞராக உள்ளனர்” என்ற பார்வேயின் கருத்தை மறுக்கிறான்.

“நம்பிக்கைகள் மேற்கிளம்பாத எழுத்து தாக்கத்தை ஏற்படுத்தாது என்று, அம்ரித் கருதுகிறான். ஸ்பெயினின் உள் நாட்டுப் போரில் தனது வாழ்வைப் பலியாக்கிய லோர்காவை, எப்போதும் அவன் மேற்கோள் காட்டுவான். வரலாறு இத்தகைய நூற்றுக்கணக்கான உதாரணங்களை வைத்துள்ளது. எழுத்தாளர் தங்கள் பேனாக்களை எறிந்துவிட்டுத் துப்பாக்கிகளைத் தூக்கும்போது.... அவர்கள் நல்ல மனிதர்களுங்கூட மிஸ்டர் பார்வே....!” எனப் பதில் கூறுகிறான்.

அகாஷேசோனாவிடம் தன்னை

ஏற்குமாறு கேட்டதைக் கண்டவன், தன்னிடம் கேட்கலாமே என அவனிடம் கூற, அவன் மறுத்து அலட்சியமாக நீங்குவது அவளை அசைத்துவிடுகிறது. எனவே, வேறொருவருடன் கதைத்துநின்ற பரத்தை உடனே கூப்பிட்டு, அவனுடன் நெருக்கமாகி, அவளை நேசிப்பதாகக் கூறுகிறான். அவனது கைரேகையைப் பார்க்க முயல, “மார்க்சிய வாதிகள் இதிலெல்லாம் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது” என்று அவன் சொல்ல, “மார்க்சியவாதிகளும் மனிதர்தான்” எனப் பதில் சொல்கிறான்!

மாளவிகா :

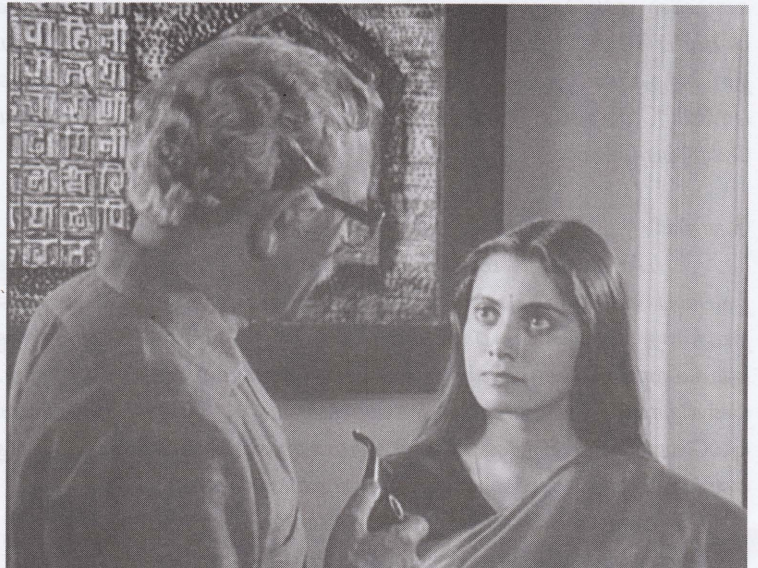
இவள் ஒரு ‘மொடல்’ அழகி. அழைப்பில்லாத போதும் கணவனுடன் விருந்துக்குக் காரில் வருகிறாள். தெரிந்தவள் என்பதால், தமயந்தி அவர்களை வரவேற்கிறாள். அவள் கலகலப்பாகக் கலந்து கொள்கிறாள்; கணவனுக்கு விருந்தில் ஈடுபாடில்லை; தூக்கக் கலக்கத்தில் இருக்கிறாள். அவனைத் தனியே ஓரத்தில் விட்டுவிட்டு, கூட்டத்துடன் சேர்கிறாள். பத்திரிகாசிரியர் திருமதி ஏபிரகாமுடன் வரும் இளைஞன் சுபாஷ், அவன்மீது கண்வைக்கிறான்; அவளுடன் வலிந்து அறிமுகமாகி - மதுவருந்தியபடி - பின்னர் நெருக்கமாக அணைத்து நடனமாடுகிறான்; அவளும் அவனில் மயங்குகிறாள். தனிமையான இடத்தில் கட்டி அணைக்கின்றனர். நித்திரையிலிருக்கும் கணவன் நேரன் நிலத்தில் வீழ்ந்த சத்தத்தில், சிலர் ஓடிச் செல்கின்றனர்; அப்போதுதான் அவளது மயக்க நிலை தெளிகிறது. கணவனருகில் ஓடிச் சென்று, தலையைத் தாங்கிப் பிடிக்கிறாள்; குற்றவுணர்வில் திடீரென அழுகிறாள்.

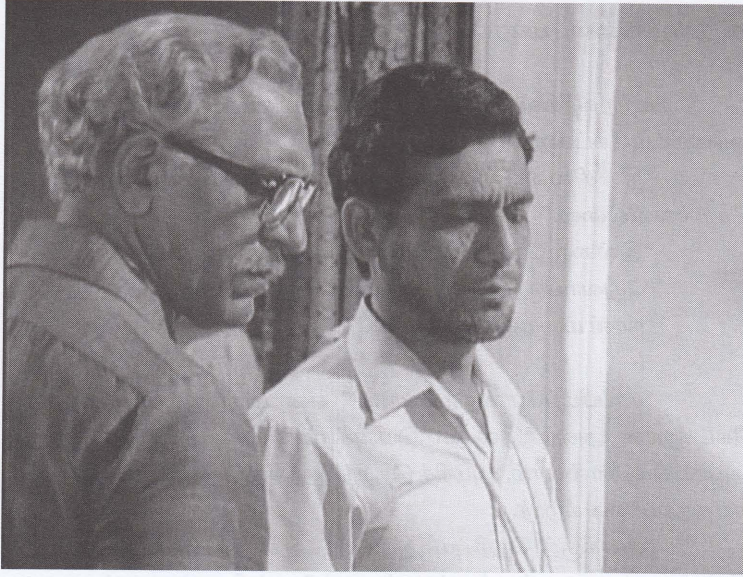
திருமதி ஏபிரகாம்:

ஒரு பத்திரிகாசிரியர்; எப்போதும் ஆங்கிலத்தில் கதைப்பவன். வயது குறைந்த இளைஞன் சுபாஷுடன் நெருக்கமாக இருக்கிறான்; அவன் எப்போதும் அவளுடன்தான் சுற்றுக்கிறான். ஆங்கில இலக்கியக்காரர், படைப்புகள் பற்றிக் கதைக்கிறான். சுபாஷை இடையில் காணாததில், அவன் எங்கேயென, விருந்தினரிடையில் அங்குமிங்கும் தேடியபடி இருக்கிறான்!

சுபாஷ்:

வயது வேறுபாடிருந்தும், திருமதி ஏபிரகாமுடன்

நெருக்கமான உறவுள்ளவன். உல்லாசமானவன்; மாளவிகாவைக் கண்டதும் அவனை மயக்க முயல்கிறான். நிலத்தில் விழுந்துவிட்ட கணவனிடம் திடீரென அவன் சென்றபின், ஏமாற்றத்தில் தனிமையில் நிற்பவனைத் திருமதி ஏபிரகாம் அணுகி, கோபத்துடன் விசாரிக்கிறாள். கோபமடையும் அவன், “நான் உனக்கு உடைமையானவன் அல்ல” எனக்கூறி, காரின் திறப்பையும் அவளது கையில் திணித்துச் சென்றுவிடுகிறான்; அவள் திகைக்கிறாள்!

மருத்துவர்:

இருபத்தைந்து வருடங்களாகத் தமயந்தியின் நண்பர். அமைதியானவர். எல்லாவற்றையும் அவதானிப்பவர். சோனாவிடம் பரிஷுடன் உள்ளார் அவளும் இவரிடம் பழகுவதில் ஆறுதல் அடைகிறான். தமயந்தியிடமும் உரிய ஆலோசனைகளைப் பகிர்ந்துகொள்கிறார்.

அவினாஷ்:

ஒரு பத்திரிகையாளன். அம்ரித்துடன் தொடர்பு கொண்டவன்; பெரும்பாலும் அவனது கருத்து களுக்குச் சார்பானவன். சமூக - அரசியல் மாற்றங்களில் கலையும் இலக்கியமும் ஆயுதமாகப் பணியாற்றவேண்டுமென்ற கருத்து நிலை உள்ளவன். திரைப்படத்தின் இறுதிப் பகுதியில், பழங்குடிப் பிரதேசத்திலிருந்து திரும்பி வருகிறான்; அவனது கையில் காயத்துக்குக் கட்டுப் போடப்பட்டுள்ளது. தமயந்தி, பார்வே, சோனா, மருத்துவர், பரத், விரிந்தா, அகாஷேமுதலியோர் இருக்கும் போது வருகிறான். அங்குள்ள நிலைமை பற்றி விளக்குமாறு விரிந்தா கேட்க, அவன் விளக்க - உரையாடல் தொடர்கிறது. திரைப்படத்தில் இது முக்கியமான கட்டமாகும்.

**

“... இது எதிர்பாராதது என்று சொல்கிறீர்களா மிஸ்டர் பார்வே? அங்கே ஏராளம் விஷயங்கள் நடக்கின்றன. நீங்கள் அவற்றைக் கேட்டால் நம்பமாட்டீர்கள்... பம்பாய்க்கு வெளியில் வந்து, அங்கே சென்று நீங்களே பாருங்கள்.” - அவினாஷ்.

“பழங்குடியினர் முன்னரே குழப்பமான நிலைமையை அங்கே உருவாக்கினர்... ஊர்வலங்கள் நடந்தன. அமைதியின்மை எங்கும் பரவியது... அரசாங்கம் பொலீசைப் பாதுகாப்புக்காக

அனுப்பியது. அதில் தவறென்ன?” - தமயந்தி.

“சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நடைமுறைப்படுத்தத்தான் பொலீஸ் அனுப்பப்பட்ட தென நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?” - அவினாஷ்.

“அவினாஷ் உங்கள் அனுதாபம் யாருக்கு?” அகாஷே.

“நான் யாருக்கும் சார்பில்லை. நான் ஒரு பத்திரிகையாளன்.... நான் செய்திகளுக்குக் காக்கத் தேடுகிறேன்; கொண்டுவருகிறேன். வாழ்வின் உள்ளர்த்தம், அனுபவம் முதலிய வற்றுக்காக நான் அலையவில்லை.”

“அவினாஷ் விவரத்தைச் சொல்லு.” - விரிந்தா.

“வெடிப்பு நிகழ்ந்தது இப்போதுதான். அதற்கான காரணம் எளிமையானது. ஆனால், நூற்றாண்டுகளாக அடித்தளத்தில் நெருப்பு கொதிநிலைக்கு வந்தது எவ்வாறு என்பதை யாரும் அறியார். போராட்டம் வெடித்தது நிலத்துக்காக. நிலம் தங்களுக்குச் சொந்தமெனப் பழங்குடியினர் சொல்கின்றனர்... அது உண்மையானதே! நூற்றாண்டுகளாக அந்த நிலத்தில் அவர்கள் விவசாயம் செய்கின்றனர். அரசாங்கமோ அந்தப் பகுதி நிலத்தை எடுக்க விரும்புகிறது. பொலீசார் ஐந்து மாதங்களாக அங்கு முகாமிட்டுள்ளனர்; 700 படைவீரரும் பாதுகாப்புக்காக உள்ளனர்.... 700! அம்ரித் ஊர்வலத்துக்குத் தலைமைதாங்கினான். எங்கிருந்தோ ஒரு கல் வந்தது; ஒரு பொலீசுக்குக் காயம். உடனே லத்திச் சார்ஜ், கண்ணீர்ப் புகை வீச்சு, துட்டிங் ஒரே பழைய ரெக்னிக். 12 ஆதிவாசிகள் மரணம். ஒன்றுமே பத்திரிகைகளில் வெளிவரவில்லை!” - அவினாஷ்.

“என்ன...? புரட்சி இப்படி நடப்பதில்லை!” - விரிந்தா.

“அம்ரித்தும் இதைப் புரட்சியென்று சொல்லவில்லை.” - அவினாஷ்.

“இது புரட்சியெயில்லை. கொஞ்ச ஆதிவாசிகள் உள்ள பின்தங்கிய பகுதியில் புரட்சி ஏற்பட முடியாது. ஓர் அமைப்பு, குறிப்பிட்ட ஒழுங்குகள் புரட்சிக்குத் தேவை. மது நாடு இதுபோல் எதையும் காணவில்லை. இதுபோன்ற மனோரதியச் செயற்பாடுகள் புரட்சியின் இடத்தை எடுக்க முடியாது!” - விரிந்தா.

“அநீதிக்கு எதிரான போராட்டம் இதுவென்றுதான் அம்ரித் சொல்கிறான். அநீதி, எந்த விலை கொடுத்தும் எதிர்க்கப்படவேண்டுமென, அவன் சொல்கிறான். கொடுமைகளுக்கு எதிரான விழிப்புணர்வு உருவாக்கப்பட வேண்டும். கைத்தொழில்

பேட்டை அமைக்க அரசாங்கம் விரும்புகிறது. பணக்காரர்கள், ஒப்பந்தக்காரர், கள்ளச் சந்தைக்காரருக்குச் சார்பாக புல்டோலர் களினால் காடுகள் அழிக்கப்படுகின்றன. தண்ணீருக்காக ஐந்து கிலோ மீற்றர் தொலைவுக்கு ஆதிவாசிகள் செல்ல வேண்டியுள்ளது!” - அவினாஷ்.

“இதுவொரு குழம்பிய நிலை. ஒருபுறம் ஆதிவாசிகளின் மனித உரிமைப் பிரச்சினை; மறுபுறம் கைத்தொழில்மயமாக்கல் நாட்டுக்கு அவசியம்.” - பார்வே.

“ஏன் இந்த நிலத்தை மட்டும் எடுக்க வேண்டும்? முதலமைச்சர் அப்பகுதியிலிருந்து தெரியப்பட்டதால், அங்கு அபிவிருத்தியைக் காட்ட வேண்டியுள்ளது. காட்டினையடுத்து முதலமைச்சரின் மனைவியின் விவசாய நிலம். இந்தத் திட்டம் நிகழ்ந்தால், அந்த நிலப் பெறுமதி ஐம்பது மடங்கு அதிகரிக்கும். ரூபா ஐநூறுக்குப் பதில் இருபத்தையாயிரத்துக்கு விற்பனையாகும்.

கடந்த ஐந்து வருடம் அங்கு வறட்சியும் பஞ்சமும்... அரசாங்கம் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லை. இப்போது கால்வாய்கள், அணைகளுக்காக கோடிக்கணக்கான பணம் கொட்டப்படுகிறது.” - அவினாஷ்.

“அரசாங்கம் ஆதிவாசிகளுக்கு நட்ட ஈடு கொடுக்கு மல்லவா?” - தமயந்தி.

“ஓம், கொடுக்கும்... தாராளத் தன்மைகொண்ட அரசாங்க மல்லவா! ஒவ்வொருவருக்கும் ஐநூறு ரூபா; இலவச அரிசி ஒரு மாதத்துக்கு....!

ஒரு கிழமைக்கு முன்னர் உள்ளூர் எம். எல். ஏயும் மந்திரியும் வந்தனர். ஆதிவாசிகளைக் கவர்ந்திழுக்கப் பார்த்தனர். அம்ரித்தும் தோழர்களும் அதனை எதிர்த்தார்கள். அம்ரித்தைப் பேச்சு வார்த்தைக்கு அழைத்தார்கள்; அது சும்மா ஒரு சாட்டு. பல வழிகளில் - உள்ளே அவனைப் பயமுறுத்தினர். அம்ரித் கோபப்படுவதைக் கண்டுள்ளீர்களா? எரிமலை வெடித்தது. மந்திரியும் கோபப்பட்டார். அவரது ஆளான எம். எல். ஏ. பயமுறுத்தத் தொடங்கினார் “நீ அதிகம் கதைக்கிறாய்” என அவர் சொன்னார். இரண்டு நாள் கழிந்து பின்னேரம், நானும் அம்ரித்தும் திரும்பிக்கொண்டிருந்தோம். ஏழெட்டுப் பேர் வந்தனர்; காட்டில் நாங்கள் தாக்கப்பட்டோம். அச்சம்பவத்தின் பரிசுதான் இது.” கையைக் காட்டுகிறான்.

“அம்ரித்?” - விரிந்தா.

“அவன் நலம். சிறிய காயம். ஆஸ்பத்திரியில் அவனைப் பொலிஸ் தனது பாதுகாப்பில் வைத்துள்ளது; ஆஸ்பத்திரியில்

மட்டும் அவனைப் பாதுகாக்கிறது.

**

மற்றவர்கள் மறுபுறம் சென்றபின், சோனா தனியாக அவனிடம் கேட்கிறாள்.

“நீ சிலவற்றை மறைக்கிறாய். எல்லாவற்றையும் சொல்லவில்லை.”

“இல்லை சோனா, எல்லாவற்றையும் சொன்னேன்.”

“எதுவாயிருந்தாலும் மறைக்காதே.”

“நான் மறைக்கமாட்டேன்.”

**

“சாப்பிடப்போகிறீர்களா...?” என மருத்துவரிடம் சோனா கேட்கிறாள். அவர் “இல்லை” யென்கிறார். பிறகு அவளிடம், “இந்த அபாயங்களெல்லாம், அம்ரித் தெரிந்தெடுத்த பாதையின் ஒரு பகுதி குழந்தாய்” என்கிறார்.

“எனக்குத் தெரியும் அங்கிள். ஆனால், அம்ரித் தனியாக இல்லை; அவனுடன் மக்கள் உள்ளனர்.” என்கிறாள் அவள்.

உணவுத் தட்டை எடுத்தபடி விருந்தினர் வருகின்றனர்; அங்குமிங்கும் நின்று இருந்தும் சாப்பிட்டபடியே உரை

யாடுகின்றனர். பரத் உணவுத் தட்டைக் கையில் வைத்த படி, அம்ரித்தின் கவிதையொன்றைச் சொல்கிறான்.

“இதயத்திலுள்ள நெருப்புடன் எழுதப்படும் பாடல்கள்

நெருப்பைப் பற்றவைக்கும்,

அது சுட்டெரிக்கும்.

....

நான் பாடலை எழுதுகிறேன் -

குடும்ப உறுப்பினர் முன்

வன்புணர்வு செய்யப்பட்ட,

பெண்களின் துணிவுடன்....”

என்று தொடங்கும் பாடல், இவ்வாறு முடிகிறது:

“நான் நுழைந்த சமர்க்களத்தில்

எனது பாடலுங்கூட

ஒரு

ஆயுதமாயே இருக்கிறது!”

**

“இதைப்போன்ற கவிதையொன்றை நான் எழுத முடிந்தால்....!” - பரத்.

“அம்ரித்தின் கவிதை வெறுமனே கவிதை யல்ல; அது ஓர் ஆயுதந்தான்.” - அவினாஷ்.

“எனக்கு, முதலில் இது ஒரு கவிதை” - பரத்.

“சமூக, அரசியல் போராட்டத்தில் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை உடன்படச் செய்வதில் - எனது கருத்தில் எந்தக் கலைப்படைப்பும்... கவிதை, நாடகம், நாவல் அல்லது திரைப்படங்கூட ஆயுதம்தான்.” - அவினாஷ்.

“ஒருவகையில் அது சரிதான்.... ஆனால், எல்லா வேளைகளிலும் அதனை ஏன் வலியுறுத்து கிறாய்?” - பரத்.

“இது வலியுறுத்துவதல்ல, இதுதான் உண்மை. அரசியலிலிருந்து கலை ஒருபோதுமே பிரிக்கப்பட முடியாதது.”

“உனது கருத்தில் கலையின் நோக்கம், அரசியலில் ஆயுதமாக இருப்பதுதான். சுதந்திரமான உள்பொருள் எதுவும் கலைக்கு இல்லையா?”

“அரசியல் ரீதியில் கடப்பாடற்ற ஒரு கலைஞனின் படைப்பு, பொருத்தமற்றது!”

**

“நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் டொக்ரர்?” - அவினாஷ்.

“என்னை ஏன் இந்தச் சர்ச்சைக்குள் இழுக்கிறாய்....? ஓர் அரசியல் கருத்துநிலையை ஒரு கலைஞன் நம்புவதோ ஓர் அரசியல் கட்சியின் உறுப்பினனாவதோ, அவனது தனிப்பட்ட முடிவு. அது தனிப்பட்ட தெரிவு. அவனது கலைக்குப் பொருத்தமான முன்நிபந்தனை அதுவென்று, நான் நம்பவில்லை.

ஆனால், ஒன்று மட்டும் தெளிவானது. நல்ல கலையும் இலக்கியமும்.... குறிப்பாக இருபதாம் நூற்றாண்டில் உருவானது, எதிர்ப்புகளிலிருந்துதான்; அந்த எதிர்ப்பு சமூக, அரசியல், தத்துவத் துறைகளில் எதுவிலுமாகலாம். அநீதிகளையும் அடக்குமுறைகளையும் எதிர்ப்பதுதான், எல்லாக் கலைஞர்களினதும் முக்கிய கடமையாகும்.”

“ஆனால் டொக்ரர், மனிதனின் தனிப்பட்ட சந்தோஷங்கள், துக்கங்கள் பற்றி....? உங்கள் பார்வை, அவை அபத்தமானவை என்று ஏளனப்படுத்துவதாக உள்ளது!” பார்வே.

“மனிதனின் தனிப்பட்ட சந்தோஷங்கள் துக்கங்கள் பற்றி எனக்கேதும் எதிர்தலை. இல்லை. ஆனால், ஒரு கலை வடிவம் உயர் பெருமதிநிலை அடைவதில் தோல்வியுறுமானால்..., புதிய பாதையொன்றைக் காட்டுவதில் தோல்வியுறுமானால்.... அதனால் என்ன பயன்?” - மருத்துவர்.

“டொக்ரர், சில வேளைகளில் அதுபற்றி எனக்குச் சந்தேகமுண்டு. அழகியல் அல்லது கடப்பாடு என்பதில் எது மிகவும் முக்கியமானதென்று, எவ்வாறு நாங்கள் தீர்மானிப்பது?” - பரத்.

“பரத், எனது கேள்விக்குப் பதில் சொல்லு... எங்களைச் சுற்றிலும் அநீதி நிகழ்கிறது. அதுபற்றி தார்மிக நிலைப்பாடு எடுக்க விரும்புகிறாயா இலையா?” - அவினாஷ்.

“மனிதனென்ற முறையில் நிச்சயம் நிலைப்பாடு எடுப்பேன்.... கலைஞன் என்ற முறையில் தேவையில்லை.”

“அதன் அர்த்தம், ஒரு மனிதன் இரண்டு வகை தார்மிகக் கடப்பாடுகளைக் கொண்டிருக்கலாம்.”

“அது நடக்க முடியும்.... அந்த மனிதன் கலைஞனாக இருந்தால் இரண்டு வித்தியாசமான அடுக்குகளில், வித்தியாசமாக அவன் வாழலாம்.”

“தார்மிக நிலைப்பாடு எடுக்க நீ பயன்படுகிறாய். அதனால், புத்திசாலித்தனமாய் சொற்களைத் திரிக்கிறாய்.” - விரிந்தா.

“ஒருநாள், ஆன்மா - கலைஞன் இரண்டும் முகமுகமாய்த் தரிசிக்க நேரும்; அதே கேள்விக்கான பதிலைத் தேடுவதும் ஆரம்பிக்கும். அப்போது, நாங்கள் முடிவு எடுக்க வேண்டும். மானுடக் கலைஞனாக வாழ்வதற்கு எந்த முடிவையும் எடுக்கவேண்டும்.”

எப்போதாவது இக்கேள்வியை நீ எதிர்கொள்ள நேர்ந்தால், என்ன செய்வாய்....?” - அவினாஷ்.

அங்குள்ளோரின் முகங்கள் தனித்தனியாகக் காட்டப்படுகின்றன. ஒவ்வொருவரும் மௌனமாக யோசனையுடன்.

ஒருவர் அவினாஷிடம் வந்து தொலைபேசி அழைப்பு என்று சொல்கிறார்; அவன் தொலைபேசியை நோக்கிச் செல்கிறான்.

“இந்த விவாதங்களில் நீ ஏன் தலையைப் போட்டு உடைக்கிறாய் என்பது, எனக்கு விளங்க வில்லை. ஒரு எழுத்தாளர் எழுத விரும்பினால் அவரை எழுத விடு. எழுதுவதற்கு விடயங்கள் குறைவா என்ன! பஞ்சம், குற்றம், பெண்களின் பிரச்சினைகள், ஊழல் மந்திரிகள்....” - அகாஷேபரத்திடம் சொல்கிறான்.

தொலைபேசியில் கதைத் துத்திரும்பும் அவினாஷின் முகத்தில் துயரம். மௌனமாக வந்தவன் சோனாவின் முகத்தைப் பார்க்கிறான். என்ன விடயம் எனச் சிலர் கேட்கின்றனர். அவன் அம்ரித்

என்று எம். எல். ஏ. சொன்னதாகவும் தெரிவிக்கிறான்.

விருந்து முடிந்து பலரும் கார்களில் வீடு செல்கின்றனர்.

சோனா தோட்டத்திற்கு ஓடிச்சென்று, தனிமையில் வேதனையில் குமுறி அழுகிறாள்.

வீட்டில் படுத்திருந்த பார்வே திடீரென விழித்து, கலக்கமான முகத்துடன் மனைவியைப் பார்க்கிறார். வதனத்தில் புன்னகையுடன் நித்திரையாக அவள். அவரது நினைவில், குரூர இரத்தக் காயங்களுடன் முன்னோக்கி வரும் அம்ரித்தின் முகத் தோற்றம்.

அடுத்த காட்சியில் பரத் வெறித்துப் பார்க்கிறான்.

குரூர இரத்தக் காயங்களுடன் முன்னோக்கி வரும் அம்ரித்தின் முகத் தோற்றம் அவளது நினைவில் தெரிகிறது.

ஒலித்தடத்தில் அம்ரித்தின் அலறல் சத்தம் கேட்கிறது!

**

முற்றிலும் உரையாடல்களில் தங்கியுள்ள படமாயினும், ஒன்றித்தபடி திரைப்படத்தை இரசிக்க முடிகிறது. திரைப்படம் முழுதும் பல்வேறு கருத்துகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டாலும், “பிரச்சாரம்” என்று குறை

காண முடியாத வகையில், கலைத்துவமாகப் படம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பாத்திரமும் தனித்தன்மையுடன் காணப்படுகின்றது; நடிக நடிகையரின் சிறப்பான நடிப்பு, அதற்குத் துணை சேர்த்திருக்கிறது. சிறந்த துணை நடிகைக்கான இந்திய தேசிய விருது, மோகினி பாத்திரத்தில் நடித்த ரோஹிணி ஹட்டங்காடிக்கு, 1985 இல் வழங்கப்பட்டது; சிறந்த நடிகைக்கான விருது, தமயந்தி பாத்திரத்தில் நடித்த விஜய் மேத்தாவுக்கு, 1985 ஆசிய - பசிஃவிக் திரைப்பட விழாவில் வழங்கப்பட்டது.

தமிழக - ஈழக் கலை இலக்கியச் சூழல் பற்றிய நினைவுகளை இத்திரைப்படம் கிளறிவிடுவதையும், இங்கு குறிப்பிடத் தோன்றுகிறது!

அரசியல் உணர்வுடன் கலைத்துவத் திரைப்படங்களை உருவாக்கி வருபவர் கோவிந்த் நிஹலானி. திரைப்படம் ஒரு காட்சி ஊடகம் என்ற வகையில், சிறந்த ஒளிப்பதிவாளராக இருப்பதும் அவருக்கு வலுச் சேர்க்கின்றது. அவரது ‘அர்த் சத்யா’, ‘ஆக்ரோஷ்’ ஆகியவை முக்கியமான திரைப்படங்களாகும். ‘விருந்து’ திரைப்படமும் மனதில் பதியும் சிறந்த திரைப்படமாக ஒளிர்கிறது!

- 25.11.2016

கட்சி அரசியல்

எனதோ? உனதோ?
எனதுஎனதோ? எதுவோ?
சிலாகிப்பின் உச்சியின்
மெச்சலில் தடம் கொள்ள
இடம் கொடு!

நான்
உனதுகளையும்
நீ
எனதுகளையும்
மெச்சவோ? பேசவோ?
மெச்சிப்பேசவோ?
பேசிமெச்சவோ?

“ஒரு பொல்லாப்பு இல்லை”

அக புற அறங்கள்”
திறம் காய்ந்து
களங்கள் இருண்டதும்
மேலைப்புல வீச்சுக்களில்
மனங்கள் நெகிழ்ந்ததும்
காலப்பொழுவின்
மாறல் தருணங்கள்

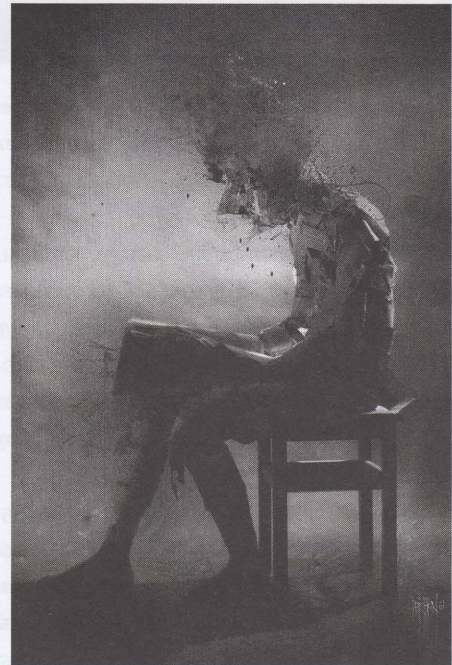
வாழ்கைப் பதிவின்
வருடல் புனைவுகளில்
வித்துவ

அகல்வாய் திறப்புக்கள்
கொட்டும் எச்சில்கள்
அறுகவைகளையும்
அந்நியமாக்க
ஊதிப்பெருத்த வெளிகள்
முத்துக்களையும்
தூர்வார்கின்றன

ஞாலப்பதிவின்
கோலப் புனைவுகளை
நீயோ? நானோ? எவரோ?
கச்சை கட்டி
பேசித் தாக்கி கூத்தாட
இவை
அரசியல் அல்ல

புனைவுகள்
மடைதிறந்து பெருக
மனங்கொள்

இலக்கியம்
உனதோ? எனதோ?
சொத்தல்ல.

தென்பிபாலிஸை குமாரதீபன்

கக்கூஸ்

வாஷிங்டன் சிட்டியில் வானுயர்ந்து நிற்கும் உலக வங்கி தலைமையக கட்டிடத்தின் அறுபதியிரண்டாவது மாடியில் அமைந்திருந்த அலுவலகத்தில் உலக வங்கியின் தலைவர் ஜிம் யோங்கிம் தனது இரண்டு கைகளையும் மடித்து தலையைப் பிடித்தபடி படு டென்சனாக அமர்ந்திருக்கிறார். கட்டிடத்தின் கீழே சி.என்.என்., பி.பி.சி., சி.என்.பி.சி., ஐ.பி.சி., என்று உலகின் முக்கிய தொலைக் காட்சி மற்றும் பத்திரிகை நிறுவனங்களின் நிருபர்கள் நித்தியானந்தாவின் வருகைக்காக காத்திருக்கும் பக்தர்களைப் போலவே உலக வங்கியின் தலைவர் எப்போ வருவார் என ஆவலோடு வாசலைப் பார்த்தபடியே பர பரப்பாக காத்திருந்தனர். கட்டிடத்தின் உள்ளே நுழைய முயன்ற சில நிருபர்களை காவலர்கள் இழுத்துக் கொண்டு வந்து வெளியே

தள்ளிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கையில் ஒரு பைலோடு செயலாளர் தலைவர் ஜிம் யோங்கிம் அறைக்குள் நுழைத்ததும், கதிரையை காலால் தள்ளியபடி எழுந்த தலைவர் கோபமாக,

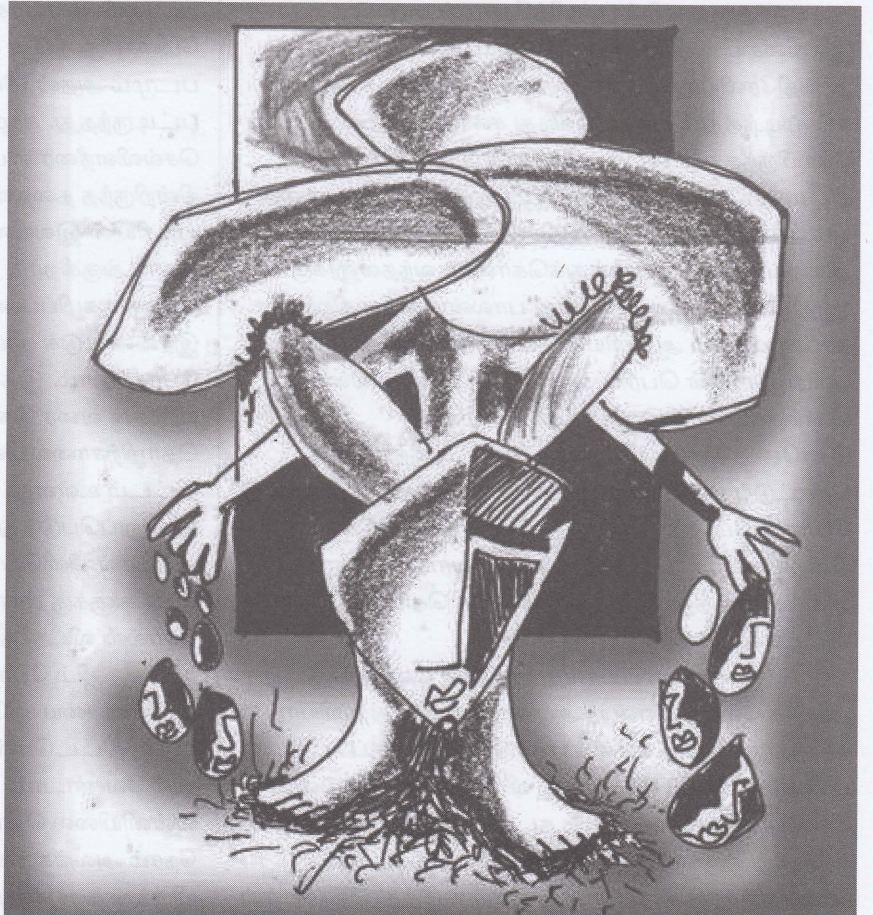
“யோவ் என்னதான்யா நடக்குது? வழிக்கு வருவாங்களா இல்லையா...?”

“இல்லை சார்... அவங்கள் வழிக்கு வர மாட்டாங்களாம். மன்னிக்கோணும்” என்றார் பவ்வியமாக.

“இதை சொல்லவா உனக்கு கோட்டு சூட்டு வாங்கி தந்து, டிக்கெட்டும் போட்டு ஸ்ரீலங்காவுக்கு அனுப்பி வைச்சனான். இது ஒண்டும் கந்து வட்டிக்கு காசு குடுக்கிற ஏரியா ரவுடியோ... பணத்தை வாங்கிட்டு ஏமாத்திர பைனான்ஸ் கம்பனியோ அல்ல... உலகத்தில் உள்ள வங்கிகளுக்கே கடன் குடுக்கிற உலக வங்கி. 188 நாடுளிலை கிளையும் 88

நாடுகளில்லை வேரும் வைச்சிருக்கிறோம் தெரியுமா...?” என்று கத்தியபடி, மெளனமாக தலை குனித்து நின்ற செயலாளரின் “டை”. யில் பிடித்து யன்னலோரம் இழுத்துப் போனவர். “பார் நல்லாப் பார்... ஒட்டு மொத்த மீடியாவும் இங்கைதான் நிக்கிறாங்கள். “உலக வங்கியால் போடப்பட்ட திட்டம் படு தோல்வி” என்று கொட்டை எழுத்திலையும், பிரேக்கின் நியூசிலையும் போட்டு கிழி, கிழி, கிழி எண்டு கலா மாஸ்டரை விட மோசமா கிழிக்கப் போறாங்கள். வெளியிலை தலை காட்ட முடியாது. பதவியை விட்டு விலகி பன்னி மேக்கப் போகவேண்டியதுதான்.

“சார் நீங்களே ஒரு தடவை நேரிலை போய் பார்த்தால் தான் உங்களுக்கு நிலைமை புரியும். வரும்போதே என்னோடை பதவி விலகல் கடிதத்தை

கொண்டு வந்திட்டேன். நான் தோத்துப் போயிட்டேன் சார். கடைசியா எனக்கு கொஞ்சம் கடன் கொடுத்தால் நானே சொந்தமா நாலு பன்னியை வாங்கி பிழைச்சுக்குவேன்”.. என்றபடி கடிதத்தை நீட்டவே, அதை வாங்கி கிழித்து குப்பைக் கூடையில் போட்டவர். “நானே ஸ்ரீலங்கா போறேன். நான் வாறேன் எண்டு போன் பண்ணி சொல்லு”. வேகமாக அங்கிருந்து வெளியேறினார் ஜிம் யோங் கிம்...

அன்றைய தினக்குரல் பத்திரிகையோடு கழிப்பறைக்குள் புகுந்து கதவை சாத்திவிட்டு குந்தி யிருந்தபடி பேப்பரை விரித்த அருணனுக்கு பேரதிர்ச்சி... “உலக வங்கி திட்டத்தின் மூலம் முன்னெடுக்கப் பட்ட நவீன கழிப்பறைத் திட்டம் கை விடப் படுமா...? உலக வங்கித் தலைவர் ஜிம் யோங் கிம் ஸ்ரீலங்கா விரைகிறார்... வடமாகாண சபை முதலமைச்சர் முக்கினேஸ்வரன் அவர்கள் கழிப்பறை சம்பந்தமான முக்கிய பிரச்சனைக்கு தீர்வுகாண அனைத்து கட்சிகளையும் அழைத்துள்ளார்”. செய்தியை படித்த அருணனுக்கு லேசாய் தலை சுற்றியது. அருகிலிருந்த தண்ணி வாளியைப் பிடித்த படியே அவசரமாக இருந்து முடித்து கழுவியவன். “சீசே போச்சு... என்னுடைய கனவு; கற்பனை; ஆசை எல்லாமே போச்சு...” என்றபடி அங்கிருந்து வெளியேறி வேகமாக வந்து சத்தி டி.வி யைப் போட்டான். “நவீன கழிப்பறைத் திட்டத்தில் இழுபறி” என்று பிரேக்கிங் நியூஸ் போய்க்கொண்டிருந்தது.

அருணனின் பள்ளித்தோழன் பாலன் இலங்கையில் பிரச்சனைகள் தொடங்கியதுமே ஆஸ்திரேலியா போனவன்தான். இப்போ பிரச்சனை கள் முடிந்ததும் ஊருக்கு வந்து சண்டையிலை இடிந்து போயிருந்த வீட்டை முழுதுமாக இடித்து மாடி வீடாக கட்டி முடித்து குடி பூருதலுக்காக அருணனை யும் அழைத்திருந்தான். அதிசயத்தோடு ஒவ்வொரு அறையாக சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டு வந்தவனுக்கு “இது தான் கக்கூசு...” என்று பாலன் கதவை திறந்து காட்டியதுமே ஆச்சரியம். வெள்ளை வெளேரென்ற பளிங்கு கற்கள் பெரிய காண்டிகள் பதித்து வண்ண விளக்குகளோடு இருந்த கழிப்பறையில் கொமேட்டுக்கு உறை வேறு போட்டிருந்தது. தொட்டுப் பார்ப்பதற்காக கையை பக்கத்தில் கொண்டு போனதுமே, சர்... என்று தண்ணீர் பாய திடுக்கிட்டு நின்றவனை ... “பாத்தது போதும் வாடா...” என்று கையில் பிடித்து இழுத்து வெளியே கொண்டு போய் விட்டான் பாலன்.

ஒரு தடவையாவது அதிலை ஒண்ணுக்கு அடிக்க வேணும் என்று அருணனின் மனது தவியாய் தவித்தாலும் அடக்கிக்கொண்டு அவனுக்குப் பின்னால் போய் விட்டான். விருந்து சாப்பிட்டுவிட்டு கிளம்பும்போது வயிற்றை தடவியபடி “டேய் லேசா கலக்குது ஒருக்கா...” என்று கெஞ்சியவனிடம். “எல்லாமே புதிசாய் இருக்கு உனக்கு இந்த வெஸ்டர்ன்

கக்கூஸ் எல்லாம் பழக்கமிருக்காது. நாறடிச்சிடுவாய். பின்னாலை பெரிய பனங்காணி இருக்கு...” என்று அனுப்பி விட்டான். அருணனுக்கு பெருந்த அவமான மாகிப் போய் விட்டது. ஒரு நாள்... என்றைக்கவது ஒரு நாள் இதுக்காகவே கொழும்புக்கு போய் ஹோட்டேல் போட்டு ஆசையை தீர்த்துவிடுவது என்று சபதமெடுத்திருந்தவனுக்கு. “உலக வங்கியின் நிதியுதவியோடு முகமாலையில் நவீன கழிப்பறை திட்டம்”. என்கிற செய்தியைப் படித்த போது முப்பதாண்டு கால யுத்தம் முடிவுக்கு வந்த முழு சுதந்திரத்தை அனுபவிப்பது போன்றதொரு உணர்வு. “அடே நண்பா... உன்னை வெல்வேன்...” என்று சத்தமாக கத்தியபடியே பத்திரிகையை கிழித்தெறிந்து ஆனந்தத்தில் துள்ளிக் குதித்தவன், இரண்டு தடவை முகமாலைக்குப் போய் கழிப்பறை கட்டுவதற்காக ஒதுக்கப் பட்ட இடத்தைக் கூட சுற்றிப் பார்த்து கைத் தொலைபேசியில் படமெடுத்து பேஸ் புக்கிலும் போட்டு விட்டிருந்தான். அத்திவாரம் வெட்டப்பட்டு அபிவிருத்தி அமைச்சரால் அடிக்கல்லும் நாட்டப் பட்ட நிலையில்.. “கழிப் பறையை முகமாலையில் கட்டக் கூடாது இயக்கச்சி யில் தான் கட்ட வேண்டும்...” என்று தமிழ் தோசைக் கூட்டமைப்பு உறுப்பினர்கள் சிலர் பிரச்சனையை கிளப்பியுள்ளதால் நவீன கழிப்பறைத் திட்டத்தில் இழுபறி என்பதுதான் இப்போதுள்ள பிரேக்கிங் நியூஸ்.

யாழ் நாவலர் கலாச்சார மண்டபம் அனைத்து அரசியல் கட்சிகளின் உறுப்பினர்கள் மற்றும் ஊடகவியலாளர்களாலும் நிரம்பியிருந்தது. மத்தியில் மேசைமீது நவீன கழிப்பறைக் கட்டிடத்தின் வரை படமும் அதன் மினியேச்சர் ஒன்றும் வைக்கப் பட்டிருந்தது. கழுத்தில் மாலையோடு கையில் இருந்த செவ்விளநீரை ஸ்ட்ரா போட்டு உறுஞ்சியபடி நின்றிருந்த தலைவர் ஜிம் யோங் கிம் மிற்கு, உலக வங்கியின் இலங்கைக்கான பிரதிநிதி விளக்கத் தொடங்குகிறார். “சார் இதுதான் நாங்கள் கட்டப் போகும் கழிப்பறைகள். இதற்கான நீர் வழங்கலை இரணைமடுக் குளத்திலிருந்து கொண்டு வரப் போகிறோம். இதன் கழிவுகளை குழாய் வழியாக பரந்தன் வரை கொண்டு சென்று, அங்குள்ள இரசாயனத் தொழிற்சாலையில் சேமித்து எரி வாயுவாக மாற்றும் திட்டம் உள்ளது. அதனை யேர்மனிய “பயர்” நிறுவனம் பொறுப்பெடுத்துள்ளது. எரிவாயு எடுத்து முடிந்த மீதிக் கழிவுகள் கிளிநொச்சிவரை கொண்டு சென்று அங்கு வயல்களுக்கு பசளையாக பயன்படுத்தப்படும்”. என்று சொல்லி விட்டு நிமிர்ந்தார்.

ஜிம் யோங் கிம் குடித்து முடித்த இளனிக்கு கோம்பையை ஒடோடிப் போய் வாங்கிய கிரிதரன், “ஐயா திட்டமெல்லாம் நல்லது. ஆனால் முகமாலையில் வேண்டாம். யாழ்ப்பாணத்தாரின் கழிவுகளை வன்னியிலை கொட்ட அனுமதிக்க முடியாது. அதே நேரம் அவங்கள் கழுவுறதுக்கு இரணைமடுவிலை யிருந்து தண்ணியும் குடுக்க முடியாது. இயக்கச்சியிலை

தான் கட்ட வேணும். என்று முடிக்க முன்னரே. “இது கழுவிற மேட்டர் இல்லை. துடைக்கிற மேட்டர் இது கூடத் தெரியாமல் எம்.பி யாம். தமிழனுக்கு குடிக்கிற தண்ணியால தான் பிரச்சனை என்றால் கழுவிற தண்ணியாலும் பிரச்சனை”. என்று தாடியை தடவியபடி சிரித்தார் தயானந்தா.

அதுவரை மினியேச்சரை உத்துபார்த்துக் கொண்டிருந்த சிவாஜிசிங்கம் உரத்த குரலில், “இது தமிழரின் கட்டிடக்கலை இல்லை, ஆரியக் கட்டிடக் கலை. கழிப்பறைக் கட்டிடம் என்கிற பெயரில் இது திட்டமிட்ட கலாசார அழிப்பு. இதற்கு அனுமதிக்க முடியாது. கக்கூஸ் என்பதே அடிமைச் சின்னம். அதனால் தான் 1985 ம் ஆண்டே நாங்கள் சாவகச்சேரி போலிஸ் நிலையத்தை தாக்கும்போதே முதலாவதாக அங்கிருந்த கக்கூசை குண்டுவைத்து தகர்த்தோம். எங்கேயும் எபோதும் சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும் என்பதே எமது கொள்கை. கடந்த தேர்தலில் மகிந்தாவையே எதிர்த்துப் போட்டியிட்டவன். இந்த அமெரிக்க தேர்தலில் கூட ஓபாமா பெண்டாட்டி கிலாரி வெற்றிபெற நல்லூரில் ஆயிரம் தேங்காயை அசராமல் அடித்துடைத்தவன்” என்றார்.

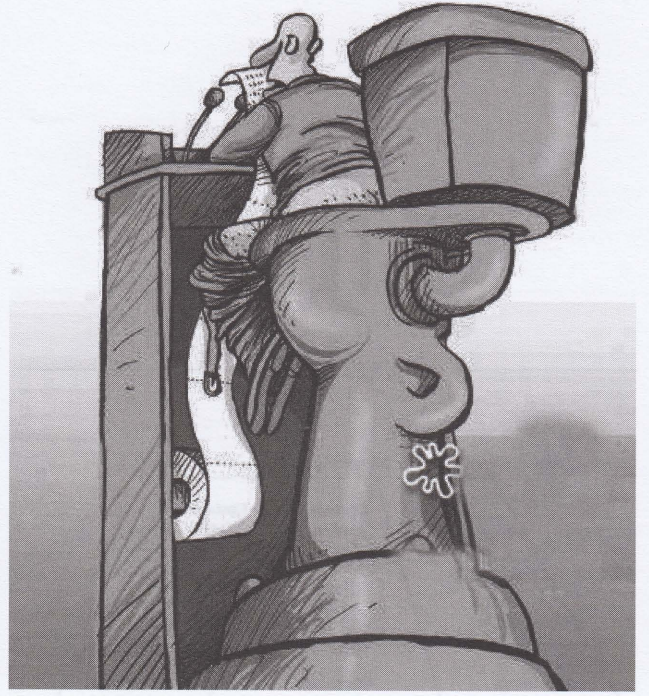
சிவாஜி சிங்கம் சொன்னதை அப்படியே ஜிம் யோங் கிம் மிற்கு உதவியாளர் மொழிபெயர்த்து கூறி முடித்ததும், அவருக்கு வியர்த்து வழியத் தொடங்க கோட்டை கழற்றி கதிரையில் போட்டுவிட்டு “உண்மையிலேயே இந்தாள் லாசா...இல்லை லாசு மாதிரி நடிக்கிறாரா? கக்கூஸ் கட்டிடத்திலை என்ன கலை வேண்டிக் கிடக்கு. இனி என்னவெல்லாம் நடக்கப் போகுதோ? “என்று நினைத்தபடி முகத்தில் வழிந்த வியர்வையை துடைத்துக் கொண்டார்.

அதற்கிடையில் கிம் மிற்கு முன்னால் நின்றவர்கள் இரண்டாகப் பிரிந்து நின்று “முகமாலை யில் தான் கட்டவேணும்... இலையில்லை இயக்கச்சி யில் கட்ட வேணும்” என்று வாய் தர்க்கத்தில் இறங்கத் தொடங்கவே, அப்போதுதான் சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு வந்த கனகேந்திரன் “வருகிற வழியிலை சைக்கிளுக்கு காத்து போயிட்டுது அதான் பிந்திட்டுது” என்றவர் சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு. “வெள்ளையனே வெளியேறு... வெள்ளையனே வெளியேறு...” என்று கத்திக்கொண்டிருக்க, அங்கு வந்த சமந்திரன். “டேய் வெள்ளைக்காரன் நாட்டைவிட்டுப் போய் 67 வருசமாச்சு”.

“நான் சொன்னது இந்த வெள்ளைக்காரனை”.
“இவர் வெள்ளைக்காரன் இல்லை. ஜப்பான்காரன்”.

பார்க்க வெள்ளையாய் தானே இருக்கிறார்...
“வெள்ளையனே வெளியேறு ..வெள்ளையனே வெளியேறு”, தொடர்ந்து கத்தினார்.

“சைக்கிள் காத்துப் போனாலும் இவங்கள் திருந்த மாட்டான்கள்”. என்றபடியே சமந்திரன் அங்கிருந்து நகர்ந்து விட்டார். இத்தனை களோபரங் களுக்கு மத்தியிலும் ஒருவர் மட்டும் ஒரு கதிரையில் சாய்ந்து அமைதியாக கொர்... கொர்... விட்டுக்

கொண்டிருக்க அத்தனையையும் பார்த்த ஜிம் யோங் கிம் கடுப்பாகி உதவியாளரையும் அழைத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து வெளியேறவே, “சார் உங்கடை கோட்டை மறந்துவிட்டு போறீங்கள்” என்று சத்தம் கேட்டது. திரும்பி பார்க்காமலேயே “அதை நீங்களே போட்டு கிழியுங்கடா”.. என்று விட்டு கிளம்பிவிட்டார்.

மீண்டும் வாஷிங்டன் சிட்டியில் வானுயர்ந்து நிற்கும் உலக வங்கி தலமையக கட்டிடத்தின் அறுபதியிரண்டாவது மாடியில் அமைந்திருந்த அலுவலகத்தில் உலக வங்கியின் தலைவர் ஜிம் யோங் கிம் தனது இரண்டு கைகளையும் மடித்து தலையைப் பிடித்தபடி படு டென்சனாக அமர்ந்திருக்கிறார். கட்டிடத்தின் கீழே சி.என்.என்.. பி.பி.சி .. சி.என்.பி.சி.. ஐ.பி .சி .. என்று உலகின் முக்கிய தொலைக்காட்சி மற்றும் பத்திரிகை நிறுவனங்களின் நிருபர்கள். கையில் எந்த பைலும் இல்லாமல் செயலாளர் தலைவர் ஜிம் யோங் கிம் அறைக்குள் நுழைத்ததும். “சார் ஸ்ரீலங்கா போனிகளே என்னாச்சு? வெளியே மீடியா எல்லாம் காவல் நிக்கிறார்கள் என்ன சொல்ல”.

“சொல்லு... போய் சொல்லு... திட்டத்தை அமேசன் காட்டுக்கு மாத்தியாச்சு எண்டு போய் சொல்லு...”

“அமேசன் காட்டுக்கா...? அங்கைதான் மனிசரே இல்லையே?”

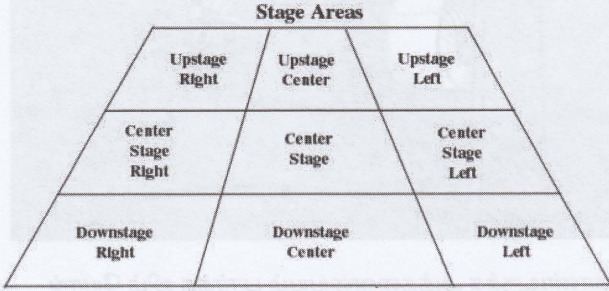
“பரவாயில்லை அனகொண்டா இருந்திட்டுப் போகட்டும் ...”.

செயலாளர் அங்கிருந்து வெளியேறினார்...

அருணன் வீட்டிலிருந்த பழைய கதிரை ஒன்றை எடுத்து அதன் நடுவில் ஓட்டை போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

தரிசு

கு.கலாமணி

(பின்னணியில் “சுப்பந்துவராளி” ராகத்தில் வயலின் இசை ஒலிக்க ஆதே ராகத்தில் கோரஸ் பாடல் தொடர்கிறது)

கோரஸ் :

வானமெங்கும் பரிதியின் சோதி
மலைகள் மீதும் பரிதியின் சோதி
தானை நீர்க்கடல் மீதிலுமாங்கே
தரையின் மீதும் தருக்களின் மீதும்...

(அரங்கினில் மெல்ல மெல்ல ஒளிபரவிக் கொண்டிருக்கிறது. அரங்கின் மத்திய இடத்தில் மேசை ஒன்றும் இரண்டு கதிரைகளும் போடப்பட்டிருக்கின்றன. மேல் மத்தியையும் மத்திய மத்தியையும் பிரிக்கும் எல்லையில் மரச்சட்டத்தால் பிணைக்கப்பட்ட “கதவு நிலை” ஒன்று நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. மேல் வலதுப்பிரிவில் சாக்குக்கட்டில் ஒன்றில் முதியவர் ஒருவர் இருமிக்கொண்டுபடுத்திருக்கிறார்.

மத்திய மத்தியில் “கண்மணி” புத்தகம் ஒன்றைப் படித்தபடி உலாவிக் கொண்டிருக்கிறார். புத்தகத்தில் கவனக் குவிப்புச் செய்யாமல் குழம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்.

(கோரஸ் தொடர்கின்றது)

கோரஸ்:

சோதியென்னும் கரையற்ற வெள்ளம்
தோன்றியெங்கும் திரைகொண்டு பாய
சோதியன்றதோர் சிற்றிருள் சேரக்
குமைந்து சோரும் கொடுமையிதென்னே!

(பாடல் நிறைவுறும்போது, மேல் மத்தியிலிருந்து கதவு

நிலையூடாக “தவமணி” துடைப்பம் ஒன்றால் நிலத்தைக் கூட்டியபடியே வருகிறாள். மேடையின் மத்திய வலதுக்குச் செல்லும் போது பேசத் தொடங்குகிறாள்.)

தவமணி :

ஒருத்தருக்கும் பொறுப்பில்லை.. ஒரு பெம்பிளைப் பிள்ளை எங்களுக்காய் உழைச்சு மாயு தென்று ஆருக்கும் யோசினை இல்லை.

கண்மணி :

(உள்ளே பார்த்து) தீபன்... தீபன் வந்து படியுங்கோவன் தம்பி...

நானைக்குச் சோதினை... இன்றைக்கு முழுவதும் படிச்சாத்தானே சோதினை செய்யலாம்.

(தீபன் உள்ளிருந்து கதவின் நிலைக்குள்ளால் வந்து, மேசையின் முன்னால் அமர்ந்து புத்தகத்தை விரித்துப் பார்க்கிறான்.)

தவமணி :

விடிஞ்சு எட்டுமணியாகியும் அவருக்கு வெறிமுறியேல்லை. நித்திரைப் பாயிலை இன்னும் நீட்டிக் கொண்டுபடுத்திருக்கின்றார்..

(தீபன் படிப்பதை நிறுத்திவிட்டு, தாயையும் தமக்கையையும் திரும்பிப்பார்க்கிறான்.)

கண்மணி :

(தாயை இடைமறித்து) அம்மா, சும்மா புறுபுறுக்கா தேங்கோ தம்பி படிக்குதெல்லே

தவமணி :

ஓ... தம்பி படிக்கிறாரே... பாசாங்கு பண்ணிறான்... தேப்பன்ரை புத்திதானே இருக்கும்... இவனுக்கும் ஊர்சுற்றறது தான்வேலை

கண்மணி :

அம்மா! அவன் பாவம், அம்மா! அவனைச் சும்மா திட்டாதேங்கோ....

தவமணி :

எங்கடை கஸ்ரம் தெரிஞ்சாத்தானே.... ஒரு அக்கான்ரை சம்பளத்திலை தான் எல்லாம் நடக்குதென்று ஒரு விளக்கமுமில்லை....

(கண்மணி தாயைப் பார்க்கும்போது, சிறிது நிறுத்திவிட்டு, மீண்டும் தவமணி தொடர்கிறாள்)

தவமணி :

எல்லாம் பொறுப்பில்லாத மனிசனாலை தான்... வீட்டிலை என்ன நடக்குது போகுது எண்டு தெரிஞ்சாத்தானே....

கண்மணி :

சும்மா பேசாமல் இருங்கோ அம்மா.... அப்பா இப்ப

எழும்பிவந்து சண்டை பிடிக்கப்போகுது..

தவமணி:

பொறுப்புள்ள மனிசனெண்டா எங்கட தறையைத் தரிசாப்போக விட்டிருப்பாரே...

கண்மணி:

தறையன் மட்டுமில்லையம்மா... இப்ப எங்கள் எல்லாருடையமனமும் தரிசாத்தான் இருக்கம்மா... (செல்வராசா "நிலை" யினுடாக வருகிறார்)

செல்வராசா :

பிலாக்கணம் கொட்டத் தொடங்கீட்டாவே... விடிஞ்சாப் பொழுதுபட்டா நிம்மதியா இருக்கேலாது...

தவமணி:

நான் அழுது புலம்பாமல் என்ன செய்யிறது... பெம்பிளைப்பிள்ளைக்கு முப்பது வயசாகுது... கலியாணஞ் செய்து கொடுக்க வேணும் எண்ட நினைப்பாவது இருக்கே.... (கண்மணி உள்ளே போகிறாள்... தீபன் படிப்பை நிறுத்தி விட்டு பெற்றோரின் கதைக்குக் காதுகொடுக்கிறான்)

செல்வராசா :

நானும் முயற்சித்துக் கொண்டு தானே இருக்கிறன்... தொழில் முயற்சி ஒண்டுஞ் சரிவருதில்லை....

தவமணி :

தொழில் முயற்சிதான் சரி வரேல்லை பிள்ளையின்ரை சம்பந்தத்துக்கெண்டாலும் முயற்சித் பாருங் கோவேன்.... பெம்பிளைப்பிள்ளையின்ரை சம்பாத்தியத் திலை இன்னும் எவ்வளவு காலம் கழிக்கப்போறியன்..

செல்வராசா :

ஏன் தொங்குவறியிலை நிற்கிறாய்... நான் மணியம் அண்ணையட்டை சொல்லித்தான் வைச்சிருக்கிறன்...

தவமணி : (இடைமறித்து) நான் இப்பிடி நில்லாட்டில் ஏதும் இங்கை நடக்குமே....

செல்வராசா :

கதையை முழுக்கச் சொல்ல விடனப்பா.... கொஞ்சம் தூரத்திலை.... சொந்தத்துக்குள்ளைதான், "பாங்கிலை பீயோனா வேலைபாக்கிற ஒரு பெடியன் இருக்கிறா னாம்... கொஞ்சம் சீதனம் கூடக் கேட்கினமாம்....

தவமணி :

மணியம் அண்ணை உதைப்பற்றி எனக்கும் சொன்னவர்தான்... பீயோனுக்கு ஏன் இவ்வளவு சீதனம் கேட்கினம்... பெடியனுக்குக் கொஞ்சம் குடிப்பழக்கமும் இருக்கெண்டு அறிஞ்சன். செல்வராசா: உனக்குத் தெரியாது.. பாங்கிலை மனேஜரா இருக்கிறவை கனபேர்

பீயோனா இருந்துதான் மேலை வந்தவை... ஆர் இப்ப குடிக்கிறேல்லை... பாங்கிலை வேலை செய்யிற பெடியன்... கொஞ்சம் அப்பிடி இப்படித்தான் இருக்கும்.

தவமணி :

நல்ல கூத்துத்தான்... குடிகாற மாப்பிளை வந்தால் சேர்ந்து குடிக்கலாம் எண்ட நினைப்புப் போலை...

செல்வராசா :

(அடிக்கக் கை ஓங்கியபடி) உந்த நொட்டைக் கதையள் தானே வில்லங்கத்தைக் கொண்டு வாறது...

தவமணி :

இனித்தொடங்கீட்டார்... இனி நல்ல விசயங்களைக் கதைச்சமாதிரித்தான்... (விசம்பியபடி, சேலைத் தலைப்பால் கண்ணைத் துடைத்தபடி தவமணி உள்ளே செல்கிறாள்)

செல்வராசா :

தீபன்... தீபன்... இஞ்சைவா.. உங்கை என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்...

தீபன் :

(கதிரையில் இருந்தபடியே) படிச்சுக் கொண்டிருக்கிறன் அப்பா...

செல்வராசா:

இண்டைக்குத்தான் கண்டறியாத படிப்புப் படிச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய். இஞ்சைவா... குலசேகரம் கடைக் குப்போய் ரெண்டு சிகரெட்டு வாங்கிக் கொண்டு வா... (தகப்பனிடம் காசைப் பெற்றுக்கொண்டு கீழ் இடதால் வெளியேற, செல்வராசா நிலைக்குள்ளால் புகுந்து மேல் இடதுக்குச் செல்கிறார்.) (வயலின் ஒலியில் "ஸாமா" ராகம் இசைக்கப்படுகின்றது. கண்மணி உள்ளிருந்து "ஹாண்ட் பாக்" கைத் தோளில் தொங்கவிட்டபடி வருகிறாள். சிவசண்முகம் கீழ் இடத்தால் பிரவேசிக்கிறான்.)

சிவசண்முகம் :

மாமி.... மாமி.....

கண்மணி :

(ஆச்சரியமாக விழித்தபடி) ஆர் சிவசண்முகம் அத் தானே... வாருங்கோ அம்மா இப்பத்தான். கோயிலடிக்கிணத்துக்கு நல்ல தண்ணி அள்ளப்போயிட்டா....

சிவசண்முகம்:

ஆ, கண்மணி எப்பிடி இருக்கிறியள்... பள்ளிக்கூடம் எல்லாம்பிடிச்சுக் கொண்டுதோ...

கண்மணி :

ஓம் அத்தான்... இப்ப ஆறுமாசமத்தானே வேலையிலை

சேர்ந்திருக்கிறான்...

சிவசண்முகம்:

அதென்ன, இன்றைக்கு லீவு நாளிலை வெளிக்கிட்டுக் கொண்டு போறியள்..

கண்மணி:

இன்றைக்கொரு "செமினார்" அத்தான்....

சிவசண்முகம்:

எப்பிடி.... பள்ளிக்கூடத்துக்கு பிள்ளையள் எல்லாம் ஒழுங்கா வரீனமே....

கண்மணி:

இப்ப வரத்தொடங்கீட்டினம்.. என்றாலும் பேயறைஞ்ச மாதிரித்தான் இருக்கினம்....

சிவசண்முகம் :

பிள்ளை இருக்கும் தானே.. சுனாமியாலை எங்களுக்கு கெல்லாம் மிஞ்சினது உயிரிழப்பும் பயமும் வெறுமையுந் தானே...(கண்களைத் துடைக்கிறான்)

கண்மணி :

"சொறி" அத்தான்... உங்களைக் கவலைப்படுத்தீட்டன் போலை....

சிவசண்முகம் :

சீ.. அப்பிடி ஒன்றுமில்லை நாங்கள் தான் பரவாயில்லை, சின்ன பிள்ளையள் பாவம் தானே...

கண்மணி :

ஓ.. எப்பிடிப் படிப்பிச்சாலும் பிள்ளையளின்ரை கவனம் படிப்பிலை இல்லை... அதுசரி, பூமணி மச்சாள் எப்பிடி இருக்கிறா...

சிவசண்முகம் :

தங்கச்சிக்கென்ன.. எனக்குச் சமைச்சப் போடுறது தான் வேலை... நான் தோட்டத்துக்குப் போயிட்டால் தனியாத் தான் இருக்கும்... கண்மணி பின்னேரத்திலை என்றாலும் இடைக்கிடை இங்கே கொண்டு வந்து விடுங் கோவன்... அம்மாவேடை கதைச்சக் கொண்டிருந்தால் பராக்காயமிருக்கும்...

சிவசண்முகம்:

ஓம், சொல்லிப் பார்க்கிறன்....

கண்மணி :

(ஒரு கதிரையை இழுத்துப் போடுகிறான்) இதிலை இருங்கோ... அம்மா இப்ப வந்திடுவா... எனக்கு நேரமாகுது, நான் வாறன்....
(கண்மணி வெளியேற, சிவசண்முகம் கதிரையில் அமர்கிறான். தவமணி தண்ணீர்க் குடத்துடன் வருகிறார்.)

தவமணி:

(முகமலர்ச்சியுடன்) தம்பி, சண்முகம்... எப்ப வந்த நீ? கண்மணி என்னவாம்... உன்னோடை கதைச்சக் விட்டுத்தான் போறாவோ...

சிவசண்முகம் :

(கதிரையிலிருந்து எழுந்து) ஓம் மாமி, பள்ளிக்கூடத்தைப் பற்றிக் கதைச்ச நாங்கள்... ஏன் மாமி... கண்மணிக்கும வயசாகுது, மாப்பிளை பாருங்கோவன்... கண்மணி உத்தியோகம் பார்க்கிறதாலை உத்தியோக மாப்பிளை ஆரும் விரும்பி வருவினம்...

தவமணி :

உத்தியோகமுள்ள பெம்பிளையும் சொத்துதானெண்டு ஆர்அப்பு அதெல்லாம் பார்க்கினம்... சின்ன உத்தியோகத் தரும் கொழுத்த சீதனம் கேட்கினம்... அது சரி, பூமணி எப்பிடி இருக்குது... அகுக்கும் மாப்பிள்ளை பார்க்கத்தானே வேணும்...

சிவசண்முகம் :

அதுக்கென்ன இப்ப அவசரம் மாமி வயசு கிடக்குத் தானே.. நல்ல நிலவரம் ஒன்று நான் கோலிட்டால் எங்கையாவது பார்த்து முடிச்சப்போடலாம்

தவமணி :

பார்க்க மேய்க்க ஆர் இருக்கினம்.... கண்மணிக்கு முப்பது வயசெண்டால், நீ ஐந்து வயசுமுப்பெல்லே.... பாழாப்போன சுனாமி வந்து அண்ணையையும் அண்ணன் பெண் சாதியையும் கொண்டு போகாட்டில் நீங்கள் ஏன் இப்பிடி அனாதையா நிக்கிறியள்...

சிவசண்முகம் :

போனதைக் கதைச்ச என்ன பிரயோசனம் மாமி... இனி நடக்கப்போறதைத்தான் பார்க்கவேணும்.

தவமணி:

அதுசரி, ஏன் வந்த நீ அப்பு... இப்ப என்ன செய்யிறதாய் உத்தேசம்...

சிவசண்முகம்:

நெடுகக் கூலிக்குக் கொத்தப்போக முடியுமே மாமி.. குத்தகைக்கு .எண்டாலும் தறை ஒண்டு கிடைச்சால் சொந்தமாய் பயிர் செய்யலாம். (தயங்குகிறான்)

தவமணி :

ஏன் தயங்கிறாய் அப்பு... சொல்லன் என்னெண்டு

சிவசண்முகம்:

உங்கடை தறை ஒண்டு பயிர் செய்யாமல் இருக்குத் தானே மாமி... உங்களுக்கு பயிர் செய்யிறயோசனை இல்லையெண்டால் அதை எனக்கு குத்தகைக்கு தாருங்கோவன்...

தவமணி :

அதை எடுத்து என்ன செய்யப்போகிறாய் அப்பன்... அது

பயிர் செய்யாமல் கனகாலமாய் தரிசு நிலமாக் கிடக்கு...
நிலமெல்லாம் பாளம் பாளமாய் வெடிச்சுக் கிடக்குது.

சிவசண்முகம்:

முயற்சித்துப்பார்ப்பம் மாமி அந்தத் தறைக்குள்ளை
தூர்ந்து போன கிணறு ஒன்று இருக்குத்தானே...
அதையும் தோண்டி எடுத்து மிசின் ஒன்று வைச்சு
இறைச்சுப்பார்ப்பம்...

தவமணி :

நான் பின்னேரம் மாமா வந்தாப்பிறகு கதைச்சுப்
போட்டுச் சொல்லுகிறன். பிறகு வாவன்.

சிவசண்முகம் :

(போகத்திரும்பியபடி) ஓம்மாமி போயிட்டு பொழுதுபட
வாறன்

தவமணி:

பொறணை அப்பு.... கதையில் மறந்திட்டன்,
தேத்தண்ணிகொண்டாறன்...

சிவசண்முகம்:

வேண்டாம் மாமி... பூமணி தந்த தேத்தண்ணியைக்
குடிச்சுட்டுத்தான் வெளிக்கிட்டு வந்தான்.
(சிவசண்முகம் போகின்றான்) (தவமணி தனக்குத்
தானே சொல்லிக் கொள்கிறார்.)

தவமணி :

நான் என்ன செய்வன் அப்பு... தாயைத் தேப்பனைத்
திண்டுட்டு நிக்கிறியள்... அவை இருக்கேக்கையே
கண்மணியை உணக்கு கட்டிவைக்கலாம் எண்டுதான்
முயன்று பார்த்தேன்... பட்டதாரியான கண்மணிக்கு
பொருத்தமில்லை என்றுநீதான் மறுத்துப் போட்டாய்...
இப்ப அவளுக்கு ஒரு உத்தியோகமும் கிடைச்சிட்டுது.
இனிஉன்ரைமாமாவே, இந்த ஊர் உலகமோ
கண்மணிக்கு உண்ணைக் கட்டிவைக்க விடப்போகுதோ
அல்லது நீதான் சம்மதிக்கப்போறியே.
(விசித்துக் கொண்டே தவமணி உள்ளே போகிறான்)
(சிவரஞ்சினி ராகத்தில் வயலின் இசைக்கிறது)

(தீபன் மேசையடிக்கு வந்து படிக்கின்றான்)

(செல்வராசாவும் மணியமும் கீழ் இடதால் பிரவேசிக்
கின்றனர்)

செல்வராசா :

(உள்ளே பார்த்துக் கூப்பிடுகிறார்) இஞ்ஞாரப்பா,
மணியம் அண்ணை ஒரு நல்ல சேதியோடை
வந்திருக்கு... ஒரு கதிரை கொண்டு வந்துபோடப்பா...
(தவமணி கதிரையுடன் வருகிறார்.)

செல்வராசா :

இன்னும் ஒரு கதிரை போட்டிட்டு, உன்ரை அப்புவைக்
கூட்டிக்கொண்டு வந்து அந்தக் கதிரையிலை இருந்து...
(கதிரையைக் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டு, மேல்
இடதில் சாக்குக் கட்டிலில் படுத்திருந்த, முதியவரான

தன் தந்தையைக் கைத்தாங்கலாக அழைத்துவந்து
கதிரையில் தவமணி இருத்துகிறாள்.)

செல்வராசா :

மாப்பிளை வீட்டுக்காரருக்கு கண்மணியைப் பிடிச்சிருக்
காம்... கண்டிருக்கினமாம்.. மணியம் அண்ணையட்டை
சொன்னவை... வீடு இப்ப எழுதாட்டாலும் பரவாயில்லை
யாம்... சீதனத்திலைதான் சொன்ன கணக்கிலையிருந்து
இறங்காயினமாம்...

மணியம் :

அது ஞாயம் தானே பிள்ளை ... உத்தியோகம்
பார்க்கிறவை சீதன பாதனம் வாங்கி கொஞ்சம் சொகுசா
இருக்கத்தான் பார்ப்பினம்...

தவமணி :

அதுக்கு உவ்வளவு சீதனத்துக்கு நாங்கள் எங்கை
போறது... எங்கடை நிலைமை உங்களுக்குத் தெரியுந்
தானே மணியம் அண்ணை...

மணியம் :

அவை என்ன கனக்கக் கேட்கினமே... கண்மணியின்ரை
உத்தியோகத்தை மதிச்சுத்தான் உந்தக்காசு....
இல்லாட்டில் கூடத்தான் கேட்பினம்... வலிய வாற
சீதேவியைக் காலாலை உதைக்கக் கூடாதுபிள்ளை...

தவமணி :

எனக்கென்ன அண்ணை விருப்பமில்லாமலே... இப்ப
அவை வீடு வேண்டாமென்டாலும்பிறகு கேட்காமல் விடப்
போகினமே... என்றை பிள்ளையை மூக்கிலை மின்னி
இல்லாமல் விடேலுமே... வீட்டு ஆம்பிளையள் இதை
யெல்லாம் யோசிச்சா நான் ஏன் கவலைப்படுறன்....

செல்வராசா :

உனக்கு என்னைக் குறை சொல்லாட்டில் இருக்கே
லாது... நானும் எல்லாத்தையும் யோசிச்சுத்தான்
வைச்சிருக்கிறன்... என்றை பேச்சை ஆரும் கேட்டால்
தானே...

மணியம் :

நல்ல கருமஞ்செய்ய இருக்கேக்கை உங்களுக்குள்ளை
சண்டை போடாதேங்கோ...

செல்வராசா :

மணியம் அண்ணை என்ன தரகரே ... எங்களிலை
பரிதாபப்பட்டுத்தானே “பாங்” மாப்பிளையைப் பேசி
முடிச்சுக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்...

தவமணி :

இப்பத்தானே ஆறுமாசமா என்றை பிள்ளை உத்தி
யோகம் பார்க்குதண்ணை... அதுக்குக் குடுத்துவிட
என்னட்டை என்ன கிடக்கு...

மணியம் :

என்ன செய்யிறது... உத்தியோகம் பார்த்தாலும்

பெம்பிளைப் பிள்ளையைக் கட்டிக் கொடுக்கத்தானே வேணும்...

தவமணி :

மணியம் அண்ணையின்ரை குத்தல் கதையைப் பாருங்கோவன்... எனக்கென்ன பெம்பிளைப் பிள்ளையைக் கொண்டு உழைச்சுத்தின்ன விருப்பமே... சீதனம் குடுக்க என்ன வக்கிருக்கொண்டு ஆம்பிளையள் யோசிச்சாத்தானே...

(தவமணி கீழ் இடதால் பிரவேசிக்க இருந்தவள், இவர்களின் கதையைக் கேட்டுவிட்டு, வெளியிலேயே நிற்கிறாள்.)

செல்வராசா :

ஆக்களுக்கு முன்னாலை என்னைச் சீலை உரியிற தெண்டுதான் நிற்கிறாய்.... இந்த வீட்டிலை நான் ஆரோடை ஆர்ப்பூர்ப் பேசிறது....

தவமணி :

எந்த நேரமும் பூசிக்கொண்டு வந்து நிண்டால் பிள்ளையள் கூட கிட்ட வருங்களே....

செல்வராசா :

ஓ, நான் குடிக்கிற நான் தான் ... என்றை கவலையை மறக்கக் குடிக்கிறநான்தான்....

தவமணி :

இவருக்குத்தான் கண்டறியாத கவலை...

செல்வராசா :

நீ வக்கணையாய் பேசி என்னைத்தான் இழுக்கிறாய்... மணியம் அண்ணை வந்த விசயத்தைக் கேளாமல் எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு அப்பம் தட்டிக் கூழாக்கப் பார்க்கிறாய்....

தவமணி :

நான் தான் எல்லாத்தையும் குழப்புறன்... அப்பிய யெண்டா சீதனத்துக்கும் கலியாணச் செலவுக்கும் வழி சொல்லுங்கோவன்...

செல்வராசா :

அதுக்குமொரு வழி செய்து போட்டுத்தான் வந்திருக்கிறன்.... மணியம் அண்ணையைக் கேட்டுப்பாரன்....

மணியம் :

பிள்ளை... இதெல்லாம் எல்லா வீட்டிலையும் நடக்கிற சங்கதிதான் பிள்ளை... உன்ரை புருசனுக்கு குடும்பத்திலை அக்கறை இல்லையெண்டு சொல்லாதை... செல்வராசா தான் இப்ப ஒரு வழியும் சொல்லுது...

தவமணி :

நீட்டிமுழுக்காமல் என்னெண்டு சொல்லுங்கோவன்...

செல்வராசா :

இப்ப எங்கடை தறை ஒரு பிரயோசனமுமில்லாமல்

சும்மாதானே கிடக்கு... அதுக்கு நல்ல விலை வருமெண்டால் வித்துப்போட்டு எல்லாப் பிரச்சினையும் தீர்த்துப்போடலாம்....

மணியம் :

ஓம், பிள்ளை... கொஞ்சம் நியாயமான விலைக்குக் குடுக்கலாம் போலை கிடக்கு... ஓராளட்டை பேசிப்பார்த்திட்டன்... சும்மா இருக்கிற தறைதானே பிள்ளை...

தவமணி :

எனக்கு அந்தக் காணித்துண்டொண்டுதானே கிடக்கண்ணை... அதுவும் ஐயான்ரை முதிசக்காணி... ஐயா சம்மதிச்சாத்தான் விக்கலாம்....

செல்வராசா :

சும்மா கிடக்கிற நிலம்தானே.... இப்ப விட்டிட்டால் பிறகு விக்கேலாது... உன்ரை ஐயாவைக் கேட்டுப்பாரன்...

வயிரவி : (மூச்சிழுத்து, விட்டு விட்டு ஆறுதலாகப் பேசுகிறார்.) பொடியா, மணியம்... இந்தக் காணி என்றை அப்புவின்றை சொத்து... கவனியாமல் விட்டாப்பிறகு தான் தரிசாய்க் கிடக்கு... நாங்களெல்லாம் நல்லாப் பயிர் செய்த நிலம்... இப்பவும் நிலத்தைக் கொத்திப் பசளை போட்டு பண்படுத்திட்டால்.... தங்கமாய்க் கொட்டும்....

தவமணி : இப்பதான் ஞபாகத்துக்கு வருது... காலமை சண்முகம் தம்பி இங்கை வந்துது... எங்கடை தறையைக் குத்தகைக்குத் தரட்டாம்... தான் இந்தப் போகத்துக்குப் பயிர் செய்யப்போகுதாம்....

மணியம் :

என்ன பிள்ளை, தறையைப் பாராமல் சிவசண்முகம் குத்தகைக்குக் கேட்டவனே... தண்ணி இல்லாமல் பாளம் பாளமாய் நிலமெல்லாம் வெடிச்ச தரவையாய்க் கிடக்கு....

செல்வராசா :

உதெல்லாத்தையும் விட்டிட்டு காணியை விக்கிற வழியைப் பார்க்கவேணும்... இல்லாட்டில் கண்மணியின்ரை கலியாணம் தான் குழம்பிப்போகும்...

வயிரவி :

நான் கையெழுத்து வைக்க மாட்டான்... இது முதிசக் காணி... முறையாப் பார்க்கப்போனால் ஆண் சந்ததியிலை என்றை பேரன் சண்முகத்துக்குத்தான் சேரோணும்... குத்தகைக்குப் பயிர் செய்யப்போறெண்டு சண்முகம் கேட்டால் குடுக்கத்தான் வேணும்...

செல்வராசா :

இது என்ன புதுக்கதையாக் கிடக்கு... பேரன்ரை நினைப்போடையே எங்களோடை இருந்தவர்... பேரனுக்கே கண்மணியைக் கட்டிக் குடுங்கோவன் என்று சொன்னாலும் சொல்லுவர்... சண்முகம் என்றை பிள்ளையின்ரை படிப்பளவுக்குப் படிச்சவனே...

(தீபன் தலையைப் பிய்த்துக்கொண்டு மேசையில் படுக்கிறான்.)

தவமணி :

தேவையில்லாத கதை எல்லாம் வேண்டாம் அப்பா... சண்முகம் என்ன படியாத பிள்ளையே... ஏ.எல் படிச்சிட்டு வேலை கிடையாமல் குடும்பக் கஷ்டத்தைப் பார்த்திட்டு தோட்டம் கொத்தப்போயிட்டுது.... வெளிவாரியாப் படிச்சிருந்தாலும் அதுவும் இப்ப கண்மணியைப் போல பட்டதாரியா வந்திருக்கும்...

செல்வராசா: பொறு, பொறு.... போகிற போக்கைப் பார்த்தா சண்முகத்தைத்தான் கண்மணிக்குக் கட்டிவையுங்கோ எண்டு நீயும் சொல்லுவாய் போலை கிடக்கு....

தவமணி : என்றை அண்ணரின்ரை பிள்ளையைச் செய்தால் எனக்குச் சந்தோசந்தானே... ஆனா, சண்முகந் தம்பி எப்பவோ சொல்லிப்போட்டுது... கண்மணிக்கு தான் பொருத்தமில்லையாம்... கண்மணிக்குப் பொருத்தமா உத்தியோகமாப்பிளையாப் பார்த்துக் கட்டிவையுங்கோ எண்டுதான் சண்முகம்தம்பியும் சொல்லுது.

மணியம் : (எழுந்து நின்று கொண்டு) எல்லாரும் பொறுங்கோ... நான் உங்கடை குடும்பக் கதைக் குள்ளை தலையிட வரேல்லை... உங்கடை நன்மைக்குத் தான் நான் எல்லாஞ்செய்யிறன்... காணியோ கலியாணமோ எண்டு யோசிச்சு வையுங்கோ.. நான் நாளைக்கு வாறன்...

(மணியம் போகிறார்.)

(மேல் ஸ்தாயியில் சிவரஞ்சனி ராகத்தில் வயிலின் இசைக்கிறது.) (மணியம் போனதும் கண்மணி உள்ளே வருகிறான்)

கண்மணி : (தீபன் மேசையில் படுத்திடுப்பதைப் பார்த்து விட்டு) ஏன் தம்பி படிக்கேல்லை... எழும்பிப் படியுங்கோவன், அப்பன்... நாளைக்குச் சோதினை எல்லே...

தீபன் :

ஓண்டும் மண்டைக்குள்ளை ஏறுதில்லை அக்கா... எல்லாம் ஒரே குழப்பமாக் கிடக்கு...

கண்மணி :

(தம்பியின் தலையைத் தடவியபடியே அழைத்துக் கொண்டுமத்தியமத்திக்கு வந்து தாயைப் பார்த்துச் சொல்கிறான்)

குழப்பம் ஓண்டும் வேண்டாம்... நான் முடிவெடுத்திட்டன்.. நான் இவ்வளவு நேரமும் வாசலோரமாய் நின்று நீங்கள் கதைச்சதெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தநான்... எனக்குக் குடிகார உத்தியோக மாப்பிள்ளை வேண்டாம்... எனக்கு சிவசண்முகம் அத்தானைக் கட்டி வையுங்கோ, எங்கடை குடும்ப உறவும் தழைக்கும்...

தீபன் :

(மலர்ச்சியுடன்) உண்மையாத்தான் சொல்லுறியளே அக்கா... சண்முகம் அத்தானைக் கட்ட உங்களுக்கு விருப்பமே...

கண்மணி :

ஓம், உறுதியாத்தான் சொல்லுறன்... அவரும் படிச்சவர்தான்... வெளிவாரியாப் படிச்ச முடிச்சால் அவரும் பட்டதாரியா வருவார்... அவருக்கும் உத்தியோகம் கிடைக்கும்... உத்தியோகம் கிடைக்காட்டலும் நான் கவலைப்பட மாட்டான்.... அவர் நல்ல உழைப்பாளி... நீங்கள் ஓடிப்போய் சந்தோசமாய்ப் படியுங்கோ அப்பன்... இந்த வீட்டிலை இப்ப சந்தோசம் தான் வேணும்...

(தீபன் ஓடிப்போய், மேசைக்கு முன்னால், கதிரையில் அமர்ந்து, சந்தோசமாகப் படிக்கத் தொடங்குகிறான்.)

(செல்வராசா திகைப்புடன் மகளைப்பார்த்துக்கொண்டு நிற்க, தவமணியும் வயிரவிக் கிழவனும் கண்மணியைப் பார்த்து முகம்மலர்கின்றனர்)

(கல்யாணி ராகத்தில் வயலின் இசை ஒலிக்கத் தொடங்குகையில், கண்மணி உள்ளே செல்லத் திரும்புகிறான். வெளியிலிருந்து சண்முகத்தின் குரல் கேட்கிறது.)

சிவசண்முகம் :

மாமி... மாமி...

தவமணி :

சண்முகம்தம்பி போலை கிடக்கு...

(சிவசண்முகம் உள்ளே வருகிறான்)

செல்வராசா :

(மலர்ச்சியுடன்) சண்முகம்/ தம்பியே ! உள்ளூக்கை வாருங்கோ, தம்பி... நல்ல விசயமொண்டு பேச வேணும்...

(தீபன் துள்ளிக் கொண்டு சிவசண்முகம் நிற்கும் இடத்துக்கு வந்து, அவனின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கிறான்.)

(செல்வராசாவின் மாற்றத்தைக் கண்டு, வயிரவிக் கிழவனும் தவமணியும் கண்கள் விரிய செல்வராசாவையே பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர்.)

(கண்மணி சிறிது திரும்பி, சிவசண்முகத்தின் முகத்தை நோக்கிவிட்டு, வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு தலைகுனி கிறான்.)

(எல்லோரும் உறை நிலையில் நிற்கையில், வயலின் கல்யாணி ராகத்தில் துரிதமாக இசைபொழிகிறது)

கல்லுக்குள் உரம்

கதைக்கு ஒரு சிறு முன் குறிப்பு

இனத்துவேஷம் மறந்து போய்
பேதமின்றிப் பரந்த அளவில்
மனிதநேயத்துடன் வெளிப்படுகின்ற
முழுமையான அன்பு நெறிக்கே
கடவுள் தரிசனமான தெய்வீக இருப்பு
நிலை கொண்ட ஒரு காட்சி
புருஷனாய் என் கண்களை
நிறைத்து மனதைப் புல்லரிக்க
வைத்த ஒரு சிங்கள இளைஞனைப்
பற்றிய உண்மையான கதை இது
வழிபாடே வாழ்க்கையென்று
உணர்ந்த என்னை மெய் மறக்கச்
செய்த அந்த ஒரு நிமிடமே போதும்
அது ஒரு நிமிடமாகவல்ல அதுவே
சாசுவத சத்தியமாய் நிலைத்தால்
களை கட்டி நிற்கிற வாழ்க்கையே
ஒரு வரமாக எங்களை வந்தடையும்
அந்த வரத்தைப் பெறுவதையே
மனதில் கொண்டு நான் எழுதும் ஓர்
உண்மைக் கதை இது
- ஆனந்தி -

கல் என்றல்ல கருங்கல் மனிதன் என்று ஆரணியின் ஆழ் மனதில்
உண்மை தெரிந்த பெரிய மனிதர்கள் பலராலும் விதையாகத் தூவப்பட்டு அது
விருட்சமாக நிலை கொண்டு வளர்ந்த நிலையிலேயே யாழ்ப்பாண மண்ணில்
புகை விட்டு எரிந்த சண்டை நெருப்பினால் இடம் பெயர்ந்து போகும் மக்கள்
வெள்ளத்தில் தானும் ஒருத்தியாய் அள்ளுண்டு அவள் கொழும்பு மண்ணில்
கரை ஒதுங்கி வாழத் தொடங்கி அந்தக் காலக் கணக்கு கிட்டத்தட்ட ஒரு
யுகம் போலாகிறது.

அவள் வாழ்வு ஒரு பெரிய வேள்விக் களம் மாதிரி வாழ்க்கையை
வேதமாகவே பாடம் கற்றுக் கொள்ளச் சூடு பட்ட எத்தனையோ மனதில்
புரையோடிக் கிடக்கும் அனுபவக் காயங்கள் இவை சூடு தணியாமல்
ரணகளமாய்ப் பற்றியெரிந்தாலும் உயிர் வியாபகமாய் பரந்த அளவிலேயே
வாழ்க்கை ஞானம் கை கூடிய ஒரு ஞானியைப் போன்ற எதிலும் தளும்பாத
இருப்பு நிலை அவளுடையது

அவள் குடியிருக்கத் தொடங்கியது முதலில் வாடகை வீட்டில் தான்
அதில் இருந்து கஷ்டப்படுகிற நேரங்களில் தான் ஊரிலே இருக்கும் சொந்த
வீட்டு ஞாபகம் உயிர் தரிசனக் கோலமாய் நெஞ்சைக் குளிர வைக்கும்
பக்கத்திலே சிறுவயது ஞாபகச் சுவடுகளாய் களை கொண்டு மிளிரும் அவள்
மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து முடிந்து போன ஒரு சிரஞ்சீவிக் கனவு நிலைக்
கோபுரமாய் அம்மாவின் வீடு. அப்பா எவ்வளவு கனவுகளோடு நம்பிக்கை
வைத்து அந்த வீட்டைக் கட்டி எழுப்பியிருப்பார் இப்போது அது வாழ்வு
மனிதர்களின் கறைபட்டு தமிழுக்கு நேர்ந்த ஒரு தீராத சாபமாய் அவளைக்
கண்ணீர் விட்டு அழ வைக்கும்

அங்கு யார் யாரோவெல்லாம் வந்து போனார்கள் அகதிகளுக்கான
ஒரு சத்திரம் போலானது அது தட்டிக் கேட்பதற்கு ஆளில்லாமல் போன

நாதியற்ற நிலை அதற்கு மட்டு மல்ல தமிழ் சமூகமே அப்படியான பின் அதற்காக நெஞ்சில் இரத்தக் கறை படிந்த காயத்தோடு தான் இப்போது அவள் மனிதம் தழைத்தால் தான் இந்தச் சாபம் போகுமென்று அவள் நம்பினாள் எல்லோர் மனதிலும் போர் வெறி தீர்ந்து சுபீட்சம் நிலைக்க வேண்டுமானால் கண் திறக்கும் ஆன்மீக ஞானமே சிறந்த வழி என்று அவள் மிகவும் நம்பிக்கையோடு நினைவு கூர்ந்தாள்.

இந்திய ராணுவம் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலை கொண்டிருந்த போது அவளால் மறக்க முடியாமல் போன நெருடலான ஓர் அனுபவம் அம்மா வீட்டில் அகதிகள் வந்து குடியேறி இருந்த போது நடந்த ஒரு சம்பவம் அம்மா வீடு “ட” பட அமைந்த விஸ்தாரமான பெரிய வீடு எல்லாமாக ஏழு அறைகள் அதில் நாலைந்து அகதிக் குடும்பங்கள் அவர்களது சொந்த இடம் காங்கேசந்துறை அவர்களில் அனேகமானோர் கடற் தொழில் செய்தவர்கள் பூர்வீக இருப்பு நிலம் கை நழுவிப் போனதால் இப்போது நிவாரணப் பொருட்களை நம்பியே அவர்களின் வாழ்க்கை கழிகிறது அவர்கள் பழங்க முன் வாரந்தாவோடு சேர்ந்த ஓர் அறையும் ஸ்டோர் ரும் ஒன்றும் கொடுத்தது போகச் சமையலறையாக மாட்டுக்கொட்டிலே பயன்படுகிறது அப்பா மாடு வளர்த்த இடத்தில் கவுச்சி நெடி மணக்க மீன் சமையல் தான் என்பதை நினைக்க ஆரணிக்குச் சிறிது மன வருத்தம் தான். அது சீமென் தரை கொண்ட சிறிய வீடு போல. மேலே ஓலைக் கூரையானதால் எப்போதும் குளிர்ச்சியாக இருக்கும் அதில் அப்பா மாட்டுத் தொழுவம் வைத்துப் பால் கறந்தது ஒரு சிரஞ்சீவி ஞாபகச் சிமிழ் அது கண் திறக்கும்போதெல்லாம் புறப்பிரக்கையாய் வருகிற தற்போதைய கால நெருப்புக் கண்ணை எரிப்பதில்லை அவளுக்கு.

மாடு வளர்த்து வாளி நிறைய நுரை பொங்க அப்பா பால் கறக்கிறது ஒரு தனி அழகு மாட்டுத் தொழுவமென்றால் எப்பவும் மாடு தான் கண்ணுக்குள் நிற்கும் அம்மா சாகிற போதே அந்த மாட்டுக்களையும் இல்லாமல் போய் விட்டது மாடு செத்தால் வீட்டின் மங்களமே போன மாதிரித் தான். பிறகு அந்த வீட்டில் நடந்த எதுவும் மனதில் ஓட்டவில்லை அகதிகளுக்கு காக்கக் கதவு திறந்த காலக் கொடுமையில் அவளும் ஒரு துரும்பு போலாகி கொழும்புக்கு வந்து எல்லாம் விடுபட்டுப் போய் கரை ஒதுங்கிப் போன தனிமையில் நிழல் தெறிக்க வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது போல ஒரு பிரமை இப்படி வாழ்க்கை உயிர்த்துவம் இழந்தது எதனால் என்று புரியவில்லை விழிப்பு நிலை கெட்டுப் புறம்போக்காக வாழ்க்கையைத் தேடும் பட்சத்தில் இது தான் நடக்கும்.

எல்லாம் இருந்தும் கையறு நிலைமை தான். காசு பணம் தான் வாழ்க்கை என்ற வரட்டுப் போக்கில் உயிர் திரிந்து காட்டு வெளியில் அலைகிற மாதிரித் தமிழர் வாழ்வு சூனியமாகிப் போனதைக் கண்டு கொள்ளப் புதிதாய் ஓர் அறிவுக் கண் திறக்க

வேண்டும்.

மகன் துருவனுடைய வெளிநாட்டுப் பணத்தை நம்பித் தான் ஆரணி தன் குடும்பத்தோடு கொழும்பில் வந்து குடியேறினாள். கணவன் ஐங்கரன் ஒரு சாதாரண கிளார்க்காக இருந்து இறந்து போனதால் வருகிற பென்ஷன் வீட்டுச் செலவுக்கே போதாத நிலைமையில், வாடகைக்கு வீடு எடுத்துக் கொழும்பில் வந்து குடியிருக்க நினைத்தால் அது வெறும் பகற் கனவு தான். வெளிநாடு போன மகனின் அனுமதியோடு தான் இப்போது அவளின் இந்தக் கொழும்பு வாழ்க்கை, அதுவும் ஆரம்பத்தில் வாடகை வீடு எடுத்து நிறையக் கஷ்டங்களுக்கு முகம் கொடுக்க நேர்ந்தது. பின்னர் சொந்த வீடு வாங்கி இடம் மாறியது ஒரு தனிக் கதை கொழும்புக்கு வெளியே தென்கிழவளையில் இரண்டடுக்கு மாடி வீடு வாங்கிய போது பலரும் சொன்னார்கள் ஒரு பீதிக் கதை. முற்றிலும் சிங்களப் பிரதேசம் என்றபடியால் கலகம் மூண்டால் என்ன செய்வீர்கள் என்று அவர்கள் ஆளுக்காள் தர்க்கம் செய்து கிலி மூட்டிய போது அவள் கொஞ்சமும் பயப்படாமல் ஒரு வேத வாக்காக இப்படிச் கூறினாள்.

“மரணமென்பது விதியின் கூற்று எப்படி எழுதப்பட்டதோ அது நிகழ்ந்து தான் தீரும் சிங்களவன் கையால் தான் சாக வேண்டுமென்று விதியிருந்தால் எல்லா வழிகளிலும் அது வந்து தான் தீரும்” என்றாள்

அவள் அதைச் சொன்ன நேரம் மறக்க முடியாத ஒரு நெருடல் சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது. அப்போது அவள் அப்பா சீதனமாகக் கட்டித் தந்த வீட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சமயம். பக்கத்து வீடான அம்மா வீட்டில் பழைய லட்சுமிக் களை போய் கலியின் கொடுமையால் யாரோ அகதிகள் வந்து குடியேறி அது ஒரு சத்திரமாகத் தடம் புரண்டு போன நிலைமையில் பங்குக் கிணறாக இருந்த படியால் அவர்களை எதிர் கொள்ள வேண்டிய சந்தர்ப்பம் அடிக்கடி அவளுக்கு நேர்வதுண்டு அதுவும் அங்கே நாலைந்து குடும்பங்கள் இருப்பதால் ஓயாத சப்த அலைகள் தான். அதிலும் அவர்கள் மீனவ குடும்பங்கள் ஓயாத கடல் அலைகளுக்கே முகம் கொடுத்து வாழ்ந்து பழகிய கலகலவென்று பேசும் மனச் சூபாவம் அவர்களுக்கு

அவள் அப்படியல்ல பேசுவது குறைவு எளிதில் உருகும் மென் மனப் போக்கு அவளுடையது, ஒரு நாள் கிணற்றடிக்குக் குளிக்க வரும் போது நடந்த கதை. அவர்களில் கொஞ்சம் வாயாடியான ஒரு குடும்பப் பெண் தனது ஆறு வயதுக் குழந்தைக்குக் குளிக்க வார்ப்பதற்காகக் கிணற்றடிக்கு வந்த போது குழந்தை குளிக்க மறுத்து அடம் பிடித்த சமயம் சொன்னாள் ஒரு வன்முறைக் கதை எங்கள் சகோதர இனத்தை பற்றியது அவர்கள் கண்டால் பெரும் ஆபத்தாய் விடும் வெட்டிப் போடுவினம் ஓடி வந்து குளி என்றாள்

“ சிவ சிவ என்று காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு மௌனமாக இருந்தாள் ஆரணி. அதுவும் ஒரு குழந்தைக்குச் சொல்கிற கதையா? இது நாளைக்கு இது

வளர்கிற போது அவள் தூவிய இந்த விஷவிதை விருட்சமாகிற போது இந்தக் குழந்தை அன்பையா நினைக்கும்? வன்முறை தான் பாடமாகும். இப்படி தான் வன்முறை வாழ்க்கையின் வளர்ச்சிப் பாதை இது மாற வேண்டுமானால் அன்பு வேதம் தான் மனதில் தழைக்க வேண்டும் பேச்சு வளர்த்துச் சாதிக்கிற விஷயமல்ல இது வாழ்ந்து காட்டித் தான் இதைப் பெற வேண்டுமென அந்த எண்ணம் பிராத்தனையாக அவள் மனதில் ஓடியது எதிர்மறையான அந்தப் பெண்ணின் மன இருட்டுக்கு வெளிச்சமாகாமலே போகலாம். காலம் தான் இந்த உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும்.

காலப் போக்கில் பழைய சுவடுகள் மறந்து போய் இப்போது மிக அமைதியான புதிய இருப்பில் அவள் வாழ்க்கை நிலை கொண்டிருந்த சமயம் தான் மனிதாபிமானம் தழைத்து தலை நிமிர்ந்து நின்ற ஓர் உயிர் ஒளி மனிதனை அவள் மனம் சிலிர்த்துத் தரிசிக்க நேர்ந்தது. அவள் சிங்களவனுமல்ல தமிழனுமல்ல இன வேறுபாடுகள் கடந்த முழுமைத் தன்மை கொண்ட ஒரு மனிதனாய் அவளை அவள் காண நேர்ந்தது ஒரு வெற்றுச் சங்கதியல்ல எழுதி வைக்க வேண்டிய காவியம்.

அன்று காலை எட்டு மணிக்குக் காய் கறி சாமன்கள் வாங்குவதற்காக அவள் நெடுமால சந்திக்கு வந்திருந்தாள். முச்சந்தி கூடுகிற அந்தப் பாதையில் வாகனங்கள் தாறுமாறாக வரும். தெருவைக்கடப்பதே பெரிய சவால். மஞ்சள் கோட்டில் வெகு நேரம் காத்திருக்க வேண்டும், சிவப்புப் பச்சைக் குறியீட்டு விளக்கும் இல்லை மூன்று தெருக்கள் கூடுகிற சந்தியல்லவா மஹரகமவிலிருந்து மேற்கு நோக்கித் தெஹிவளை சந்தி வரை ஒரு தெரு போகிறது அதில் கிளைபிரிந்து இடது பக்கமாக இன்னொரு தெருவில் இறங்கினால் விஷ்ணு கோவிலுக்குப் போகலாம் மற்றது தெஹிவளை சந்தியிலிருந்து கிழக்கு நோக்கிய தெரு அவள் சாமான்கள் வாங்கி முடிந்ததும் கையில் பாரத்தோடு சந்தி கடப்பதற்காக நின்று கொண்டிருந்தாள்

அடுக்கடுக்காக வாகன வரிசை மூன்று திசையிலுமிருந்து அனல் பறக்க வருகிறது அப்போது கிழக்கேயிருந்து உதித்தது அருளொளி பிரகாசமாக ஒரு சூரியன். கண்கள் கூச அந்த அன்பு தரிசன மழையில் அவள். இது அபூர்வமான ஒரு மெய் மறந்த காட்சி தரிசனம் அவளுக்கு

வன்முறையில் விளைந்த கல் மனிதனை அல்ல அவள் அங்கே கண்டது அவர்கள் சொன்னாலும் அதை உள் வாங்கிய மனப் பிரதிபலிப்பின்றி சுத்த வெளியில் ஆன்மாவையே கண்டு தேறிய அவள் கண்களுக்கு முன்னால் ஒரே ஜோதிப் பிரவாகமாய் அந்த இளைஞனை அவள் காண நேர்ந்தது மஹரகம தெருவில் இருந்து மோட்டார் சையிக்கிளில் அசுர வாகனத்தில் வந்தவன், அவள் ஒரு தமிழ்ச்சி என்பதையே மறந்து போய் மனதில் பெருக்கெடுத்தோடும் கருணை

நினைப்போடு தான் நின்றதுடன் நில்லாமல் அதே திசையில் விஷ்ணு கோவில் வீதியிலிருந்து வரும் வண்டிகளை இடை மறிக்க அவன் கை தூக்கி நின்ற காட்சி தரிசனம் கண்டு அவள் வெகுவாகப் புல்லரித்துப் போனாள்.

அவன் நினைத்திருந்தால் கதை வேறாகத் திசை திரும்பியிருக்கும் அவளைத் தெரு கடக்க விட்டே கொன்று போட்டிருக்கலாம். ஏன் அந்தக் கொலை வெறி அவனுக்கு வரவில்லை? மனிதம் தழைக்க நிற்கிற மானுட தெய்வ நிலை கண்ட பின் கொலை வெறி என்ன, ஆளைத் தின்கின்ற கொடூர பாவங்களும் ஒழிந்து தான் போகும்.

அங்கே அவள் கால் தரித்து நின்ற அந்த மண்ணில் வேறுபாடுகள் ஒழிந்து போன சகஜபாவம் பிறர் சொல்லியல்ல அந்த வேதம் தானாகவே வருமென்பதற்கு அன்பு மாறாத ஒரு சாட்சி புருஷனாய் அந்தச் சிங்கள இளைஞன் உயிர் சத்தியம் நிலை கொண்டு மிளிர அப்படி அவன் எடுத்து நின்ற விசுவ ரூபம் கண்களை நிறைக்க அவனை ஆசீர்வதித்து வணக்கம் சொல்லி மேலும் மனிதம் தழைக்க மனம் உணர்ச்சி கொண்டு பிராத்தனை செய்தவாறு முகத்தில் என்றுமில்லாத சந்தோஷக் களையோடு அவள் வீடு திரும்பினாள்.

அவள் பத்திரமாக வீடு திரும்பி வரவேண்டு மென்ற கவலையுடன் எப்போது அவள் வெளியே போனாலும் அவளின் ஒரே மகள் திவ்யா அவளை எதிர்பார்த்து வாசலிலேயே மணிக்கணக்காய்த் தவம் கிடப்பது வழக்கம் காரணம் சிறு வயதில் சிங்கள இனம் பற்றி அவள் மனதில் பிறர் சொல்லியே வேரூன்றிவிட்ட விஷவிதை தான் ஆகவே அவள் அப்படித் தான் நினைப் பாள் கத்தி பொல்லுடன் கண்ணில் குருதி கொட்ட வைக்கும் குரூரமான நிழல் வடிவங்கள் காணும் நிலை தான் அவளுக்கு.

அம்மாவை உயிருடன் கண்ட மகிழ்ச்சி வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோட அவள் பார்க்கிற போது ஆரணி ஒரு மாகபட்ட யுகத்தையே கடந்து வந்த பெருமித்தோடு முகத்தில் பாலாபிஷேகமே கண்ட மாதிரி அப்படியொரு களை அவள் முகத்தில் கண்டவுடன் திவ்யா கொஞ்சமும் நம்ப முடியாமல் குரல் தழுதழுத்துக் கேட்டாள்.

“என்னம்மா பாலாபிஷேகம் கண்ட மாதிரி புதிசாய் முகத்திலே களை ஏறி வாறியன்? அப்படி யென்ன புதினத்தைக் கண்டனீங்கள்?”

“திவ்யா நீ நினைச்ச மாதிரி இது வெறும் புதினமில்லை எழுதி வைக்க வேண்டிய காவியம் ஒன்று இப்ப நான் தரிசித்து விட்டு வாரன். ஒரு சிங்களப் பெடியன் மனிதம் என்றால் என்ன என்று சொல்லிக் காட்டிய இந்த அனுபவத்தை வேதமாக நான் உணர்ந்ததை நீ நம்ப வேணும் அப்ப தான் சுகதி குளிக்கிற சரித்திரங்களுக்கு ஒரு புது விடிவு பிறக்கும் அரசியல்வாதிகள் சொல்லித் தாற பாடமும் மனதில் நிற்காது ”

“நீங்கள் என்னம்மா சொல்லுறியள்? என்னைக் குழப்பிற் மாதிரி ஒரு புதுக் கதை இதை நான் நம்ப வேணுமே?”

“போதும் நிறுத்து ஊர் சொல்வதே வேதம் என்று நம்பத் தொடங்கினால் உலகம் இருக்காது. சொந்த உறவுக்குள்ளேயே மனம் வேறுபட்ட திரிபு நிலை இருக்கிற போது, இனங்களுக்குள்ளை பரஸ்பர அன்பு நிலை கைகூடி வாறது கஷ்டம் என்ற நிலையையும் தாண்டி இன்று நடந்த இந்த விசேஷமான மாற்றத்தைக் கமரா வைச்சுப் படம் பிடிச்சுத் தான் உனக்கு நான் காட்ட வேணும். அவ்வளவு தூரம் நான் கண்ட ஒளி தரிசனம் ஒரு போதும் பொய்யாகாது. என்றை வாக்குப் புனிதத்திலை கூடவா உனக்கு நம்பிக்கை இல்லை? உன்ரை அம்மா மீது உனக்கு முழு நம்பிக்கை இருந்தால் இதை நீ நம்பத் தான் வேணும் அந்தச் சிங்கள இளைஞனை நோக்கி நீ ஒன்றும் மலர் தூவ வேண்டாம் உன்ரை அறிவுக்கு எட்டிய வேதமாக இதை நீ ஏற்றுக் கொண்டாலே பெரிய வெற்றியாக நான் கொண்டாடுவேன்”

அதை அவள் சொன்ன பிறகு பேச்சு நின்ற

மௌனத்தில் திவ்யா அப்படியே கரைந்து போனாள். தோற்றுவிட்ட மனிதம் உயிர் தழைப்பதற்கான வெற்றியின் அடுத்த படிக்கட்டு போல் அவளுடைய அந்த மௌனத்தின் சாந்தி மயமான உயிர் வெளி கண்டு தேறிய மகிழ்ச்சி வெள்ளம் கரை புரண்டோட ஆரணியின் காலடி மண் கூடக் கறை ஒழிந்து நிற்பது போல் ஒரு காட்சி தரிசனம் அவர்கள் கண்களுக்கு மட்டுமல்ல திரை விலகி உலகமே அது போல இன்னும் பல மனித நேயம் கண் திறக்கிற காட்சி தரிசனம் கண்டு மனம் திருந்தும் திரு நாள் நிச்சயம் வரத்தான் போகிறது கடவுளருளால் அது வந்து வழிபாடு செய்கிற உலகமாய் எல்லாம் மாறும் போது ஆரணியின் கண் குளிர்ந்து காட்சி தரிசனம் கண்ட இருப்பில் மட்டுமல்ல சகல மனங்களுக்குமே அது ஒரு சுபீட்சமான வழிபாடு இருப்பு நிலை தான். வழிபாடே வாழ்க்கையானால் பிறகென்ன போகுமிடமெல்லாம் உயிர் நனைய நனைய ஒரே அன்பு மழை தான் கலியின் சாபம் தீர்ந்து அதற்கு ஒரு காலம் கண் திறக்காமலா போய் விடும். நிச்சயம் திறக்கும் வழிபாடே வாழ்க்கையாகும்.

காற்றோடு வருகிறது
கருவாட்டுப் பொரியலின் வாசம்
கனவுகளில் பிஞ்சுமனம்

பஸ்ஸுக்குள் இருந்தவளுடன் உராய்வு
பறந்தது மூக்குக் கண்ணாடி
நித்திரைத் தூக்கம்

நெருவினில் போகிறது
திருமண உர்வலம்
வேலியில் ஓட்டைகள்

ஐங்கரன் சுவாமிக்கு
ஆயிரத்தெட்டு மோதகப்படையல்
ஆலயவாசலில் பிச்சைக்காரன்

கள்ளுவாய்க்கு
கறி ருசியில்லை
குசினிக்குள் கூறாவளி

அகதி முகாமுக்குள்
வேலிப்பிரச்சினை
குணம்காவின

தோல்வியில் முடிந்தது
இருதரப்புப் பேச்சுவார்த்தை
பெட்டை வடிவில்லை

அலெக்ஸ் பரந்தாமன் கவிதைகள்

பேசாமல் போகிறார்கள்
பெண்பார்க்க வருபவர்கள்
“அமாவாசை”

பேருந்துள் ஒலிக்கிறது
திருப்பணி உண்டியல்
வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி....

அகவை அறுபது
ஆசைகள் நரைக்கவில்லை
“மணமகள் தேவை”

தேடலுக்குரியது

சூரியனைத் தொழுதல்

வட, தென்,
துருவ நாடுகளில்
வாழ்ந்துவரும் நம் மரமே
வணக்கம் முதற்கண்

சித்திரை வைகாசியில்
கிளைகளில்
துளிர் விடுகின்றாய்

ஆனி, ஆடி, ஆவணிகளில்
பச்சைக்குடை
பிடிக்கின்றாய்
நானும் நீயும்
சுகம்பெறும் சூடு காற்றில்
எனக்குக் குளிர் நிழல்
தருகின்றாய்

புரட்டாசியில் வாடுகின்றாய்
சிவப்பு, மஞ்சள், செவ்வானமாய்
வர்ணம் காட்டுகின்றாய்

ஐப்பசி , கார்த்திகையில்
இலை காய்ந்து உதிர்க்கின்றாய்

மார்கழி, தை, மாசி, பங்குணிகளில்
எலும்பும் நரம்பும் வெளித்தோன்ற
உறங்கு நிலையில்
உறைபனி போர்த்துப் படுக்கின்றாய்

நீ
உறங்கினாலும்
என்னால் உறங்கமுடியவில்லை

தினமும் ஓடி உழைக்கின்றேன்

இல்லையேல்
உணவு மருந்து உறைவிடம்
நமக்கு
யார் தருவார்...?

பத்து வயதில்
அம்மாத்ரா Grand mother
சாகும்போது
புதினம் பார்த்து நின்று அமுதேன்

பதினான்கு வயதில் எனது
பத்தொன்பது வயதுடைய
இளையஐயா, சாகும்போது
வானத்தைப் பார்த்து நின்று அமுதேன்

ஒரே வகுப்பில் படித்தவன்
ஊர்ச்சண்டையில்
இருபது வயதில் இறந்தபோது
ஏனென்று என்னுக்குள்
விளக்கம் தேடினேன்

நாற்பது வயதில் உயிர் நண்பன்
போர் விமானம் வீசியெறிந்த
குண்டடிபட்டு இறந்தபோது
குழறிக் கண்ணீர் வழிய அமுதேன்

உள்நாட்டுப் போரிலே
சுனாமி ஆழிப்பேரலையிலே
குலையும் குவியலுமாக
மானிடம் மாண்டபோது
ஞானிபோல் சிந்தித்தேன்

விஞ்ஞானத்தையும்
விளையும் உணவையும் முந்திக்கொண்டு
உலகச்சனப்பெருக்கம் உயர்வடைகின்றது
கடல் மாசடைந்து
காடு வெட்டப்பட்டும்
பூமி வெப்பம் அதிகரிக்கின்றது

மருத்துவ வளர்ச்சியால்
முதியோர் வயதும் நீட்சி பெறுகின்றது

சின்ன மீன்களைப் பெரிய மீன்கள்
தூரத்திப் பிடித்துச் சாப்பிடுகின்றன

மரணம் என்பது உண்மை
என்பதன் விளக்கம்
அறுபத்தைந்து வயதைக்
கடக்கும்போதுதான்
என் மூளையின் நரம்புக் கூட்டத்தில்
தெளிவடைகின்றது...

க. முத்துராஜா

சரிநிகர் சமத்துவம்

ஆண்மை என்ற தத்துவம் அழிந்து
பெண் ஆண் சமநிலை கொள்ளவேண்டும்
பெண்களை

பெண்ணாகப் பார்க்காமல்
சக மனிதமாகப் புரிதல் வேண்டும்

ஆண் தன் நியாயத்துக்காகப்
போராடுகிறான்
பெண் தன் நியாயத்துக்காகவும்
தன் அடையாளத்துக்காகவும்
இரண்டு போராட்டம்
செய்யவேண்டியுள்ளது

வீட்டுக்குள்ளே கேள்விகேட்கும்
சுதந்திரம்
பெண்ணுக்கு மறுக்கப்படுகிறது

தாய்வீடும் தன் ஊரும் இழந்து
கல்யாணச் சடங்கால் வேர் அறுந்து
வேற்றூரில்
அகதிபோல் பெண் தஞ்சமடைகிறாள்

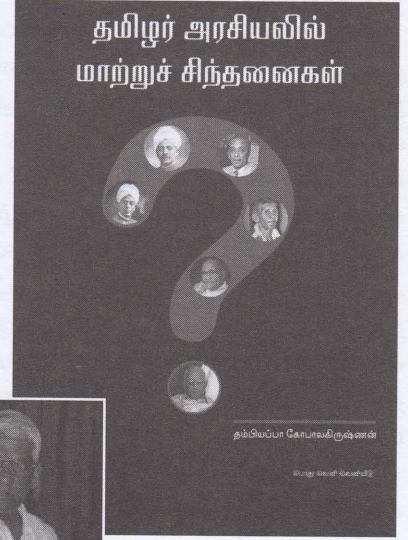
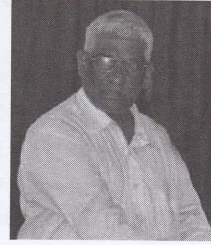
மாமியார் மாமனார் நாத்தனார் முதலிய
புகுந்த உள்வீட்டு உறவுகளுக்குள்
அவளின் ஆளுகையும் அழிகிறது

காதல் மதம் சாதி ஒழுக்கம் எனும்
கட்டுப்பாட்டுக்குள்
பெண்ணின் உடலை அடைவது
அல்லது
வன்மத்தோடு அவளை அழிப்பது
என்று பயணிக்கிறது சமுதாயம்

பெண் ஆண் என்பது பாலினப் படைப்பு
இருமையும் சமநிலையுள்ள
மனித அடையாளம் ஒன்றுதான்
எனும் விழுமியத்தை அண்மித்துவிட்டது
நாகரிக அறிவு உச்ச நாடுகளின்
மாணிட வளர்ச்சி வேகம்....

“தமிழர் அரசியலில் மாற்றுச் சிந்தனைகள்” நூல் வெளியீடு சீல குறிப்புகள்

தமிழ் மக்கள் ஒற்றுமையாகவே உள்ளனர் தலைவர்கள் தான் ஒற்றுமைப்படவில்லை.

“தமிழர் அரசியலில் மாற்றுச் சிந்தனைகள்” என்ற எனது நூல் வெளியீட்டு நிகழ்விற்குச் சகல தமிழ் அரசியல் கட்சித்தலைவர்களையும் மற்றும் மட்டக்களப்பு, அம்பாறைமாட்டச் சகல தமிழ்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களையும் மாகாண சபை உறுப்பினர்களையும் அழைப்பு அதிதிகளாக அழைத்திருந்தேன். அவர்களுடன் பேசி அவர்களுடைய சம்மதத்துடனேயே அழைப்பிதழில் அவர்களுடைய பெயர்களையும் பதிவாக்கியிருந்தேன்.

அழைப்பிதழிலேயே “கட்சி அரசியலுக்கு அப்பால் கலந்துரையாடுவோம்” என்றே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால், இறுதிக்கட்டத்தில் இந்நூல் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பை விமர்சிக்கிறது என்று காரணம் கூறித் தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பினர் இந்நூல் வெளியீட்டுவிழாவில் கலந்து கொள்ளக் கூடாது எனத் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் தலைமைக் கட்சியான தமிழரசுக் கட்சிதடை விதித்ததால் அழைப்பு அதிதிகளாக அழைக்கப்பட்டிருந்த தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பின் பிரமுகர்கள் கலந்து கொள்ளாமல் விட்டது மட்டுமல்லாமல் அதன் காரணமாக இந்நூலை ஆய்வு செய்யவிருந்த சட்டத்தரணி பாடும்மீன் ஸ்ரீ கந்தராசா அவர்களும் நிகழ்வில் கலந்து கொள்ளாமல் பின் வாங்கிவிட்டார். இந்நூல் வெளியீட்டு நிகழ்வு நடைபெறக் கூடாது அல்லது பிசுபிசுத்துப் போக வேண்டும் என்பதே தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பின் குறுகிய எண்ணமாயிருந்தது என்பதைப் பகிரங்கமாக இங்கே பதிவு செய்ய விரும்புகின்றேன். தமிழ் அரசியல் தழல் இவ்வாறுதான் இன்று ஆரோக்கியம்

கெட்டுவிட்டது.

இவ்வாறு நூலாசியர்செங்கதிரோன் த.கோபால கிருஷ்ணன் தனது ஏற்புரையில் குறிப்பிட்டார்.

நூல் வெளியீடு 20.11.2016 ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை மட்டக்களப்பு அரசடி தேவநாயகம் மண்டபத்தில் திரு.காசுபதி நடராசா அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்றது. முதன்மை அதிதியாக மட்டக்களப்பு மாவட்ட முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு.பிரின்ஸ் காசி நாதர் அவர்கள் கலந்து கொண்டார். முன்னாள் வடக்கு கிழக்கு மாகாண கலாசார பண்பாட்டுத் திணைக்களத்தின் முன்னாள் உதவிப்பணிப்பாளர் திரு.எதிர் மன்னசிங்கம் தம்பதியினர் மங்கலவிளக்கேற்றி நிகழ்வை ஆரம்பித்து வைத்தனர். வரவேற்புரையைப் புதுக்குடியிருப்பு “புதுவை” தலைவர் மா.சதாசிவம் அவர்களும் நூல்பற்றிய உரையை சாமுனீ தேசமான்ய திரு.பி.டி.ஏ.ஜெயக்குமார் அவர்களும் நிகழ்த்தினர். முதற்பிரதியைச் சைவப்புரவலர் வி.றஞ்சிதழூர்த்தி அவர்கள் பெற்றுக் கொண்டார். கட்சிகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வகையில் அகில இலங்கை தமிழர் மகாசபைத் தலைவர் கலாநிதி கா.விக்கி னேஸ்வரன் அவர்களும், ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தித் திரு.மார்டின ஜெயா அவர்களும், தமிழர்சமூக ஜனநாயகக் கட்சித் தலைவர் தி.சிறிதரன் அவர்களும் கலந்து கொண்டு உரையாற்றினர். மாகாண சபை உறுப்பினர்களான திரு.இரா.துரைரட்ணம் மற்றும் ஞா.கிருஷ்ணபிள்ளை (வெள்ளிமலை) ஆகியோரும் கலந்துகொண்டனர். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிச் செயலாளர்நாயகம் வீ.ஆனந்தசங்கரி அவர்கள் மின்னஞ்சலில் செய்தி அனுப்பியிருந்தார். கொட்டும் மழைநேரத்திலும் இந்நூல் வெளியீட்டுவிழாவில் இருநூற்றிற்கும்

மேற்பட்டமாற்றுச் சிந்தனை ஆர்வலர்கள் கலந்து கொண்டமை சிறப்பாகும்.

தமிழ் மக்களை ஒற்றுமையாக இருக்கும்படி தலைவர்கள் அறிவுறுத்தவேண்டிய அவசியம் இல்லை. மக்கள் எப்போதுமே ஒற்றுமையாகத்தான் உள்ளனர். அதனால்தான் கடந்த அறுபது எழுபது வருடங்களாகச் சகல தேர்தல்களிலும் வடக்கு கிழக்கில் பெரும்பான்மையானதமிழ் மக்கள் தமிழரசுக் கட்சிக்கும் பின் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கும் அதன்பின் மீண்டும் தமிழரசுக் கட்சிக்கும் அதாவது தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்புக்கும் வாக்களித்து வருகிறார்கள். ஆனால் தமிழ் அரசியல் தலைவர்களும் தமிழ் அரசியல் கட்சிகளும் தான் ஒற்றுமைப் படுவதாயில்லை.

இந்த நூலின் வெளியீடு எந்தத் தமிழ் அரசியல் கட்சிக்கோ அல்லது தனிப்பட்ட நபருக்கோ எதிரானதல்ல. ஆனால் தமிழ் அரசியல் தலைமைகளின் கடந்த காலச் செயற்பாடுகளை விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்தும் போது பெரும்பான்மைத் தமிழ் மக்களால் ஜனநாயக ரீதியான தேர்தல்களில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தமிழ் அரசியல் கட்சியொன்றினை அது எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும் அதனை விமர்சிப்பது தவிர்க்க முடியாததாகும். மேலும் இந்நூலிலுள்ள கட்டுரைகள் யாவும் தினக்குரல் பத்திரிகையில் ஏற்கனவே தொடராக வாராவாரம் வெளிவந்தவையாகும். இதில் மூடி மறைப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை.

எல்லாத் தமிழ் அரசியல் கட்சிகளையும் ஓரிடத்தில் ஒன்று கூட்டித் தமிழ் மக்களின் எதிர்கால அரசியல் திசை பற்றிய ஒரு கலந்துரையாடலுக்கான விவாதத்திற்கான ஒரு பொதுவெளியை ஒரு அரங்கை ஏற்படுத்துவதற்கான ஒரு பாதையைத் திறந்து விடுவதற்கான ஆரம்பப் புள்ளியாகவே இந்நூல் வெளியீட்டு நிகழ்வு கட்டமைக்கப்பட்டது. ஆனால் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் குறிப்பாக அதன் தலைமைக் கட்சியான தமிழரசுக் கட்சியின் குறுகிய கட்சி அரசியல் மனப்போக்குக் காரணமாக ஒரு பொது வெளி விவாதத்தைக் கட்சி அரசியலுக்கு அப்பாலான ஒரு கலந்துரையாடலை அக்கட்சி விரும்புவதாயில்லை இது கடைந்தெடுத்த கட்சி அரசியலுக்குள் மூழ்கிப் போன ஓர் இறுக்கமான நிலையைத்தான் வெளிப்படுத்துகிறது. இந்த நூல் வெளியீட்டு நிகழ்வை மாசுபடுத்துவதற்கு அவர்கள் வெளிப்படுத்திய "சின்னத்தனம்" இதற்கு ஓர் உதாரணம் ஆகும். ஆகவே இதனையிட்டு தமிழ்ச் சமூகத்திலுள்ள நடுநிலை யாளர்களும் மாற்றுச் சிந்தனையாளர்களும் தமிழ் அரசியல் கட்சிகளிலே அது எந்தக் கட்சியென்றாலும் சரி அங்கம் வகிக்கின்ற நியாய புத்திக்காரர்களும் சிந்தித்து எதிர்காலத்தில் தமிழ்ச் சமூகத்தைச் சமூக பொருளாதார ரீதியாக மேம்பாடடையச் செய்வதற்கான செயற்பாட்டுத்திறன் மிக்க ஓர் உண்மையான நேர்மையான வெளிப்பாட்டுத் தன்மையுடைய ஐக்கியப்பட்ட மாற்று அரசியல் பொறிமுறையைப் பற்றியதான கலந்துரையாடலுக்கு முன்வரவேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

வணக்கத்துக்குரிய சந்தாதார்களே! இலக்கிய ஆர்வலர்களே!

ஜீவநதியின் 100 ஆவது இதழ் ஈழத்து பெண் எழுத்தாளர்கள் சிறப்பிதழாக 2017 தை மாதம் வெளியாகவுள்ளது. 500 இற்கும் அதிகமான பக்கங்களில் ஈழத்து பெண் ஆளுமைகளின் பதிவாக சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் 80 இற்கு மேற்பட்ட ஆளுமைப் பதிவுக்கட்டுரைகள், குறுநாவல் என்பவற்றுடன் வெளியாகவுள்ளது.

100ஆவது இதழ் சந்தாப்பணத்தில் அடங்காது என்பதை சந்தாதாரர்களுக்கு தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

100ஆவது இதழின் விலை 600/- தபாற்செலவு - 200/-

மன்னிக்க எவருக்கும் இலவச பிரதி வழங்க முடியாதுள்ளது. இலவச பிரதிகள் ஜீவநதியின் ஆயுளை முடித்துவிடும் என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மணியோடர் மூலம் பணம் செலுத்தி பெற விரும்புவர்கள் அல்வாய் தபால் நிலையத்தில் மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும். அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

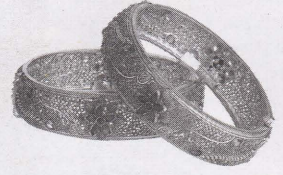
K.Bharaneetharan, Kalaiahram, Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch

A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

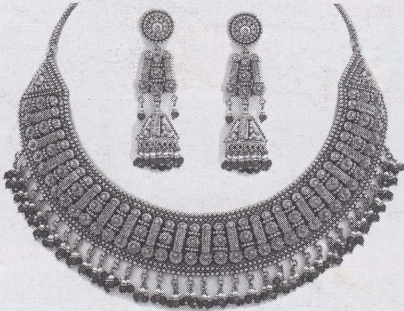
Anusha

Jewellery(PVT) LTD.

22 Ct. Gold Jewellers

தரமான 22 கரட் தாங்க நகைகளை
புதுவிதமான டிசைன்களில்
பெற்றுக் கொள்ள
நாட வேண்டிய ஒரே இடம்

அனுஷா 165

165, Sea street,
Colombo -11
Tel:001-2338891

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற
இருக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்பீழை
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259

இச் சஞ்சிகை அலுவல் கலையகம் வெளியீட்டு உரிமையாளர் கராஜிதி கு. கராஜனி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தின் அச்சிட்ட வெளியிடப்பட்டது.